

Quế Trân

Người Bổng Lại Về

Chương 1

Đúng giao thừa, trang trại bổng tung bừng hơn khi mọi người đổ về xem pháo hoa, hòa cùng không khí tung bừng bởi những bông hoa pháo tung lên bầu trời thật lộng lẫy là tiếng nổ thật giòn giã của những chùm bong bóng, tiếng vỗ tay, tiếng nói cười của mọi người càng làm không khí đêm giao thừa thêm vui vẻ hơn.

Bà Vĩnh Thuận và con cháu dọn hoa quả, thức ăn để cúng giao thừa.

Chợt ông Vĩnh Thuận lên tiếng khi thấy chung quanh con cháu đông đủ nhưng thiếu mẹ con của Thiều Mơ, ông hỏi mọi người:

– Ủa sao không thấy mẹ con của Thiều Mơ, đưa nào sang gọi hai mẹ con nó qua đây.

Giọng bà Thuận khan khan:

– Sao phải đi mời, đi gọi chứ, giao thừa phải tụ họp với gia đình chứ?

Giọng ông Vĩnh Thuận ngọt ngào:

– Bà phải thông cảm cho hai mẹ con nó chứ.

– Bộ xa lạ lắm sao?

Ông Thuận Khánh - con trai của Vĩnh Thuận quay sang cô con gái và nói:

– Nhật Lan, con sang gọi cô Hà Thơ với Thiều Mơ sang đây để cúng giao thừa.

Nhật Lan cầu nhàu:

– Bộ cô ấy không biết hay sao? Năm nào nhà mình cũng ...

Nhật Khiêm lên tiếng:

– Đi gọi một chút mà cũng cần nhàu, cái con bé này ...lớn rồi.

Dự Nguyên chợt nói với Nhật Lan:

– Có cần anh đi cùng không. Hay là “sợ ma” đó cô bé.

Nhật Lan trề môi:

– Anh là Việt Kiều mà cũng “sợ ma” nữa sao?

– Làm gì có ma mà sợThôi đi gọi cô của em sang đây đi ...anh đi với em nhé!

Nhật Khiêm cau có:

Cái thằng này ...ga lăng với con bé đó là khôn khổ lắm đó ...

Nhật Lan và Dự Nguyên đi rồi, ông Thuận Khánh quay sang Bằng Chi nói:

Bằng Chi giúp bà và mẹ mang đồ cúng lên đi con để ông và bà cúng.

Mọi người trong gia đình đều đốt hương nguyện cầu.

Ông Vĩnh Thuận lên tiếng khi thấy Nhật Lan:

– Cô Thơ đâu?

Nhật Lan nhăn mặt nói:

– Cô Thơ bảo sẽ qua đây ngay, còn Thiều Mơ ...nó đi trực ở cơ quan rồi.

Bà Vĩnh Thuận cầu nhàu:

– Sao lại đi trực vào lúc này. hay là ...mẹ con nó không muốn sang đây?

Ông Thuận Khánh có vẻ thông cảm:

– Đi làm thì đâu tránh khỏi việc trực nhật như thế ...Chút nữa hai mẹ con cô

ấy sang cũng được.

Bà Khánh - vợ Thuận Khánh khó chịu:

- Có phải lần đầu đầu, phải chi cô ấy bận rộn. Ông Vĩnh nghe các con bình phẩm về Hà Thơ nên cũng bực mình nói:
- Được rồi ...Khi nào Hà Thơ sang thì nó sẽ cúng. Mẹ con Hà Thơ được ông Vĩnh đưa về trang trại cách đây mười năm, khi ấy Thiều Mơ mới hơn mười tuổi ... Ông Vĩnh đã tìm gặp lại đứa con rơi" của mình là Hà Thơ, đưa về trang trại, mọi người trong gia đình càng tỏ ra coi thường" hai mẹ con nên ông Vĩnh phải kể cho họ biết rõ về Hà Thơ, nào ngờ mọi người càng ghét.. nhất là dâu và chú của ông, có lẽ vì chúng đã nghe theo vợ ông, lo cho Hà Thơ có công việc và một chỗ ở trong trang trại là ông yên tâm vì ông thấy có lỗi với mẹ của Hà Thơ suốt bao năm tháng đi qua ... Con gái Hà Thơ là cháu ngoại của ông con bé Thiều Mơ rất mạnh mẽ, ông rất thương đứa cháu gái này nên cũng đã lo cho con bé ăn học đến nơi đến chốn nhưng nó, cũng không chịu làm cho công ty của Thuận Khánh, một cơ sở sản xuất cà phê nổi tiếng ở vùng này, chỉ có Bằng Chi chịu giúp ông nội và cha trong công việc kinh doanh - gần đây Nhật Khiêm mới chịu về hỗ trợ cho ông nội và cha.

Bữa cúng chưa tàn thì Hà Thơ sang, cô chào hỏi mọi người rồi cũng đốt hương nguyện cầu.

Bà Thuận Khánh hỏi mĩa:

- Chắc cô cầu nguyện cho ba của Thiều Mơ trở về ...

Ông Khánh nói nhỏ với vợ nhưng Hà Thơ vẫn nghe rõ, cô rất biết ơn vì Thuận Khánh ít ra cũng thông cảm" với cô.

- “Em kỳ quá! Chuyện riêng tư của cô ấy sao lại nói năng lung tung như vậy?”.
- Phải rồi, em gái của anh mà!
- Không đúng như vậy sao?

– Biết đâu?

Bà Vĩnh Thuận rất thích cô con dâu cùng ý nghĩ như mình nên có vẻ tâm đắc, bà quay sang Hà Thơ:

Cô cũng coi chừng Thiều Mơ ... rồi cũng có khi ... lại giống những người thân của mình nào là bà rồi mẹ.

Hà Thơ cắn môi rồi bỏ sang chỗ khác. Giá như hồi đó bà đừng về đây có lẽ hai mẹ con sẽ đỡ khốn khổ hơn, thật tội cho Thiều Mơ, con bé cứ bị trêu chọc từ thuở bé nên lớn lên càng có ý thức và mạnh mẽ hơn.

Sau khi cúng xong mọi người quây quần bên bàn tiệc, Hà Thơ dọn dẹp các thứ và phụ bày tiệc rồi xin phép về.

Ông Vĩnh Thuận ngăn:

– Sao lại về phải ở lại ăn uống cùng cả nhà chứ! Tiếc quá! Sao con bé lại trực ngay giờ này chứ!

Hà Thơ lễ phép:

– DạĐã có sự phân công nên con bé không thể thay đổi ba à!

– Ủ! ...Ba không hiểu sao nó lại thích công việc ở đó.

– Miễn sao nó thích nó sẽ làm tốt ba à!

– Ủ! Ông Vĩnh gật đầu rồi nói tiếp với Hà Thơ.

– Con ở lại ăn cùng cả nhà bữa tiệc giao thừa.

Từ chối mãi cũng không được nên Hà Thơ đành ở lại.

Không khí trong gia đình thật nhộn nhịp và rộn rã nhưng Hà Thơ vẫn cảm thấy buồn, rất may còn có Bằng Chi thỉnh thoảng hỏi đôi câu về Thiều Mơ và công việc của bà, có lẽ vì bà là “con rơi” của ông Vĩnh nên mọi người khinh thường bà, nếu như đêm nay có Thiều Mơ, chỉ tội con bé thêm thôi

...Thiều Mơ rất tự trọng bởi sự cao ngạo của con bé ...

Thiều Mơ thường nói:

- Phải chi hồi đó mình đừng theo ông về trang trại, hai mẹ con mình sống ở Phan Thiết cũng tốt vậy .

– "Đừng nhắc đến điều đó ... ông rất thương con cháu ..." – "Nhưng họ có xem mình ra gì đâu ...Chẳng lẽ mẹ "ăn được gia tài" này sao?

Con nhớ biển quá.. Lớn lên chẳng còn dịp để trở về thăm quê biển của ngoại.?

Có nuôi tiếc cũng đã muộn màng rồi. Hơn mười năm nay Hà Thơ đưa con gái theo cha về Bảo Lộc, gia đình của ông thật giàu có, cá một trang trại rộng mênh mông rồi công ty của con trai, cơ sở của con gái ... Đối với họ mẹ con của bà chỉ là kẻ ăn bám, đến đây để tranh giành gia tài mà thôi ...

Bà Thuận Khánh đến chỗ của cô Hà Thơ và nói:

– Cô không định gì hay sao?

– Định gì thưa chị?

Bà Khánh cười:

– Chẳng lẽ cô sống như vậy hoài hay sao?

Hà Thơ cười:

– Thì em đã sống như thế từ bao lâu nay rồi ...

– Tôi thấy cô còn trẻ lắm ...Sao không đi bước nữa cho con cái có chỗ nương nhờ vả lại về sau này cô cũng có người để bầu bạn.

– Em không nghĩ đến điều đó chị à!

– Tôi thấy cô cũng nên lắm chứ ... ở đây ...cô cũng chẳng được gì ... À!Ý tôi nói cô cứ phải thui thủi một mẹ một con như thế ... ba đâu có sống đời để mà lo mãi cho chúng ta.

Những lời của bà Thuận Khánh càng khiến cho Hà Thơ thêm buồn tủi và chán ngán, lúc nào Thùy Lan cũng tỏ ra lo lắng, quan tâm đến Hà Thơ - cô em chồng khác mẹ của bà nhưng thực ra Thùy Lan luôn cạnh tranh với Hà Thơ nhất là tranh thủ tình cảm của ông bố Vĩnh Thuận.

Hà Thơ còn nhớ lúc mới về.. cô còn nghe xì xào từ phía họThật độc ác và tàn nhẫn nhất là họ cố tạo ra sự ngộ nhận về việc cô là con gái của Vĩnh Thuận mà họ nghĩ ngược lại với sự thật mới đau lòng và đáng sợ làm sao! Lời của họ, Hà Thơ rất sợ mỗi khi nhớ lại, vậy mà mỗi lần tụ họp gia đình là Hà Thơ lại nhớ, nhớ để rồi tủi rồi giận kinh hồn, những lời khiếm nhã vô cùng:

"ông giả tự dung dẫn về một phụ nữ trẻ ... chắc là "thê thiếp" của ông già ... ghê thật! Bây giờ về đây để được chia gia tài... chắc là cave ..." Trời ạ! Hà Thơ đã vô cùng đau khổ và muốn bỏ đi ngay nhưng rồi lần nữa phải ở lại.
– Cô Hà Thơ ...

Nghe Bằng Chi lên tiếng gọi, Hà Thơ lên tiếng và quên ngay dòng suy tưởng ...

– Có chuyện chi không cháu?

– Sáng mai cô sang nhà nhé? Cô có đi chùa không cho cháu đi với.

Hà Thơ gật đầu.

Bà Thuận Khánh lên tiếng:

– Con bé này chưa già mà sao thích ... làm người già thế!

Ông Vĩnh cau mặt nói:

– Đâu phải người già mới đi chùa, ai cũng có thể đến nơi trang nghiêm đó để cầu nguyện mà!

Bà Thuận phân trần:

– Ý con nó nói là thường thì người già mới hay đi chùa chứ bọn trẻ ... hiếm lắm ông à!

– Con lắm rồi ... bây giờ bọn trẻ mới hay đi chùa đồ chó!

Bà Vĩnh xen vào.

Ông Vĩnh cũng gật gù nói:

– Ủ! Nghe nói, giới nghệ sĩ trẻ bây giờ cũng hay đi chùa và sùng đạo như "con chiên ngoan đạo của đạo thiên chúa vậy.

Mọi người góp một câu, bữa tiệc giao thừa kéo dài đến gần ba giờ sáng, Hà Thơ phụ dọn dẹp với “má lớn” và mọi người trong gia đình, ngày tết nên những người giúp việc đã xin về ít hôm vì vậy mọi người cùng làm việc nhưng xem ra thật là khó khăn.

Bà Khánh than với bà mẹ chồng:

– Con quên mất là ngày tết nhà ta rất là bận rộn vì phải tiếp nhiều khách ... chuyện cơm nước dọn ra, dọn vào ... phức tạp quá, con làm không xuể.

Bà Vĩnh cười nói:

– Thì mỗi người một tay, bảo các cháu nó phụ với, có mấy ngày tết cho người ta sum họp với gia đình chứ! À! Hay là ... Bà Vĩnh nhìn Hà Thơ rồi nói:

– Cô Hà Thơ và con gái sang đây giúp anh chị em một tay ...

Hà Thơ đành miễn cưỡng:

– Dạ được má à!

Hà Thơ hiểu rõ tính của con bé Thiều Mơ, có năn nỉ thế nào dứt khoát nó cũng sẽ không sang, hiểu thảo lắm nó sang chúc Tết ông bà rồi về ngay - cái con bé thật "cứng đầu", dường như cả nhà chẳng ai thích con bé ngoại trừ ông ngoại.

Ông thường nói với hai mẹ con Hà Thơ:

– "Thiều Mơ ... có khả năng kinh doanh, chịu khó vào công ty của cậu làm một thời gian để lấy kinh nghiệm rồi dần dần bắt tay vào công việc kinh doanh, phải tập làm chủ chứ chẳng lẽ làm công mãi hay sao" Hà Thơ trở

về nhà và thao thức đến gần sáng mới chợp mắt ...

Không khí Tết trong gia đình ông Vĩnh thật vui, nhất là thêm sự có mặt của Dự Nguyên.

Nhật Lan lên kế hoạch "du xuân thật hấp dẫn nhưng Bằng Chi kêu lên:

– Đi đâu dữ vậy nhỏ Lan?

Nhật Lan nhăn mặt:

– Chị ở nhà ngày mùng một không đủ sao? Em chỉ mong cho chóng qua ngày này. Loanh quanh với "tổ tông" thật.. À! Sáng mai sẽ khởi hành đi Đà Lạt sớm,.. chị có đi không Bằng Chi hỏi:

– Bao giờ thì về ...

– Tùy vào bọn "đàn ông ... nhưng ít ra phải vài ngày.

– Hết Tết rồi còn gì?

– Ý của chịlà sao?

– Ngày Tết phải thật ý nghĩa ... đi Đà Lạt lúc khác cũng được. Chỉ có cuộc hẹn với bạn bè ...họp lớp nhân ngày này sẽ gặp đầy đủ.

– Gặp bạn riết cũng chán phèo ...Em thích đi chơi nhóm hơn, đi nghe chị, thế nào chiều nay anh Khiêm cũng sẽ đưa bạn gái anh- ấy về đây để ngày mai đi Đà Lạt, lần này em sẽ rủ nhỏ Uyên Ly đi chơi.

– Uyên Ly nào?

– Nhỏ bạn ở Đà Lạt của em đó!

Chắc chị không đi được. Chị phải họp lớp với bạn bè và còn đi thăm thầy cô cũ còn ở đây nữa.

– Cái chị này như "bà cụ" không bằng.

– Ủ! Chị “cụn” lắm ...

– Sao không "cụ" chứ! Sáng mùng một còn đi chùa, còn ăn chay nữa chứ!

– Con nhỏ này ... ghẹo ta hử.. Ăn chay ngon như thế nào hử chị ... Sáng nay có ăn đùi gà chiên sả hay heo quay không?

Nghe Nhật Lan ghẹo mình, Bằng Chi quē mặt rượt đuổi em gái chạy khắp vườn, không ngờ đụng đầu phải Thanh Khang - con của cô Thanh và Dự Nguyên đang đi vào nhà.

Dự Nguyên kêu lên:

– Á ... à!

Thanh Khang nhăn mặt:

– Trời ơi! Sáng mông một mà làm gì dữ vậy hai bà chị.

Nhật Lan cười tít:

– Khang biết không ... chị Chi ...

– Ê! Con nhỏ này ... thôi đi nhe!

Dự Nguyên cười vui rồi đề nghị:

– Hay là chúng ta đi đâu chơi đi.

Thanh Khang vui vẻ:

– Em nói với anh rồi ... chúng ta đi "MaDaGuí là hay nhất!

Dự Nguyên cười:

– Ủ! Nghe nói khu du lịch rừng này cũng thích lắm!

Nhật Lan vui vẻ:

– Đúng rồi đi chơi đến tối rồi về, chị đi nhé Chi.

Thanh Khang lên tiếng:

– Hay là rủ ...Thieu Mơ cùng đi với.

– Thieu Mơ, Thieu Mơ ...để gì nó đi với chúng ta:

Khang cười:

– Tại Nhật Lan không rủ chứ Thieu Mơ thích đi lắm đó ...

Nhật Lan nhăn nhó:

– Khang đừng làm Nhật Lan mất hứng nghe, nè! Để Lan điện cho nhỏ

Phương Uyên cùng đi nhé ... cái anh Khiêm thật là bố bạn bơ vơ ...

Thanh Khang cười trêu Nhật Lan, nên nói:

– Có phải chị định nói anh Khiêm "đem con bỏ chợ hay không ...
– Thằng nhóc này ...chị không có nói như vậy bao giờ ...Ai lại nói anh Nguyên như thế.

– Ai biết được ý của chị.

Thanh Khang nhìn Dự Nguyên rồi nói:

– Anh Nguyên thấy bà chị của em thế nào?

Nhật Lan cốc lên đầu Thanh Khang rồi nói:

– Ê! Đừng có lộn xộn ... có chuẩn bị gì thì về nhà nhanh lên rồi sang đây cùng đi ...Khang cười:

– Chỉ có em với bà chị và anh Nguyên thôi sao?

– Ừ! Chị Bằng Chi không chịu đi đâu.

– A! Có rồi ...

– Có gì Nhật Lan hỏi Thanh Khang. Thanh Khang cười ra vẻ bí mật:

– Ai đi thì có liên quan gì chứ! Thôi em về nhà rồi sẽ sang ... Em ghé xem Thiều Mơ có đi không nhé!

– Ồ! Cái thằng nhóc này ... Thiều Mơ chẳng đi với chúng ta đâu?

– Chị không rủ làm sao chị ấy đi.

– Nói tóm lại ... ta không muốn.

– Con người gì kỳ.

– Kỳ cái gì mà kỳ chứ ... Ê! Miễn bàn nhé!Ngoài Thiều Mơ ai đi cũng được hết.

Thoắt một chốc Thanh Khang đã về nhà, Nhật Lan lên tiếng khi thấy Dự Nguyên cười:

– Anh Nguyên đợi em một chút nhé. Giá như anh rủ được Chi của em đi cùng là anh thật là "cực kỳ hay đó!

– Bằng Chi sẽ đi đó.

– Anh cam đoan à!

– Ừ!

– Vậy thì em hy vọng ồ anh đó.

Dự Nguyên cười nói:

Nhưng cho anh hỏi một điều.

– Anh mà cũng có thắc mắc nữa sao?

– Anh là khách mà.

– Được, cho anh hỏi một câu thôi nghe!

Dự Nguyên nói nhỏ:

– Từ hôm về đây chơi anh nghe ai cũng nhắc đến ...

Nhật Lan ngắt lời Dự Nguyên:

– Thiều Mơ phải không? Đã bảo là xin miễn bàn, miễn đề cập đến những gì có liên quan đến "Thiều Mơ".

– Vậy thì thôi ...Tự anh tìm vậy ...

– Chẳng có gì để anh đáng quan tâm đâu.

– Chắc là một tuyệt thế giai nhân.. hay ngược lại nhỉ?

– Không chừng ngược lại đó!

– Ừ! Biết đâu đó chẳng là một Chung vô diệm.. Anh thích Chung vô diệm lắm đó.. – Chung vô chậu" thì có.

Nhật Lan hậm hực nói như thế rồi chạy ừa vào nhà lớn.

Thanh Khang đã mời được anh chàng Đinh Lâm trong công ty của cậu Khánh cùng đi Nhật Lan càng hoan nghênh khi có cả Bằng Chi đi cùng, Nhật Lan chặc lưỡi:

– Tiếc ghê vì không nghĩ ra điều này sớm.

Bằng Chi cười hỏi:

– Đề chi vậy nhỏ?

– Đề rủ Phương Yên nhưng nhỡ ấy đã về ngoại.

Thanh Khang xen vào:

– Chắc là quê ngoại chị Yên ở vùng đồng bằng Cửu Long ...

Nhật Lan cốc lên đầu của Thanh Khang rồi trêu:

– Biết rồi mà làm bộ hỏi ... Chớ không phải muốn chị nhắc đến cô bạn học thật xinh có cái tên là Phương Thư hay sao ...

Dự Nguyên xen vào:

– Thảo nào hai chị em vô cùng thân. Lại thêm một nhân vật mà anh muốn biết ...Nhật Lan bĩu môi rồi xì dài.

Bất chợt Thanh Khang lên tiếng vu vơ:

– Em thấy cả hai có điểm chung ghê ...

Bằng Chi là người ít nói từ lúc đi chơi đến giờ, cô chợt lên tiếng:

– Em nói cả hai nào?

– Tét nhiên không phải chị và chị Lan rồi ... Chị với chị Lan thì hoàn toàn trái ngược.

– Vậy em nói ai?

Nhật Lan cong cớn:

– Ôi! Nhóc Khang là chúa xạo đó chị.

– Chớ không phải chị thừa biết em nói chị và ...

– Lại Thiều Mơ... Có đúng không? Nè! Chị đã bảo rồi ... đừng có nhắc đến Mơ Thiều hay Mơ Huyền gì hết ... bà mà nghe là bà nổi giận đấy!

– Em nói gì mà nổi giận chứ!

– Nói tóm lại ... Đó là cái gai" của bà nội ...em đừng có mà chọc giận bà đấy nhé!

Bằng Chi nhìn Nhật Lan rồi khẽ nói:

– Lan à! Đừng như thế nhỏ ...

Thanh Khang gật đầu:

– Giống bà tiên như chị Bằng Chi là tuyệt vời anh Lâm nhỉ?

Đinh Lâm cười:

- Rồi ... có phải mũi tên bay qua anh không.
- Đến lượt của anh rồi đó ... Thằng nhóc này hay phóng tên ẩu lắm ... Nhật Lan kêu ca ...

Dự Nguyên háy háy mắt với Thanh Khang rồi nói:

- Vậy mà anh đây "thèm" có mũi tên nào phóng thẳng vào ... Vậy mà đợi mãi chẳng thấy.
- Hãy đợi đây, hãy đợi đây. Mỗi người một đôi lời chẳng mấy chốc họ đi vào khu thiên nhiên rồi lại trở ra, Dự Nguyên và Đinh Lâm lăng xăng chụp ảnh cho hai cô gái.

Bằng Chi đề nghị:

- Hay chúng ta câu đi ...Trời dịu mát thế này câu chắc là thích lắm ...

Đinh Lâm vui vẻ:

- Được đây. Nhớ câu được nhiều cá tôm chúng ta sẽ thưởng thức luôn.

Thanh Khang giơ tay cao và nói vui:

- Xin cho em có ý kiến.

Lâm cười:

- Thằng nhóc ...gì nữa đây ...
- Máy anh chị đi câu ... cho em thả điều nghe ... gió này thả điều thật là tuyệt.

Dự Nguyên cười nói:

- Vậy anh xin được thả điều với em ...Nhật Lan đề nghị:

Như thế này nhé ... anh Lâm với chị Chi thì đi câu ... còn em, em xin gia nhập hội thả điều. chạy vui hơn ngồi im chờ cá cắn câu.

Thanh Khang lăng xăng đi tìm điều, Nhật Lan cảm thấy cao hứng nên cũng chạy theo, Thanh Khang. Đinh Lâm và Bằng Chi chọn một góc yên tĩnh để câu:

Dự Nguyên cũng tung hứng với cánh điều đang bay cao của mình. Nhật Lan

chạy ulla đến bên Dự Nguyên và nói:

– Điều của anh Nguyên với nhóc Khang bay cao quá ... còn điều của em nè

...

anh xem nó không chịu nhường cánh bay cao ... Anh đòi cho em con điều của anh đi ...

– Được rồi, em giữ điều này, đưa con đó cho anh ...

Hí hửng với con điều của Dự Nguyên được một lúc con điều lại không cao cánh tung bay mà lại la đà thấp dần, thấp dần, cánh điều của cô rơi vào tay Dự Nguyên bây giờ cũng đang cất cao cánh ... Thật là kỳ lạ.

Nhật Lan lại kêu ca:

– Điều của em lại không cất cao nữa rồi, anh Nguyên ơi! Anh và Khang làm gì mà điều bay cao quá vậy?

Thanh Khang thả điều gần đấy cũng lên tiếng trêu Nhật Lan:

– Tại chị dở quá đó thôi ...

– Ta cóc cần giỏi thả điều ...

Thanh Khang cười:

– Vậy thì miễn bàn. Nè! Nói nhỏ cho chị biết. Tuy giống nhưng cả hai vẫn có điểm khác đây.

– Ê nhóc ... nhóc nói gì chị Lan không hiểu ...

– Tự tìm mà hiểu ... ời! Để em đi thu gom tôm cá chuẩn bị nướng ... Món này ăn với rau sống bánh tráng kèm thêm đậu cà chiên nữa ... Với nước mắm mẹ. – Cái thằng chi biết ăn.. giống như ...

– Bà Tám chứ gì?

– Ừ!

– Có sao đâu? Ăn để tồn tại kia mà, có đúng không anh Nguyên.

Tất nhiên rồi,.. Mà nè! Sao Thanh Khang và Nhật Lan cứ chiến tranh võ mồm mãi thế!

Nhật Lan phụng phịu:

– Em không đâu ... Anh thấy đó ... Nhóc Khang hay khiêu chiến với em.

– Hồi nào chứ! Chị khiêu chiến trước mà!

– Ai thêm khiêu chiến với nhóc chứ!

– Đó.. không khiêu chiến với người ta à!Lúc nào cũng nhóc này, nhóc nọ

....

Thấy mà ghét ... ghét vô cùng.

– Ê! Ai mượn nhóc thương ...

Dự Nguyên lên tiếng:

– Thôi được rồi cho anh xin đi hai cô cậu có muốn ăn không ... Anh Lâm và chị Bằng đã nướng cá rồi đây ...

Thanh Khang hoan hô hăng tiếng reo vui rồi nhóc phóng nhanh về phía chị Bằng Chi và Đinh Lâm đang ngồi.

Mọi người vừa nướng cá vừa trò chuyện thật rum rả, Bằng Chi vui vẻ khoe chiến tích câu cá của mình. Nhật Lan cười nói ...

– Cá nuôi ở ao hồ.. thật nhiều ai lại câu không được.

Lại Thanh Khang:

– Vậy sao chị không đi câu:

– Tại người ta thích "quê hương là con điều biếc. Tuổi thơ con thả trên đồng.

Nhật Lan vừa nói vừa ca rất vui khiến cho không khí càng rộn vui, bất chợt

Thanh Khang lên tiếng hỏi Nhật Lan:

– Kế hoạch "du xuân của chị đến đâu rồi.

Vẫn là cuộc đối thoại giữa Nhật Lan và Thanh Khang, Dự Nguyên cũng vui vẻ góp lời vào:

Cuộc vui nào không có hai đứa chắc buồn lắm đó ... Theo kế hoạch du xuân" của Nhật Lan, nhất định phải có Khang đây nhé!

Thanh Khang lắc đầu:

– Em còn phải "du xuân với bạn bè nữa rồi nhóc ngâm nga:

"Thân này ví xẻ làm đôi" ...

Nhật Lan che miệng cười:

Coi kìa,.. "dị ứng" quá nhóc ơi ... Biết người ta có "dành chỗ" cho mình không?

Thanh Khang "tra miếng" với Nhật Lan:

– Sao không hỏi người ta có muốn “tham dự” không?

Bằng Chi lên tiếng:

Thôi đi hai đứa ... cãi hoài vậy mà đi đâu cũng rủ rê ... Biết vậy mái mắt chị không cho hai đứa đi chung đâu.

Không ngờ Thanh Khang chơi Nhật Lan một câu:

– Chị nhớ nhắc kéo em quên chị Chi nhé!

Đình Lâm nhìn Thanh Khang và Nhật Lan rồi cười nói:

– Nói thế chứ ... đi chơi đâu anh cũng thấy các em có mặt đủ, vậy mới là một nhà chứ ...

– Lan này ... kế hoạch du xuân" nhớ để anh một chỗ nhé!

Câu chuyện lại bắt đầu chuyển sang Bằng Chi, Nhật Lan nháy mắt với Đình Lâm.

– Anh định đi một mình à!

– Thì đi với mọi người ...

– Nhưng chị Chi của em không chịu đi đâu.

Bằng Chi lên tiếng:

– Con nhỏ này ... ta không đi thì kệ ta đừng đưa ta vào cuộc du xuân của nhỏ nhé!

Nhật Lan bướng bỉnh:

– Em vẫn cứ đưa chị vào:.. Ai biểu chị cứ làm bà cụ". Quay sang Đình

Lâm, Nhật Anh Lâm nghĩ xem ... Ngày tư, ngày tết mà chị ấy báo họp mặt

bạn bộ hết ngày rồi sao? Còn biết bao ngày lễ ... Vậy mà có mấy ngày xuân đã dành cho hội họp với bạn bè.Em không chịu đâu?

Dự Nguyên xen vào:

Bằng Chi cũng có lí đấy chứ ... Lan ạ!

Thanh Khang vỗ tay hoan hô:

– Anh minh. anh minh vô cùng. Chị ấy "cá nhân ghê Sống phải biết bạn bè với chứ phải không mấy anh?

Lời qua, lời lại thật ồn ào rồi lại quên ngay, Dự Nguyên bày trò vui khác bằng cách hát karaoke, mọi người quên ngay việc cãi vã rồi rộn rã trong từng lời ca, điệu nhảy. Họ trở về nhà khi phố xá đã lên đèn.

Người Bổng Lại Về

Chương 2

Những ngày tết lần lượt đi qua từng ngày, từng ngày trong nuôi tiếc.

Những ngày qua sống trong gia đình của Nhật Khiêm thật vui nhưng Dự Nguyên cũng vô cùng thắc mắc khi nghe mọi người nhắc đến cái tên Thiều Mơ ... nhưng chẳng ai cho biết cô gái đó như thế nào. Dự Nguyên chỉ biết đó là con gái của bà Hà Thơ. Dự Nguyên càng thắc mắc về họ có lẽ bà Hà Thơ không giống họ nhiều nên.. gia đình họ có gì đó đặc biệt. Dự Nguyên không muốn tìm hiểu kỹ về họ, anh chỉ muốn biết về cô gái có cái tên thật lạ là Thiều Mơ ...

Sáng sớm mùng ba Dự Nguyên đã tìm đến Hội văn học nghệ thuật tại thị xã Bảo Lộc này. Những ngày qua anh đã tìm cách ghé nhà cô Thơ để thăm viếng gia đình nhưng chưa được gặp. Hy vọng sáng nay sẽ gặp cô bé ở cơ quan.

Một nhân viên trực cho biết:

– Cô Thiều Mơ đã đi biển rồi.

– Sao, nghe nói Thiều Mơ trực cơ quan sáng nay.

Cô nhân viên nhìn Dự Nguyên rồi hỏi:

– Anh không hỏi thăm ở nhà. Dự Nguyên nói dối:

– A! Tại tôi vội quá, nên đến ngay cơ quan ... Nhưng xin cô cho biết cô Thiều Mơ đi đâu không, à! Xin lỗi tôi muốn hỏi cô ấy đi biển nào – Dạ Nghe nói, biển Phan Thiết ... quê của cô ấy mà. chắc là Mũi Né ...

Thiều Mơ thường đi chơi nhưng lại kết hợp với công việc.. bài viết của Thiều Mơ thật hay đó Dự Nguyên định kêu lên:

"À! Cô bé là phóng viên nhưng anh lại im vì sợ người ta cười khi hỏi bạn mà không biết gì về người đó.

Dự Nguyên còn hỏi thăm đôi điều rồi quay quả trở về và dự định đi ngay ra Phan Thiết, về nhà Dự Nguyên ghé nhà cô Thanh tìm Thanh Khang nhưng thẳng thóc cũng đi chơi.

Dự Nguyên gặp ông Khánh và xin phép đi vài ngày.

Vài giờ sau đó Dự Nguyên đã có mặt ở Mũi Né và anh thuê một chỗ thật đẹp ngay sát mặt biển, ở đây anh có thể ngắm nhìn biển từ khi mặt trời mọc cho đến chiều tà ...

Dự Nguyên không ngờ chỉ trong tí tấc hỏi thăm cô nhân viên của khách sạn anh đã biết ngay chỗ ở của Thiều Mơ - dễ hiểu thôi vì khu này cũng ít nhà nghỉ hay khách sạn nên truy tìm xem những người thuê phòng cũng không mấy khó.

Thật là không may mắn chút nào - suốt cả buổi chiều vật vờ tìm kiếm, đợi chờ Dự Nguyên cũng không biết cô gái đi đâu, chẳng biết tối nay cô có về phòng nghỉ hay không?

Dự Nguyên chợt cười một mình ... Ai bảo anh làm cái trò điên rồ. chỉ vì muốn biết mặt cô gái có tên là Thiều Mơ mà suốt nhưng ngày qua anh cứ thắc mắc ... lặn lội từ Bảo Lộc ra đây Anh chọn nhà hàng trong khu khách sạn để ăn. nhìn chung quanh bàn nào cũng có người ăn uống vui vẻ ... còn ở đây có mỗi mình anh. Thảo nào gọi thức ăn từ nãy giờ cũng không đem lên. Ghét quá, anh gọi bồi và kêu thêm thức ăn cả bia ...

Nhân viên phục vụ kêu:

– Có một phần sao ông gọi như thế. – Tôi thích. – Thật là

– Nếu không gọi nhiều chẳng biết tôi phải đợi đến bao giờ.

Cô gái như chợt hiểu rồi gật đầu nói:

– Xin lỗi ... ông hãy để tôi cho người mang phần ông gọi.

– Không phải một phần đâu ... cứ mang tất cả những gì tôi gọi.

– Vâng ạ!

Người phụ nữ còn trẻ và cũng khá cao sang, có lẽ là nhân viên ... Cô vừa định quay vào đã kêu lên khi có hai cô gái đến:

Kìa Ý Khuê ... vào giúp chị với.

Dự Nguyên chẳng để ý đến họ nhưng một khắc sau thức ăn và bia được mang ra bàn cho anh lại là hai cô gái lúc nãy ... Chắc là nhân viên mới:

Một cô nói:

– Xin mời ông.

Rồi cô quay sang cô kế bên và nói tiếp:

– Tối nay ta ở lại với mì bây giờ ăn gì nhé Ướt Mì ...

– Ăn gì mà ăn, mới ăn đây mà!

– Bây giờ ta khao mì mì quên là nhà hàng này của chị ta sao ... Mới sang lại nên làm ăn còn non yếu lắm. – Thảo nào ... Dự Nguyên bỗng kêu lên khi nghe như thế.

Một trong hai cô lại nhìn anh và xin lỗi rồi rút:

– Dạ!Xin lỗi ông ...vì chủ nhân mới vào nghề.. Vả lại Thấy hai cô bé cũng hay hay nên Dự Nguyên đề nghị:

Đằng nào thì tôi ngồi đây có một mình ...

Nghe cô này mời cô này ăn tối ... Hay là cùng ngồi đây nhé! Tôi mời đây ...

Đừng ngại ... Tôi không đòi bớt đâu? ...

– Tự dung ông "đòi bớt" mà được à!

Cô bạn của em chủ quán lên tiếng, Dự Nguyên cao hứng:

– Tất nhiên rồi ... Các cô thấy không đằng nào tôi cũng ngồi đây một mình để ăn tối, vậy xin mời hai cô - chắc là cô chủ sẽ không phàn nàn tôi, có gì tôi “gánh” cho.

– "Gánh" mà được sao?

– Vậy cô muốn sao? Tôi sẽ làm theo, đằng nào tôi cũng ra đây có một mình.

Cô gái lại lên tiếng:

– Để lại một người vợ trẻ và đàn con thơ. Ý Khuê cười, Dự Nguyên cũng cười và nói:

Ước gì tôi được như cô nói chắc là thích lắm.

– Chuyện khó tin.

– Sao khó tin.

– Ai lại ra biển một mình.

Bởi vì tôi có một mình ... cho nên tôi mời hai cô dùng bữa tối luôn nhé! Có cần tôi nói với bà chủ trẻ hay không?

Khuê cười, lắc đầu nói:

– Xin cảm ơn ông ... Không khéo chúng tôi bị hiểu lầm đó ...

– Coi như tôi năn nỉ hai cô đó. Người ta nhìn sang bên của chúng ta vì hai cô đang ...

– Ê! ông sắp tu quá gì nữa đây?

Thấy đôi co với gã đàn ông lạ mãi, Ý Khuê nói với bạn:

– Ướt Mi ... ở đây, ta lại chỗ chị Khoa rồi sẽ trở lại ngay.

Ướt Mi ... Ướt Mi ... Tên ngộ thật.

Ý Khuê che miệng cười:

– Nó không phải tên Ướt Mi - đó là ... Ướt Mi đạp lên chân của bạn, Ý Khuê im lặng qua cái nháy mắt của Ướt Mi rồi bỏ đi, một chốc cô bé quay lại và nói:

– Chị Khoa hôm nay “hào phóng” với ta lắm.

– Sao cơ!

– Vì mấy ngày nay có mi ra đây hai đứa "bèn" làm "bồi" cho chị - vui ghê!

Dự Nguyên nghe hai cô nói chuyện và xen vào:

– Như vậy Ướt Mi đến đây để vui chơi.

Y Khuê vui vẻ gật đầu:

– Dạ đúng! Tuổi thơ Uớt Mi ở đây với em, còn bây giờ bạn Mi đã là người của cao nguyên ...

– Khuê ơi là Khuê! Có nên nói quá nhiều như thế hay không?

– Vậy ta không nói nữa.

Dự Nguyên cười ... nói:

– Xin mời hai cô Uớt Mi chọt lên tiếng:

– Ông là khách tham quan ngày tết sao lại đi một mình.

Dự Nguyên vẫn giữ nụ cười rồi dí dỏm:

– Vì tôi không muốn "vợ hiền, và đàn con thơ" đi cùng.

Ý Khuê che miệng cười rồi trả treo:

– Phải vậy thôi vì,.. du xuân không thể dẫn "thê nhi" đùm đề ...phải không ông. Hai cô bé này thật lém lỉnh. Dự Nguyên bỗng chuyển đề tài.

– Ủa! Sao chúng ta không giới thiệu về nhau để làm quen nhỉ. Tôi xin hân hạnh được làm quen hai cô gái thật vui tính như hai Y Khuê nhìn Dự Nguyên và nói:

– Chỉ vui tính thôi sao?

– Còn nhiều tốt đẹp nữa nhưng tôi không thích bị người khác cho rằng mình "nịnh" phái đẹp.

– Như thế là xấu ư? Uớt Mi nói.

Dự Nguyên nhìn Uớt Mi và nói:

– Không xấu nhưng với tôi như thế có vẻ "phô" quá, tôi không thích như thế.

Khuê lên tiếng:

– À! ông tên gì? Ở đâu?

Điều tra lý lịch trích ngang hử cô bé!

– Không phải là ông muốn làm quen hay sao!

– À há! Nhưng mà hai cô bé ăn đi ...

Ý Khuê nhìn Ướt Mi rồi nói:

– Ê! nhỏ Ướt Mi sắp Ướt Mi như thuở nào rồi phải không? Sao ngồi thừ ra vậy Mi?

– Cô bạn Ý Khuê chợt than thở:

– Có lẽ sáng mai ta phải về.

– Sao thế chứ nhỏ?... Mi bảo là mồng năm ...ngày kia mới về mà ...bộ nhớ "maman" rồi hay sao?

Bất chợt Ướt Mi đứng lên và nói với Ý Khuê!

– Khuê à! Chắc là ta phải về phòng, xin phép ông nhé, Khuê ở lại dùng bữa với ông.

Cho tôi mua từ "ông" đó nhé! Hãy khoan về đã cô bé Ướt Mi.

Ướt Mi vẫn nói:

– Xin lỗi ông ...

– Con nhỏ này ... Muốn gì thì muốn.. Được rồi, lát nữa ta sẽ sang chơi với mi.

– Được rồi ... không cần ở đây mà hãy giúp chị Khoa. Bất chợt Dự Nguyên lên tiếng:

– Ướt Mi về đâu ... để tôi đưa ...

–Ồ không sao. tôi ở phòng trọ gần đây. Nhưng Ướt Mi đi về ...tôi cũng muốn về phòng ngủ luôn ai lại để Ướt Mi về thế này ...

Dự Nguyên cũng đứng lên và đặt tiền lên bàn rồi nói với Ý Khuê:

Nhờ Ý Khuê chuyển hộ

Ý Khuê nhìn tiền rồi nói:

–Ồ ...sao ông trả nhiều tiền thế ...

Dự Nguyên cười:

–Ồ! Không sao đâu ... tôi còn đến đây dùng bữa nữa mà! Sáng mai lại mời hai cô nữa nhé!

Không để cho ướt Mi hay ý Khuê lên tiếng, Dự Nguyên ra vẻ tự nhiên đi cùng với Ướt Mi – tưởng chừng như họ là những người đã từng quen biết nhau.

– Xin lỗi, tôi đi về phòng nghỉ một mình được rồi, cũng gần đây thôi?

Ướt Mi đưa tay chỉ khu nhà nghỉ mát phía trước biển gần bên hàng phi lao nói. Dự Nguyên cảm thấy nao nao ... thì ra cô gái cũng ở trong khu nhà nghỉ này ... Chẳng biết ... có nên hỏi ... thăm về cô, Dự Nguyên lên tiếng:

– Sao hên quá vậy tôi cũng đang ở khu đó.

– Thế à!

Giọng nói bình thản của cô bé khiến Dự Nguyên thoáng buồn, nhưng cũng không trách được cô bé ... Dự Nguyên càng thắc mắc về sự có mặt một mình của cô gái ở nơi nghỉ mát vào những ngày xuân.

– Sao ta không uống tách cà phê ở đây rồi hãy về phòng. Tôi xin mời cô bé.

Cô bé chit trích:

– Anh thích mời những người không quen cùng đi ăn, đi uống lắm hay sao?

– Đâu phải thế ...

– Vậy sao lúc này mời hai đứa chúng tôi biết bây giờ lại đi uống cà phê, chẳng biết.

Sáng nay tôi mời cô ăn sáng ... để cảm ơn.

– Anh thật lạ tôi làm gì để được nhận được tiếng cảm ơn.

Cô đã "giải thoát" cho tôi tiếng "ông già ngớ , già ngất đó.

– Ồ hay ... cái ông này ... làm như kẻ ...

– Kẻ gì?

– Lập dị.

– Sao? Tôi lập dị à!

– Không lập dị sao lại đi nghĩ mớ ở đây vào ngày Tết chỉ có một mình, đã vậy bây giờ gặp gặp “phụ nữ” không biết làm sao bên mời ... tôi ...

– Vì cô bé cũng giống như tôi, ai lại thân "nữ nhi" thường tình mà ngày tết không ở nhà vui xuân cùng gia đình ... hoặc du xuân cùng "người tình".

– Tự dung nghe anh nhắc đến gia đình tôi thèm bay" về nhà ngay với mẹ

Thật là hồi hận khi để mẹ những ngày xuân phải "khốn khổ" vì phải sang bên ấy".

– Cô nói gì. Ướt Mi giật mình suýt chút nữa lại quên là mình đang đối diện với một anh chàng trong cà phê Phi Lao ...không phải là Ý Khuê ...

Không biết tí nữa, ý Khuê có sang đây với cô không Ướt Mi chợt im lặng vì sợ mình "bộc bạch" điều gì. Cô chợt im lặng. Dự Nguyên khuấy ly cà phê rồi đưa Ướt Mi.

– Ướt Mi uống nước.

Cô gái lại che tay cười rồi nói:

– Anh thấy Ướt Mi ...thế nào ... cái tên "Ướt Mi" đó.

– Thật lạ và dễ thương vô cùng.

– Vậy tôi mãi mãi là "Ướt Mi" có lẽ hay hơn.

Cô gái chợt nghe buồn ... Giá như hai mẹ con đừng về nơi đó - một trang trại và một gia đình thật phiền phức ... Có ai chấp nhận hai mẹ con cô đâu - ngoại trừ ông ... ông cũng ngậm đắng để ... con gái và cháu ngoại mà ông đã nhìn trong một thời gian ông có dịp đi về khu làng chài ... Nghĩ đến là cô bé chỉ muốn chảy nước mắt.. Về nơi đó để làm gì khi mà phải giấu cả thân phận thật để được đối xử.

– Xin lỗi ... Hình như Ướt Mi không là tên thật của cô.

Ướt Mi gật đầu không nói - gã thanh niên ngồi đối diện nhìn cô qua ánh sáng của những ngọn nến hồng lung linh, thỉnh thoảng tiếng sóng vỗ hòa cùng tiếng gió thổi xao xao hàng phi lao nghe mới buồn làm sao!

Một sự lặng im đến nao buồn.

– Tôi phải về kéo nhỏ Ý Khuê đến không thấy.

Dự Nguyên cười:

– Ướt Mi quên là lúc này Ướt Mi bảo với Ý Khuê là đừng đến hay sao?

– Ủa! Ướt Mi cô nói như thế sao?

– Không nhớ à!

Cô gái chợt lắc đầu, nhìn vẻ buồn buồn của Ướt Mi, Dự Nguyên cảm thấy càng buồn hơn, giá như cô bé cứ bướng bỉnh như lúc gặp, vẻ ngổ ngáo như thế trông cô bé có vẻ tự tin và bản lĩnh hơn.

Dự Nguyên đề nghị:

– Tôi không rành lắm ở đây ... ngày mai Ướt Mi làm hướng dẫn viên cho tôi biết một vài nơi nhé!

– Tôi định ngày mai trở về.

– Về đâu. – Thì về quê.

– Ở đâu?

– O! Cái anh này, có biết hỏi như thế là tôi rất là "khó chịu" hay không?

– Cô khó chịu à! Vậy! Tôi xin lỗi nhé!

Cứ coi như tôi mời cô ở lại ... vài ngày nữa rồi hãy về ...

– Tôi còn phải đi làm nữa.

– Cô làm ở đâu?

– Lại hỏi nữa rồi ...

– Ồ xin lỗi ...

Dự Nguyên chợt hiểu - có lẽ cô gái này không muốn bị người khác tìm hiểu về hoàn cảnh gia đình - chắc không vừa. giận ba mẹ bỏ đi ra đây chơi một mình ... Nhưng đâu sao ở Ướt Mi vẫn có vẻ gì đó thật đặc biệt.. Mong sao cô bé không vì giận ba mẹ mà bỏ ra đây? Nếu như thế, quả là có hơi thất vọng một chút.

Có lẽ thật khuya ... họ mới rời khỏi cà phê Phi Lao và trở về khu nhà nghỉ ...

Dự Nguyên nín lặng trong trạng thái ngập tràn niềm vui thích nhưng cô gái có cái tên là Ướt Mi nào có biết và anh cũng lặng thinh không hề nói lý do vì sao mình ra đây cũng như mình đang ở trang trại những ngày qua. Thật tuyệt vời làm sao khi những ngày qua ở trang trại nghe nhắc về cái tên Thiều Mơ ... và anh đã phải cất công đi tìm Thiều Mơ ... và anh đã gặp cô với một cái tên thật đáng yêu còn hơn cả cái tên "Thiều Mơ vô cùng độc đáo và triết lý kia. Ướt Mi ... là ...ướt Mi ... đó sao?

Và có lẽ đêm nay Dự Nguyên không sao yên giấc bởi vì tiếp xúc với Ướt Mi anh mới biết rằng.. mẹ con “Thiều Mơ” thật đặc biệt có điều gì bí ẩn chăng? Có lẽ anh quá nhạy cảm khi biết mẹ của Ướt Mi là "con rơi" của ông Vĩnh ...

Vì ông đưa hai mẹ con về nên có một sự xáo trộn lớn trong đại gia đình ...
Cô bé vẫn không biết rằng có người đã biết cái tên "Thieu Mo" của mình ...
Mong là như vậy để cô bé thật sự là một Uớt Mi đáng yêu ...

Ăn sáng xong Uớt Mi đôi tung tăng dưới nước, Dự Nguyên cũng thích như thế nhưng cô bé Ý Khuê thì lại xin phép về nhà có buổi họp mặt.. Dự Nguyên vui vẻ nói:

Rất cảm ơn Ý Khuê ... Bây giờ chúng ta là bạn được chứ!

– Thì anh cứ hỏi Uớt Mi xem sao? Con nhỏ không phản đối là Ý Khuê ừ thôi ...

Trò chuyện với Ý Khuê và Uớt Mi, cảm thấy vui hơn tiếp xúc với chị em Nhật Lan, Bằng Chi thì trầm lặng, lạnh lùng nhưng cũng tạm được hơn phải chịu trận với tính trẻ con mà khó khăn của Nhật Lan ... Còn ông anh của Nhật Lan nữa ... Cuối cùng anh chàng mãi miết với người yêu bỏ bạn với các cô em gái "phức tạp". Dự Nguyên cảm thấy thật sáng suốt khi mình quyết định ra đây.

Nhìn từng đợt sóng tung bọt trắng xóa, Dự Nguyên cảm thấy như lòng mình cũng lao xao - như con sóng:

"Dữ dội và dịu êm; ồn ào và lặng lẽ; Sóng không hiểu nổi mình sóng tìm ra tận bể ..." một nữ thi sĩ đã tuyệt vời khi nói lên điều đó cho tình yêu – và có ai hơn cả "ông hoàng của thơ tình yêu" mà một thời đi học chắc cô cậu học trò nào mà chẳng được nghe và nhắc đến điều đó một Xuân Diệu thật vô cùng sắc sảo và độc đáo khi nói đến tình yêu:

Tình yêu cũng như sóng, như biển ...

Biển buổi sáng thật đẹp và cũng êm đềm một chút, có lẽ ngày xuân - nhưng cái không khí lạnh lẽo một chút này mới khiến Dự Nguyên cảm thấy muốn được trải lòng mình như ngàn ý thơ của "ông hoàng thơ tình yêu - Xuân Diệu" Anh không xứng là biển xanh Nhưng anh muốn em là bờ cát trắng Bờ cát dài phẳng lặng Soi ánh nắng pha lê ...

Bờ đẹp để cát vàng Thoai thoải hàng thông đứng Như lặng lẽ mơ màng Suốt ngàn năm bên sóng.

Anh xin làm sóng biếc Hôn mãi cát cát vàng em Hôn thật khế, thật êm Hôn êm đêm mãi mãi.

Đã hôn rồi, hôn lại Cho đến mãi muôn đời Đến tan cả đất trời Anh mới thôi dào dạt ...

Cũng có khi ào ạt.

Như nghiền nát bờ em.

Là lúc triều yêu mến Ngập bên của ngày đêm Anh không xứng là biển xanh Nhưng cũng xin làm bể biếc Để hát mãi bên ghềnh Một tình chung không hết.

Để những khi bọt tung trắng xóa Và gió về bay tỏa nơi nơi Như hôn mãi ngàn năm không thỏa Bởi yêu bờ lắm lắm, em ơi!

Lại những con sóng, Ướt Mi vui sướng nhảy sóng, trông cô thật hồn nhiên ...

Sao em lại không muốn để mọi người biết em là Thiều Mơ ...

Bất chợt Ướt Mi bơi lại gần Dự Nguyên cô nói:

– Có phải anh đang nghĩ về sóng biển không?

Dự Nguyên cười:

– Đoán hay như thầy bói, bái phục cô bé đấy.

Dễ hiểu thôi vì chúng ta đang ở biển nên nghĩ về biển về ,sóng là đúng thôi ...

Ướt Mi không tài bói như thế đâu.

Nghe Ướt Mi nói, Dự Nguyên lại càng vang lên lời cạ. Chỉ có thuyền mới hiểu Biển mệnh mang đường nào Chỉ có biển mới biết Thuyền đi đâu, về đâu Những ngày không gặp nhau Biển bạc đầu thương nhớ Những ngày không gặp nhau Lòng thuyền đau rạn vỡ Nếu từ giã thuyền rồi Biển chỉ còn sóng gió Nếu phải cách xa anh Em chỉ còn bão tố ...

Ướt Mi vừa cười vừa kéo Dự Nguyên lên bờ, cô nói:

– Có phải anh là nhạc sĩ hay họa sĩ đang đi tìm cảm hứng ...

– Và em ... là nguồn cảm hứng có được không?

Ướt Mi giật mình khi nghe lời của anh chàng thật ngọt ngào.

– Anh đừng “xạo” với em nhé!Em không thích những lời thì thầm từ sóng gió đâu?

– Bởi thế mới là em.

– Sao?

– Ướt ...Mi ...

Suýt chút nữa Dự Nguyên đã kêu cái tên Thiêu Mơ của cô rồi. Được ...để xem đến lúc nào thì em mới cho anh gọi cái tên đó.

– Anh thấy ở đây thế nào?

– Biển ở đây đẹp, êm đềm và dễ thương.

– Thật là "sáo ơ là sáo" ...

– Anh nói thật mà!

– Thôi đi anh ơi! "Đàn ông vẫn là đàn ông".

– O! ...Cái cô bé này, chẳng lẽ "đàn ông không là đàn ông vậy là "đàn bà" hay sao?

Ướt Mi cười vui vẻ:

– Đàn ông mà như đàn bà ... thật là đáng xấu hổ.

– Vậy sao em lại nói "đàn ông vẫn là đàn ông".

Vì quý ông thích khen nịnh ... đó là những điều vô cùng sáo rỗng và ai cũng

thế! – Nhưng phụ nữ thì lại quá là ưa thích những lời "hót đó mới khổ cánh "mày râu" đôi khi phải nói những điều không thể.

– Ai biểu ... Ướt Mi bỗng dừng cao giọng.

Dự Nguyên cười và nắm tay cô kéo xuống.

– Sao em lại giận như vậy - anh nghĩ đôi khi những điều trái ngược đó làm cho đôi phương hài lòng. Như vậy đâu có tai hại gì.

– Sao lại không "tai hại" chứ! Ngộ nhận một điều không đúng với sự thật khi biết ra đó là điều đau khổ, đáng hựt hắng lắm ...

– Sao ta không nghĩ ngược lại có phải tốt hơn không?

– Em không biết vì ...

– Vì em chưa "bị" nghe những lời thật đẹp như vậy - nhưng em cũng đáng được nghe lắm đó.

– Xin lỗi ...em không thích đâu.

– Nhưng có người thích nói thì sao?

– Mặc họ

– Vậy thì anh không nói điều đó ... à!

– Công việc làm của em thế nào.

– Việc làm à! bình thường thôi vì em làm nhân viên trong hội văn nghệ.

– Một việc làm thật đáng trân trọng.

Ướt Mi lắc đầu:

Ông của em bảo phải làm kinh tế, làm kinh tế mới tốt nhưng em lại làm "nhà báo" thật ngược đời.

Đó cũng là sự phân công của xã hội ...Em thích làm công việc của em vì có

thể tiếp nhận những phức tạp của mọi thứ chung quanh ...Có điều là anh biết không ở nhà em cũng vui lắm có ông, bà, cô, cậu, dì, nhưng với em thật xa lạ

Hôm nào cho anh về gia đình của em thăm một chuyến nhé.

– Em không thể ...

Dự Nguyên và Ướt Mi có cả một buổi sáng thật vui, hai người cùng ăn sáng rồi cùng tắm biển.. Dự Nguyên cảm thấy rất vui anh không muốn Ướt Mi biết mình là bạn của Nhật Khiêm và đang ở đó từ những ngày qua nhất là đêm giao thừa anh đã vui cùng gia đình có ông có bà và có tất cả mọi người.

Khi ấy ông nhắc về Thiều Mơ và liên tục ngày nào anh cũng nghe nhắc đến cô gái có cái tên Thiều Mơ ... Cái tên của một người con gái xa lạ nhưng cứ như đã được khắc sâu trong lòng ... và như một cái duyên anh đã gặp cô bé trong một hoàn cảnh thật lý thú ... nếu cô bé biết được hiện anh đang ở đó hay là anh là Việt Kiều ... chắc chắn là mọi sự vui vẻ sẽ không như hiện tại ... vì thế Dự Nguyên cứ đắn đo mãi.

Như đã quen biết từ lúc nào, đối với Thiều Mơ, Dự Nguyên rất tôn trọng những khoảnh khắc ngắn ngủi được vui vẻ bên Ướt Mi, buổi chiều Ướt Mi và anh cùng ra biển, Ướt Mi nói:

– Ở đây thả diều thích thật, mình thả diều anh Nguyên nhé!

– Ủ! Anh cũng đang có ý định em xem kìa ở đây thả diều phải biết.

Thả diều cũng là một cái thú của những người đi biển nên cũng có những người đến đây để thư giãn với những cánh diều ước mơ.

Nhìn Ướt Mi vui sướng với cánh diều đang chơi vui, chơi vui trên lưng chừng cao , mới tuyệt mỹ làm sao, trong bộ đồ tắm nổi bật với sắc màu vàng đen, trông cô bé mạnh mẽ và ngập tràn niềm vui mừng khi Dự Nguyên biết hai mẹ con Ướt Mi phải chịu sự dẫn dắt từ phía gia đình vì hai người luôn bị chỉ trích ngay cả Nhật Lan.. Nhật Lan dường như không mấy thân thiện với Ướt Mi. Tiếp xúc với Ướt Mi - chính là Thiều Mơ. Cô bé mà mọi người trong gia đình ông Vĩnh luôn quan tâm nhắc nhở, nhắc chứ không hẳn là họ dành Ướt Mi những tình cảm tốt, có lẽ Ướt Mi và mẹ sống rất khổ.

Dự Nguyên cảm thấy có nhiều thiện cảm với cô Hà Thơ nhiều hơn - Có lẽ khi trở về Bảo Lộc, anh sẽ rời khỏi trang trại ... Nhưng tại sao lại như thế, chẳng lẽ anh làm sai điều gì hay sao? Ướt Mi thật hồn nhiên, Ướt Mi với cánh diều đang tung bay trong gió chiều mới đáng yêu làm sao?

Dự Nguyên chạy lại chỗ Ướt Mi, anh nói:

Giá như là họa sĩ anh đã vẽ hình em với cánh diều ... vô cùng đẹp này rồi.

– Lại xạo ...

– Anh quên mang ảnh ... à! hay là nhờ nhiếp ảnh bấm cho em những tấm tuyệt tác.

– Anh quē em rồi ...

– Không có đâu ... Ai lại dám chọc quē" một cô bé đáng yêu như em.

– Em đã nói rồi. em không thích nghe những lời như mật như đường đâu nhé!

Dự Nguyên cười:

– Vậy thì không thêm khen coi có ai buồn không? Không được khen chắc có kẻ "mi ướt" cho mà xem!

"Mi ướt" ... Sao anh chàng lại biết "điều bí mật này của cô chứ! Mặc kệ, chắc là nhờ Ý Khuê rồi ... Dẫu sao Ướt Mi cũng là cái tên rất có duyên mà một thời tuổi thơ cô gắn bó với cái tên này.

Ướt Mi không ngờ những ngày xuân buồn bã của cô cũng tìm được chút ý nghĩa vì có kẻ "đồng hành" với cô, tội nghiệp những ngày xuân một mình mẹ phải chịu trận với những cơn mưa bóng mây" về sự xuất hiện của hai mẹ con ...

Nếu không có ông có lẽ hai mẹ con cô sẽ không được yên thân với họ Ướt Mi không biết rồi đây nếu vỡ lẽ về vai trò, vị trí của hai mẹ con của cô ... Mọi việc ra sao?

Trong mơ hồ cô bé lại nghĩ đến ba và sự trở về của ông cũng như niềm

mong mỏi của những người thân của người thủy thủ trong. Biển đêm của đại thi hào Victor Hugo:

..."Giữa mênh mông, thi thể về đâu Trán anh va vào đá nhô đầu!

Người lại hỏi:

Anh đâu rồi nhỉ Vua đảo nào, hay gặp chốn giàu sang Rồi chẳng ai còn nhớ ...dân tan ...".

Có bao giờ bất chợt người trở về chứ không phải "rồi chẳng còn ai nhớ ... dân tan Thân trong nước, tên trong trí nhớ. Thời gian qua dần phủ bóng đen - Trên biển sâu và lòng lãng quên!" Chiều nay Ý Khuê tìm đến phòng nghỉ của Ướt Mi, cô không nghĩ rằng anh chàng Dự Nguyên cũng đang có mặt ở đây.

Ý Khuê vô tình nói:

– Thiều Mơ ơi! Ngày mai mi về rồi, ta bỗng thấy buồn quá. Chị Khoa nhắc mi mãi, chị bảo chiều nay mời mi ăn một bữa ... bây giờ thay đồ rồi ra chỗ của chị Khoa nhé!

Dự Nguyên mỉm cười vì cái tên "Thiều Mơ" mãi cho đến khi sắp chia tay trở về Bảo Lộc anh mới biết được.. Anh đã chờ đợi nghe cái tên này biết bao!

Chợt giật mình vì có mặt của Dự Nguyên, Ý Khuê ngập ngừng nói:

– Chào anh ...Nhỏ Ướt Mi nó ... nó chỉ thích gọi là Mi chứ không phải là Mơ ...

Vì.. Ướt Mi - Thiều Mơ lên tiếng:

Ý Khuê chỉ vì cái tên Ướt Mi mỗi khi ta về xóm biển quê mình ta cảm thấy như có cái gì đó thật gần bó nên ta thích chứ, ta có muốn chối bỏ cái tên "Thiều Mơ" trong giây tở đâu.

Dự Nguyên cười hỏi ướt Mi:

– Em có ngại khi anh biết về những "cái tên" của em ...

– Tại sao em phải ngại, phải sợ chứ! Mẹ đặt cho em em tên Thiều Mơ đầy ý nghĩa Ý Khuê vui vẻ vì cứ sợ Thiều Mơ không hài lòng, Ý Khuê lên tiếng:

Vậy tối nay Ý Khuê thay mặt chị Khoa mời Thiều Mơ và anh Dự Nguyên dùng bữa ...Xem như bữa tiệc chia tay.

Dự Nguyên cười nói:

– Như thế thật là tốt ... nhưng Ý Khuê này ... anh có lý do để xin được mời hai cô một bữa tối.,. Xin hãy để anh được làm điều đó.

Ý Khuê kêu lên:

– Không được đâu, chị Khoa muốn chiêu đãi nhỏ Thiều Mơ mà, lâu lắm rồi nó mới về xóm biển ngày xưa.

Chẳng lẽ anh lại làm kẻ ăn theo" hay sao? Được rồi ra quán anh sẽ nói với chị Khoa.

Ý Khuê bận rộn mấy ngày qua nên không gặp Thiều Mơ, không ngờ cô nàng với anh chàng mới quen này lại như một đôi đã từng quen biết nhau ... Hai người đã thân nhau rồi. Nhỏ Thiều. Mơ "cứng cổ lắm kia mà!

Quán ăn hôm nay thật đông ... đông đến nỗi chẳng tìm được một khoảng không gian riêng. Khuê từ chỗ chị Khoa trở ra và tìm chỗ mời bạn với Dự Nguyên ngồi.

Thiều Mơ nhìn quán đông e ngại nói với Ý Khuê:

– Khuê à! Nhà hàng đang quá tải như thế này ...chắc là chị Khoa bận lắm ...

Mi vào giúp chị ấy đi, một chốc nữa ta sẽ trở lại.

– Sao kỳ vậy?

– Có chúng mình chị phải bận rộn chuyện buôn bán mà!

– Ta cũng không ngờ.

Thiều Mơ chợt nói:

– Hôm nay là thứ bảy ... thảo nào ...Dự Nguyên đề nghị:

Ý Khuê đi cùng với anh và Thiều Mơ nhé, thế nào cũng phải ghé quán để chào tạm biệt cô chủ quán xinh đẹp chứ!

Thiều Mơ liếc Dự Nguyên rồi nói:

– Anh quên là chị Khoa đã là "bà chủ" chứ sao lại là “cô chủ” Dự Nguyên vẫn giữ nụ cười:

– Anh biết nhưng vì bà chủ trẻ đẹp nên gọi là "cô chủ" chắc cũng không sao Ý Khuê nhỉ?

Họ trở ra không bước vào vì xem ra nhà hàng hôm nay quá tải. Mình đến chỗ nào ăn tối rồi sau đó trở lại đây. Chắc "bà chủ" không đến nổi trách chúng ta đâu Ướt Mi nhỉ?

– Anh thấy "bà chủ" thế nào?

– Mục đích của câu hỏi.

Ướt Mi cười:

– Mục đích ư? Có cần không?

– Bao giờ câu trả lời của em cũng là câu hỏi. Đó là sự tự vệ có đúng không?

Ướt Mi lại cười:

– Anh làm như em có chuyện gì ghê gớm làm cần phải đối phó không bằng!

– Anh không biết chuyện đó ... Nhưng tự em đã mách cho anh “linh cảm” đó.

– Hôm trước em nghĩ anh là nhạc sĩ còn bây giờ em nghĩ anh là ... là ...

Ướt Mi cười rồi lại im vì cô bé chỉ định đùa nhưng lại ngại,.. nhưng rồi sự thúc giục của anh khiến cô lên tiếng.

– Anh có biết em nghĩ anh làm gì không? Làm gì?

– Nói bình dân là "thầy bói" còn nói khoa học là "chiêm tinh giá .

Dự Nguyên cười to:

– Cảm ơn cô bé ... Đã có một thời anh cũng định làm điều đó.

– Trời ạ! Cái anh chàng này luôn chơi tới cùng với mình ở môn võ mồm .

Được rồi.

Dự Nguyên dừng trước một nhà hàng sang trọng, Ướt Mi tỏ vẻ ngập ngừng.

Dự Nguyên bất chợt nắm tay cô và nói:

– Vào đây nhé cô bé!

– Em ngại chỗ "quí tộc" như thế này lắm.

– Có gì đâu. anh muốn mời bữa cơm tối ...Ngày mai tạm biệt cô bé rồi ở đây ăn xong chúng ta tìm một góc uống cà phê nghe nhạc.

– Anh có vẻ hiểu rành về ... nơi đây?

– Không đâu! Anh tìm hiểu thế thôi.

Ngành du lịch đang phát triển mà!

– Nhớ cách đây cũng không lâu. Nơi đây đâu được như thế này.

Dự Nguyên cười:

– Đúng rồi khu du lịch ở đây cần phải khai thác và đầu tư thêm sẽ rất tốt đấy!

Ướt Mi im lặng bước theo Dự Nguyên, trời ạ! Anh chàng đưa nàng vào nhà hàng, khách sạn thuộc bậc sang trọng nhất ở nơi đây ...khách nước ngoài ... mấy gã cao sang "phôt phát" .., toàn cỡ giám đốc hay dân kinh doanh ...

Còn anh chàng - anh chàng là ai ... Một gã đàn ông đi "du xuân một mình ...

chắc có vấn đề riêng. Đang thất tình cũng nên. Ngồi ở một góc thật riêng biệt lập như một phòng đặc biệt, bất chợt Ướt Mi cảm thấy lo lo. Trời ạ! Có khi nào anh chàng là những Mã Giám Sinh" thời đại ... cho đến hôm nay biết cô sắp rời khỏi nơi đây ... anh chàng đưa mình vào chôn ... trời ạ chôn lâu xanh của Mã Giám Sinh.

Ướt Mi vội đứng lên.. Cô cũng không biết mình định làm gì? Rời khỏi nơi đây ư?

Dự Nguyên nhìn Ướt Mi, thấy gương mặt của cô bé, anh chợt nhận ra nỗi hoang mang, lo lắng trong lòng cô. Anh đặt tay lên vai khi Ướt Mi vẫn đứng tần ngần ở đấy.

– Em ngồi xuống và chọn thức ăn đi ...

Có cần gọi Ý Khuê đến đây với em không?

Ướt Mi trả lời yếu ớt:

– Tiếc là nhỏ Khuê đang phải giúp chị Khoa ... Biết vậy ở đó dùng bữa cho xong ...

Dự Nguyên đặt bàn tay mình lên tay của Ướt Mi rồi nhẹ nói:

– Làm gì mà em căng thẳng dữ vậy có phải đang lo không? Cùng một lúc với nhiều nỗi lo như vậy không hay đâu? Em vốn mạnh mẽ kia mà, tự dưng lại "yếu đuối" như thế. Nghe Dự Nguyên nói, Ướt Mi cảm thấy tự ái, cô bé lấy lại bình tĩnh và nói:

– Anh đừng tưởng là thầy bói" là tốt đâu nghe ... con gái thời nay không thích mấy gã bói toán đó đâu?

Cũng may anh không nuôi “ước mơ” đó đến bây giờ ...

– Hứ!

– Có như thế mới là em chứ.

Thấy Uớt Mi tự tin và bừng bình trở lại, Dự Nguyên cảm thấy an tâm hơn ...

Cô bé này thú vị đấy chứ! Vậy mà Nhật Lan tỏ vẻ như “ghét cay ghét đắng”.

người tạ. Sáng mai cô bé về Bảo Lộc ... Dự Nguyên cũng sẽ về nhất định sẽ gặp em ngay tại Bảo Lộc.

Thieu Mơ ạ! Chẳng biết bây giờ có nên nói ra điều đó hay không? Thật ra cũng không khó khăn hay rắc rối gì khi mà anh nói cho Thieu Mơ biết rõ về mình ... và hiện tại anh đang ở trang trại trong những ngày tết. Mùa xuân này anh về Việt Nam một mình và muốn tìm vui cùng bè bạn cũ nên đã về trang trại cùng với Nhật Khiêm ... Vả lại ... anh cũng muốn khám phá xem ở cô gái này có gì độc đáo mà ngay từ khi nghe tên, anh đã nao nao muốn tìm hiểu và đã ra vùng biển Phan Thiết này khi những ngày xuân vẫn rộn rã tung bừng.

Người Bổng Lại Về

Chương 3

Cái cậu này ... Sao về Sài Gòn đột ngột quá vậy làm cả nhà cuống lên la tó quá chừng.

Nhật Khiêm kêu lên khi thấy Dự Nguyên trở về.

Dự Nguyên chỉ cười, Nhật Khiêm nói tiếp:

– Con bé Nhật Lan đòi đi Sài Gòn tìm cậu nữa đó. Nó bảo cậu về đây ăn tết với gia đình tó vậy mà bỏ về Sài Gòn không nói ...

Dự Nguyên xen vào:

– À! vì mình chột nhớ ra có công việc:

gấp nên vội về Sài Gòn ít ngày.

– Được rồi ... bây giờ cứ ở lại chơi cho đến khi muốn về ...

– Ủ! Chắc chỉ ở lại ít hôm nữa thôi ...

Mình còn phải đi thăm cô, chú ... rồi chuẩn bị về bên ấy nữa ...

– Không khéo có người buồn lắm đó.

– Cậu định nói ai.

– Nói cậu trở qua Mỹ ... có kẻ buồn.

– Ôi! ở đó ...

– Con bé Lan nó ... nhắc mãi cũng phải khiếp luôn.

Nhật Khiêm và Dự Nguyên đang nói cười thì Nhật Lan đi chơi về, cô ủa vào khi thấy Dự Nguyên rồi lên giọng nũng nịu:

– Anh Nguyên đã về ... Anh làm gì bỏ về Sài Gòn vội vã quá vậy ... hôm nay anh không về ... thế nào ngày mai em cũng lên trên đó ...

– Biết vậy, anh ở thành phố đợi em. Dự Nguyên đùa.

Nhật Lan vui mừng nói:

– Vậy hôm nay anh phải đền cho em đó.

– Đền cho em ... à!

– Em muốn anh đền.

Nhật Lan ngáp ngừng rồi nói tiếp:

– Anh Khiêm ...tôi nay đi vũ trường nhé!

Nhật Khiêm cau mặt:

– Ở cái thị xã này mà em đòi đi vũ trường ...

– Có chỗ sinh hoạt ca múa, khiêu vũ em mới đòi đi chứ bộ.

Dự Nguyên xen vào:

– Ủ! Tôi nay đi, bây giờ xin phép cho anh được nghỉ ngơi một chút.

Dự Nguyên vừa bước đi đã bị Nhật Lan chặn anh lại và nói:

– Anh Nguyên em giận anh đó, tự dưng về Sài Gòn mà không nói với em ...

Em tưởng anh giận bọn em.

– Anh không giận ai hết ... bé ơi! Yên tâm đi.

Khi nào anh về là em cùng đi đó.

– Chi vậy?

Biết em anh ở đâu để thỉnh thoảng anh về được gặp anh.

– Em tưởng anh rồi rảnh lắm vậy. Ra tết là trở về bên ấy vui đầu vào công việc ...

Làm gì có những ngày Tết đi chơi suốt như khi sống ở Việt Nam quê hương mình. Có bao giờ anh nghĩ sẽ về Việt Nam để sống không?

– Ủ! Cũng có.

– Anh thật khờ. Ai lại quay ngược lại như thế!

– Cũng có thể anh khờ.

– Anh cô biết cô rất nhiều người ao ước được đi.

– Thế em có thích đi không?

– Anh còn hỏi nữa. Đó là hoài bão của em.

– Vậy để mai một anh làm mai cho một người rui sẽ được đi. Có chịu không?

Nhật Lan nhìn Dự Nguyên ... trong lòng băn khoăn có phải anh cũng đang nghĩ đến mình hay không? Cô bé mong cho Dự Nguyên sớm trở về Sài Gòn, cô bé sẽ cùng đi và vùi vĩnh để được anh đưa đi chơi những chỗ thật cao sang mà rất hữu tình, cũng may thời gian sau này anh Nhật Khiêm đã về Bảo Lộc cùng ba tiếp tục phát triển công việc ... cả chị Bằng Chi và những người thân trong gia đình ai cũng muốn lo cho công việc làm ăn của "dòng họ" ngày phát lên ... trong khi đó Nhật Lan thì lại ngược với con đường của tất cả mọi người. Ngay cả ông cũng phản đối. Nhưng làm sao được mỗi thế hệ, mỗi suy nghĩ. Bắt cô về thị xã yên tĩnh này sống trở lại như thuở còn đi học có lẽ là một cực hình ... ít ra cô cũng phải thành công ở trên thành phố ... và bằng mọi cách Nhật Lan sẽ chinh phục Dự Nguyên. Cô rất muốn được đi nước ngoài nhưng không phải bằng con đường "du học" .

Nhật Lan rời khỏi nhà và bỏ ra đôi trà tìm Bằng Chi. Nhật Lan muốn kể cho chị nghe nhưng thoáng thấy bóng của ông. Ông vẫn thường sang bên nhà của con gái" và cháu ngoại, ông có vẻ thiên vị quá ... ông thường biện hộ rằng cô ấy là con rơi nên chịu nhiều thiệt thòi:

Nhật Lan quay lại định về nhà báo cho bà biết nhưng ... phải xem ông làm gì?

Có phải ông định chia tài sản cho "cô tá hay không? Bà rất khổ tâm ... Nghe bà và mẹ, cả cô Thanh nói, Nhật Lan cũng tin chắc rằng."cô ta chính là ghê nhí của ông. ông là một "thương gia hào hoa mà ... không biết làm sao đưa cô ả" về nên dựng lên cảnh "con rơi để đưa về, sau khi mẹ cha cô ta đã mất ...

Nhà cô Thanh và nhà của cô tá cũng ngoài khu đôi trà ... Ông bảo cô Thanh là con gái mà cô ta" cũng là con gái, "cô ta" chịu nhiều thiệt thòi nên phải bù đắp. Một căn nhà nhỏ xinh nhưng đầy đủ tiện nghi ... lại còn lãng mạn nữa chứ ...

căn nhà với sắc tím và vườn hoa pence tím ngắt phải chăng ông muốn che đây.

Biết đâu đó chẳng là “tổ ảm” của ông. “Tổ ảm được nguy trang ... Trời ạ! Nhật Lan chột rùng mình. Suốt những ngày xuân Thiều Mơ không có ở nhà để sang chúc tết ông bà cô bác con nhỏ đi đâu? Vậy mà ông, ông vẫn sang bên này ...

Nhật Lan rón rén ulla vào nhà, định nấp ở bên ngoài, xem họ nói gì ... nhưng con “phốc” đã sủa vang khiến cho “cô ta” giật mình và bước ra cửa. Cô hỏi:

– Ủa ...cháu Lan ... sang đây có chuyện chi không?

Nhật Lan nói dối:

– Dạ cháu thấy hoa đẹp định hái lên ... nên con chó ...

Ông bước ra nói:

– Cháu mà cũng thích hoa cỏ nữa hay sao?

– Sao ông lại nghĩ như vậy ...

Chợt thấy vắng tiếng Thiều Mơ, Nhật Lan lên tiếng:

– Ủa ...Thiều Mơ đâu cô ...

Bà Hà Thơ cười:

– Con nhỏ đến cơ quan từ sáng nay.

Ông nội lên tiếng. Giọng đầy thân mật:

– Hà Thơ nè, con nói với cháu Mơ ... có muốn làm công việc khác ba lo cho, cứ chữ nghĩa, giấy tờ, hình ảnh nó không nản sao?

Vả lại có kiếm được nhiều tiền đâu. Nói nó học một khóa vi tính, học kế toán ... rồi vào công ty mà làm.

Con bé nó đam mê” lắm ba ơi! Nó có bằng vi tính, kế toán nhưng vẫn thích công việc mang tính xã hội đó.

Nó thật là lạ. Cái gien" của gia đình này là phái giỏi kinh doanh chứ Nhật Lan mỉm cười và nghĩ một mình ...Bởi vì ... nó là thế hệ F3" làm sao còn giống nhiều với thế hệ F1, F2 cô bé cũng chợt nghĩ đến sở thích của mình cũng đâu có phù hợp với cái gien" kinh doanh .

Ông đi về chắc lại sợ bị phát hiện. Đợi ông ra về, Nhật Lan hỏi bà Hà Thơ:

– Sao ông cứ hay sang bên chỗ của cô quá vậy, cô Thanh bảo ông thiên vị đó.

Nhìn vẻ bình thản của cô Hà Thơ - Nhật Lan càng nổi giận trông cô ta thật quý phái lại đẹp hơn cả mẹ cô và cô Thanh. Có lẽ về đây được sống sung sướng.

Thảo nào ông chẳng tìm sang đây?

Không nghe cô Hà Thơ trả lời, Nhật Lan Thiều Mơ, Nhật Lan còn hỏi vặn:

– Thiều Mơ bận rộn lắm hở cô ...bà nhắc khi nào nó về cô kêu sang bà gặp.

Tự dưng Nhật Lan đặt điều nói như thế cô biết Thiều Mơ sẽ không qua bên đó. Bà bảo nó là đứa ."cứng đầu" khó dạy cũng đúng thật. Nhưng sao Thiều Mơ lại đam mê công việc buồn tẻ đó đến như thế.

Hà Thơ lên tiếng:

Thiều Mơ nó cứ đi làm mãi, nhiều lúc về nó lại không dám sang bên ấy. Vả lại hôm tết nó xin phép ông để về quê. Lâu rồi về xứ biển hay về xóm chài, xóm cá cũng vậy thôi. Chẳng lẽ Thiều Mơ lại muốn quay về nơi ấy.

Bà Hà Thơ gật đầu:

Thật là nó cũng có ý định đó.

– Hoang đường quá ở đây không sướng hơn ở xóm chài hay sao? Vả lại nó đã rời xóm biển ,cũng đã lâu rồi chớ có phải mới đây đâu.

– Nhưng Thiều Mơ vẫn muốn về biển.

Nhật Lan mĩa mai:

– Thích "về nơi gió cát ấy à!

Bà Hà Thơ cảm thấy khó chịu trước những lời khiếm nhã" của Nhật Lan, bà Hà Thơ không thích mớ lời trần tình với một con bé như Nhật Lan - thật là rong tuếch ... Cũng may Thiều Mơ con gái bà là đứa có chiều sâu cũng một họ" kia mà! Thật ra Hà Thơ cũng chẳng tha thiết khi đến trang trại này nhưng vì tương lai ... vì ... cái tình của người cha mà thôi ... Nhưng bây giờ sự vô nghĩa cứ khiến cho bà chán ngán ... chẳng lẽ xin quay về xóm biển ngày xưa. Thiều Mơ rất tha thiết, tội nghiệp về đây con bé ít có bạn bè, lúc nào cũng bị mọi người ghét bỏ.

Cũng may ông đã tiên đoán để mọi việc được như ý của ông.

Nhật Lan đứng đấy một lúc rồi lên giọng. Cô biết không Tết này có người bạn Việt Kiều, bạn của anh Khiêm cùng ăn Tết vui lắm. Bà bảo:

"Người ta sống xa gia đình mà tình nghĩa vô cùng ..." Bà Hà Thơ hiểu rõ ý đồ của Nhật Lan nhưng cũng không hỏi điều gì?

Cô bé dường như còn muốn nói thêm nhiều điều nhưng lại thôi và bỏ ra về.

Khi Nhật Lan ra về, vừa khi ấy Thiều Mơ cũng về tới nhà, thấy mẹ ngồi thừ, vẻ mặt không vui, Thiều Mơ lên tiếng:

– Có phải "nó" lại đến nói điều gì khiến cho mẹ buồn không.

Không có gì đâu con ... đừng quan tâm nhiều việc quá sẽ khổ đó con.

– Vậy mẹ có quan tâm gì đâu sao con thấy vô cùng khổ vậy? Mẹ ơi hay mình rời khỏi trang trại này đi mẹ. Mình về biển quê mình đi. Những ngày tết con ở đó rất vui, kiếm một ít vốn mẹ con mình về và sống ở khu Mũi Né mẹ nhé!

– Mọi việc muộn rồi.

– Mình đâu cần gì ở đây.

Nhưng rời khỏi lại không được.

– Mình tìm cách gì đi mẹ. Hay là để mọi việc như chính nó đi ... như thế mình sẽ dễ dàng sống cho mình. Mình đâu phải là chùm gửi mà phải làm thân chùm gửi thật là buồn mẹ ơi!

Bà Hà Thơ chợt nhớ ra điều gì, bà nói:

– À! Con bé Nhật Lan nói bà muốn gặp con đó Thiều Mơ.

– Con không qua đâu.

– Kéo bà qua đây cùng với cô Thanh hay bà Khánh thì khổ.

Thiều Mơ vòng tay ôm cổ mẹ và nói:

– Thương mẹ ghê. Ai cũng có cả một mái gia đình - còn mẹ cứ biền biệt và lủi thủi một mình. Con mong sao mẹ gặp được một "ông nào có thể làm cho cuộc sống của mẹ tốt hơn bây giờ ... mẹ đâu phải là người thụ động. Hay là mình xin ông ra ngoài ở, mẹ sẽ mở một quầy hay một shop nào để làm kế sinh nhai mẹ nhé.

– Thật là sai lầm khi hồi đó quyết định về đây:

– Con ghét thấy cái mặt khinh khỉnh.

Xét ra con cũng ở vị trí ngang hàng chứ có thua gì đâu.

– Thôi con à! Chúng ta đã không màng địa vị hay gia tài" gì cả, có điều mẹ muốn sống có ý nghĩa cho mình.

– Con biết rồi. Hay là mẹ à ... mình mở một shop buôn bán hàng len vải. Nhìn mẹ với vai trò của một nhân viên của đôi trà ...con ...

– Tại mẹ muốn làm ở đó chứ lao vào nhà máy làm sao được.

– Con biết một căn nhà xinh lắm. người ta sắp đi định bán rẻ.

Trời đất, chúng ta làm gì mua nổi hử con.

– Mẹ nghe con nói nè! Chỗ đó cũng là một shop đồ rất tốt ...cũng gần chỗ con làm:

Hai mẹ con mình sống ở đó thật hay đó mẹ hay là mẹ nói với ông.

– Không được đâu con. Đã ông kêu về đây ...

– Nhưng mình không thể nào sống cùng ...mọi người.

– Không được con à! Ai cũng thấy mẹ con mình sống tốt. Họ nghĩ như vậy.

Họ nghĩ như vậy ... nhưng mẹ con mình có được thanh thản đâu. Nhất là mẹ của con. Mẹ lúc nào cũng chịu thiệt thòi vì đôi mắt ngờ vục của mẹ. Tại sao mẹ phải khổ như thế. Bao nhiêu oan ức mà không thoát được.

– Thôi đi con ạ! Cũng là do sự an bày.

– An bày gì chứ! Con ...

– Thiều Mơ à! Nghe nói bên đó ... à! Có một người bạn của Nhật Khiêm về chơi. Kệ họ mẹ à! Chẳng dính dáng gì đến con cả.

Nghe đâu là một Việt Kiều.

Lại càng không có ảnh hưởng gì với chúng ta.

Từ giao thừa ông đã nhắc đến con.

Mẹ cũng biết là con không hợp ... con đã bỏ đi Phan Thiết vì những ngày Tết sợ phải "tập hợp" ở nhà lớn. Mẹ đừng buồn con nhé!

– À! Có điều này mẹ quên ... nói cậu đó có sang đây tìm con?

– Để chi ...

– Chắc là mấy bữa tết Nhật Khiêm cũng muốn rủ con đi chơi cùng đâu đó.

– Mẹ ơi! Làm gì có con trong những cuộc vui đó hở mẹ. Thôi! Con đi tắm rồi ăn cơm mẹ nhé!

– Ừ!

Hai mẹ con Thiều Mơ đang ăn cơm thì Thanh Khang ghé.

Cô Hà Thơ cười nói:

– Ăn cơm luôn với ... dì và Thiều Mơ cháu Khang nhé!

Thanh Khang cười nói:

Dì Thơ ơi! Cháu định mời chị Thiều Mơ đi cùng với mấy anh chị.

– Ủa giờ này mà đi đâu nữa vậy cháu Khang.

– Chị Thiều Mơ có đoán là đi đâu không?

Đi đâu vậy Khang.

Chị Lan đề nghị đi ... vũ trường.

– Ở đây mà có vũ trường sao?

– Tại chị không biết. Có đó. Chị chuẩn bị thay đồ rồi sang bên ấy đi cùng nhé! Đừng ăn nữa ... tí ăn nhà hàng ... Chị chưa gặp bạn anh Khiêm phải không?

Thiều Mơ cao giọng:

– "Mắc mớ gì Thiều Mơ phải gặp. Mà thôi! Tôi nay Thiều Mơ có hẹn với bạn rồi. Cái gì chị có bạn ...

Thanh Khang ra vẻ ngạc nhiên, Thiều Mơ. Bộ Thiều Mơ không có bạn à!

Thanh Khang nhìn dì Hà Thơ rồi xuống giọng:

– Bạn trai hử chị?

Thiều Mơ đùa:

– Biết đâu.

– Sao lại là biết đâu. Nè! Bạn của anh Khiêm là Việt Kiều đó.

– Bộ Việt Kiều là "nhất" à!

– Không nhất sao được. Chị biết không, ai cũng nhắc đến Thiều Mơ khiến cho anh ta cứ thắc mắc mãi và xúi em mời cho được Thiều Mơ đó. Đi nhé chị Mơ.

Đã bảo Thiều Mơ không đi. Có Thiều Mơ sẽ mất hứng thú cho nhiều người.

Làm gì có ... chỉ có hai bà là "ky" nhau thôi.

– Thiều Mơ đâu dám.

– Chị Bằng Chi cũng bảo em sang mời chị đó.

Thiều Mơ cương quyết:

– Em nói với Bằng Chi là Thiều Mơ rất cảm ơn nhưng Thiều Mơ bận ...

không thể ... Bà Hà Thơ xen vào:

– Thiều Mơ à! Con đi hay không cũng nên cùng với Thanh Khang sang chào ông và nói vài lời với anh chị ở nhà cậu đi con.

Ông ngoại, bà ngoại, cậu Khánh, vợ Khánh, dì Thanh ... Tất cả đối với Thiều Mơ chẳng có một chút ấn tượng nào cả. Mặc dù đã hơn mười năm qua rồi nhưng sao Thiều Mơ vẫn chưa thể hòa nhập vào cái tình cảm "đại gia đình" quyền quý đó. Đúng lý ra ... còn hơn thế nữa, chớ đâu chỉ dừng lại ở đây mặc họ để mọi người đi rồi, Thiều Mơ sẽ sang gặp ông.

– Vậy là chị không đi. Thế nào em cũng đưa anh Việt Kiều sang đây để biết về chị. Anh ấy hỏi thăm em mãi về chị “Thiều Mơ”.

Đối với Thiều Mơ những lời đùa vui như thế chẳng làm cho cô bé thích thú hay nao lòng ... Phải chăng Thiều Mơ đang ngập tràn trong niềm vui nhỏ mà chỉ có một mình cô bé cảm nhận được. Chỉ mới đêm qua thôi và những ngày xuân thật êm đềm bên đồi cát và sóng biển dạt dào những tình cảm vu vơ.

– Anh là ai? Làm gì Thiều Mơ vẫn chưa rõ:

– Chỉ biết rằng lời anh vẫn có thể tin khi hứa hẹn một ngày nào đó sẽ ghé thăm cô. Mong sao lời đó có thể tin được. Thiều Mơ bàng hoàng tin tưởng như thế.

Vừa vào đến cơ quan đã thấy Dự Nguyên đón ở trước cổng. Thiều Mơ giật mình kêu lên:

– Ủa! Anh từ đâu mà đến đây sớm quá vậy?

Dự Nguyên cười:

– Thế! Sao lúc nào em cũng đi làm sớm quá vậy, đã thế hôm nay thứ bảy ...
sao Ướt Mi vẫn đi làm.

Ướt Mi ...Ướt Mi, Thiều Mơ như nghe lại những lời êm ái đó mới hôm qua đây mà ...nhưng sao hôm nay gặp lại cô bỗng thấy xa xôi làm sao!

– Ướt Mi. Sao em không nói gì vậy?

– Không thích gặp lại anh sao?

– Anh đến, đi sao có vẻ bí hiểm quá.

– Hôm nay em có rồi không.

– Có thể ...

– Vậy chúng ta đi chơi Ướt Mi nhé!

– Chơi ở đâu?

– Em chọn nơi đi, anh không rành đâu.

– Anh bí ần quá!

– Không dám đâu à! Anh có biết một nơi, mình đi nhé Ướt Mi.

Thiều Mơ ngập ngừng rồi lên tiếng:

– Gọi là Thiều Mơ. Bao giờ em về với biển quê hương em mới thích được sống với cái tên ...

– Ướt Mi.

– Vâng!

– Tên em gọi nhiều kỷ niệm.

– Vâng!

– Để em báo cho mẹ biết kéo ở nhà mẹ trông!

– Hôm nào anh về chào mẹ em nhé!

Thiều Mơ cất có:

– Khi nào là khi nào?

Khi nào Ướt Mi cho phép.

Gọi em là Thiều Mơ.

– Xin lỗi ...vì anh vẫn thích gọi là Ướt Mi, anh quen cô bé Ướt Mi ở biển trước khi anh biết Thiều Mơ.

Thiều Mơ chợt hỏi:

– Sao anh biết em làm ở đây?

– Quên rồi sao cô bé. Không có ai nói anh cũng tìm ra được thôi một khi người ta thích ...Thì đi đâu, làm gì cũng không ngại khó đâu.

– Có đúng không?

– ?

Chẳng mấy chốc Dự Nguyên và Thiều Mơ có mặt ở khu du lịch "MaDaGui" một khu du lịch rừng thật tuyệt, thỉnh thoảng Thiều Mơ cũng hay đến đây nhưng hôm nay là lần đầu cô đi cùng một anh chàng xa lạ chẳng biết nên

nói gì bây giờ.

Chưa tàn cuộc vui từ nơi này, Dự Nguyên đã đề nghị:

– Anh sẽ đi Đà Lạt ... em đi cùng anh nhé!

– Gia đình của anh ở Đà Lạt à!

– Ô không!

– Vậy anh đi tham quan.

– Không có những người bà con ... anh tìm họ nhắn tin tức ... với lại ...

Lại bí mật nữa rồi.

– Anh không biết nói sao với em. Để khi nào thuận tiện.

– Sao mỗi lời của anh đều có vẻ bí mật hết vậy.

– Tại em “tưởng tượng” thế thôi.

Bộ anh nghĩ em phong phú" lắm hay sao? Không dám đâu. Em chỉ tài ...

Thiều Mơ cười khúc khích chớ không nói hết lời nhưng Dự Nguyên cũng xen vào:

– Em chỉ tài "dùng quân mai phục, lấy ít địch nhiều" có đúng không? Xem ra "quân yếu thế cô" là ở em.

Thiều Mơ chăm chăm nhìn Dự Nguyên ra vẻ như anh chàng hiểu rất rõ về mình lại giống "thám tử" nữa chứ. Một con người đáng ngờ vực thật. Liệu có tin tưởng được không? Tại sao anh vẫn không nói rõ công việc cho cô biết anh chàng bao ở thành phố ...có thật không? Nhưng xem ra anh ta giống một “gã công tử” vô cùng. Những ngày ở Mũi Né hào phóng nhưng lại tế nhị, kín đáo không phô trương.

– Những ngày qua ở biển anh cảm thấy thật vui, không biết bao giờ tìm được những phút giây bình yên đó.

– Vậy thì anh nên về biển mà song?

– Anh cũng đang có suy nghĩ đó.

– Bỏ phố thị xa hoa để về vùng biển buồn tẻ và nghèo nàn à!

– Ai bảo quê biển là nghèo. Em quên là thành ngữ ta có câu là "rừng vàng biển bạc" hay sao? Biết đâu một ngày nào đó biển quê em được mở rộng bởi những khu du lịch mới tuyệt đẹp hơn.

– Em không có ý kiến.

– Sao thế ...

– Vì chẳng thể nào có dịp trở về nơi gió cát đó nữa.

– Em, có muốn ...

– Muốn sao?

"Về nơi gió cát nhất là với những bãi cát vàng tuyệt đẹp. Anh khâm phục một họa sĩ nữ tài hoa đã dùng cát ở nơi đây để làm nên những tác phẩm tuyệt vời.

– Vâng! Thật tuyệt vời ... Em cũng thích làm một việc gì có ý nghĩa tuyệt vời như thế nhưng chẳng làm được.

– Thế em muốn làm gì. Nếu đó là "khát vọng" ... anh có thể giúp em.

– Giúp em ư?

– Tất nhiên.

– Bằng cách nào?

– Tùy vào em.

Thiều Mơ giả vờ nói:

– Cho em suy nghĩ nhé. Sẽ đưa ra câu trả lời cho anh đó!

Biết Thiều Mơ không tin vào điều đó nên Dự Nguyên khẳng định:

– Nếu em muốn suy nghĩ thì cứ suy nghĩ ...anh chỉ muốn nói với em là:

nếu như em muốn trở về "nơi gió cát" quê em để làm một điều gì đó anh sẽ là người ủng hộ em.

Thiều Mơ cười:

– Ủng hộ về phương diện nào.

Dự Nguyên gật đầu:

– Vật chất cả tinh thần ...

Thiều Mơ lại đùa:

– Vậy thì em phải suy nghĩ thật gấp kéo bỏ mất cơ hội" tốt ... không dễ gì có được đâu ...

– Ủ! Cả thảo kế hoạch đi ...

– Nghe "to tát" quá!

– Muốn sao cũng được ... Nhưng thôi ...đừng nói đến điều này ... em cứ suy nghĩ ...khi nào cần sẽ nói với anh. Còn bay giờ mình đi ăn trưa chứ. Anh đói cơm Việt Nam" rồi!

Thiều Mơ nhìn Dự Nguyên ngạc nhiên, Dự Nguyên cũng giật mình khi thốt lên điều đó, anh vội im bặt ...

Suốt cả ngày được thư thả đắm chìm vào thiên nhiên, Thiều Mơ cảm thấy thật dễ chịu và cũng có được đôi chút cảm xúc, đến chiều cả hai cùng trở về trang trại.

– Anh về trang trại với em nhé!

Dự Nguyên gật đầu:

– Ừ! Anh sẽ chào mẹ em.

– Không được để lúc khác hãy gặp mẹ em.

– Sao thế?

– Chẳng có gì? Nhưng em không thích ...

Thieu Mơ không muốn đưa bạn về nhà khi chưa rõ về con người ấy ... nhất là trong hoàn cảnh này ... mẹ sẽ lo lắng vô cùng vì con gái mẹ đi chơi với bạn trai.

Thật bất ngờ khi Thieu Mơ và Dự Nguyên vừa dừng xe ở gần cổng trang trại. Dự Nguyên đã thuê xe đưa đi và chờ về.

Nhật Lan đang phóng chiếc Attila chột dừng lại và kêu to:

– Anh Dự Nguyên. Anh mới về à! Cả ngày nay anh đi đâu ... Anh Khiêm nói anh đi công việc nhưng công việc gì, sao không cho em đi với ...

Thấy Nhật Lan rít rít với vẻ vô cùng thân mật với Dự Nguyên, Thieu Mơ đứng đẩy ngó trôn vào họ.

Nhật Lan còn khiêu khích:

Anh vào nhà đi, ông và bà em hỏi thăm anh mãi, bữa nay bà bảo nấu món ngon cho anh ăn đó. Bà bảo cho anh ăn toàn những món Việt Nam quen thuộc để mai một anh trở về bên ấy lại nhớ ...

Thieu Mơ lung bùng lổ tai:

Thì ra ... thì ra anh chàng là ... gã Việt Kiều của gia đình "họ" đó sao? Trời ạ! Vậy ... có sao Dự Nguyên lại giấu cô vì có gì chứ!

Thieu Mơ hất ánh mắt đầy giận dữ về phía Dự Nguyên rồi chạy ủa vào nhưng cô vẫn nghe tiếng của Dự Nguyên.

Hẹn gặp lại Thieu Mơ.

– Cái gì? Cái gì? Anh biết và quen Thieu Mơ từ bao giờ. Anh ghê thật. Anh

có biết mẹ con Thiều Mơ là ai không? Là cái gai của bà em đó. Ông em báo đó là con gái của ông nhưng ... cá nhà không tin ... cô ta là “hồ ly” tinh” quuyến rũ ông em để được về đây hưởng gia tài” ông em bệnh hai mẹ con nên họ

Dự Nguyên bỏ đi chẳng thêm để ý đến lời nói của Nhật Lan. Rõ ràng lúc nào Nhật Lan cũng ngly vực và khinh khi cô Hà Thơ và Thiều Mơ ... trong khi tiếp xúc với họ Dự Nguyên càng thích họ nhiều hơn.

Nhật Lan quay xe trở vào, trong lòng cô vô cùng hậm hực nhưng chẳng lẽ vào nhà lại làm om sòm lên. Thế là cô bé phóng xe một mạch và dừng trước ngôi nhà "tím ngắt" của họ.

Thấy bóng cô Hà Thơ, Nhật Lan lên:

– Thiều Mơ đâu? Thưa cô.

Bà Hà Thơ cười, lên tiếng:

– À! Nó mới về để vào gọi nó, cháu Lan ngồi chơi.

– Không cần đâu, cháu muốn gặp Thiều Mơ. Cô hãy nói với, Thiều Mơ là đừng có "lén phén" với anh Dự Nguyên. Anh ấy là bạn của anh Khiêm – chắc cô cũng biết giữa chúng cháu như thế nào rồi ... Vậy mà ... Có lẽ nó không có ở nhà nên không biết anh ấy là ai? Cô nhắn với Thiều Mơ như thế.

Nhật Lan quay trở ra, cô Hà Thơ nói:

– Cháu đợi Thiều Mơ một chút, nó tắm rồi ra ngay.

– Cháu không có chuyện để nói với Thiều Mơ đâu?

Đợi Nhật Lan đi về, bà Hà Thơ quay vào nhà, Thiều Mơ vẫn nằm lì trên giường ... trông gương mặt con bé thật không hiểu đang nghĩ Bà Hà Thơ đến bên giường và nói:

– Có chuyện gì vậy con ...

Thiều Mơ vẫn còn âm ức và giận Dự Nguyên kinh khủng ... Tại sao, tại sao anh chàng lại che giấu mọi việc - có gì ghê gớm đâu mà giấu chứ! Thì ra anh

đã biết mình là Thiều Mơ... và anh đi Mũi Né ... cũng là để gặp nàng. Càng nghĩ càng tức ... Anh ở gần bên mà lại không dám xuất hiện ở nhà nàng hay sao? Phải chăng... anh chàng và Thiều Mơ không biết phải nói sao với mẹ, cô nắm tay mẹ và nói:

– Không có gì đâu mẹ.

– Nhật Lan nói gì ...mẹ không hiểu.

Là vì Nhật Lan thấy con với Dự Nguyên cùng đi vào nên hiểu lầm đó thôi!

– Đi cùng là sao hở con?

– Là tình cờ gặp nhau. Thôi mẹ đừng hỏi con nữa. Con muốn đi tắm.

– Ừ! Vậy đi tắm rồi ăn cơm. Hôm nay mẹ nấu miến cho con ăn nè!

– Dạ con thích lắm. Mẹ để con dọn phụ nhé! Nhà chỉ có hai mẹ con nhưng không khí vô cùng đầm ấm ...

Anh nói đi. Sao anh lại thân mật với Thiều Mơ như thế ... có phải hai người đi đâu về không? Em sẽ không để con nhỏ này yên thân đâu?

Dự Nguyên không việc gì phải sợ khi quen với Thiều Mơ nhưng xem ra Nhật Lan có vẻ "căm ghét" Thiều Mơ nhất là cả nhà đều ngờ vực hai mẹ con Thiều Mơ. Liệu Thiều Mơ và cô Hà Thơ có ở yên được hay không.

Đùng một cái họ "đẩy ra ngoài thì thật là ủa sao anh không nói ... sợ Thiều Mơ nó "đẩy đưa anh hở!

Dự Nguyên nhìn Nhật Lan dưới ánh đèn màu gương mặt xinh đẹp của cô bé càng sắc hơn bởi những nét điểm trang sắc sảo, khéo léo nhưng lời nói của Nhật Lan quá là trái hẳn với Thiều Mơ. Cô bé có cái tên là Ướt Mi thật dễ thương - dễ thương như những đợt sóng nhỏ ủa vào khi biển chiều tuyệt đẹp trên bờ bãi ở Mũi Né hôm nào. Còn Nhật Lan, cô bé thật sắc sảo ... anh chưa bao giờ có suy nghĩ về Nhật Lan với một tình cảm lớn lao ngoài tình cảm anh em ... còn một chút rung động thì chưa. Nhưng cái cảm giác này anh lại cảm nhận khi gặp Ướt Mi, dù khi ấy anh chưa rõ Ướt Mi là Thiều Mơ. Thật là kỳ lạ nhưng nếu ngay lúc này để cho Nhật Lan biết liệu ... dẫu sao anh cũng phải rời nơi đây. Bằng mọi cách Dự Nguyên cũng sẽ liên lạc với Thiều

Mơ.

Anh Nguyên, anh biết Thiều Mơ khi nào sao em không hay Nhật Lan à, Thiều Mơ cũng ở trong trang trại này chứ có phải ở đâu xa. Chẳng lẽ anh không được quen biết với Thiều Mơ hay sao?

Nhật Lan trố mắt nhìn Dự Nguyên rồi lại nhè giọng:

– Nhưng em muốn biết anh gặp Thiều Mơ khi nào ... và có phải anh với Thiều Mơ vừa đi đâu về hay không?

Dự Nguyên pha trò:

– Ê! Cô bé định tra vấn anh à? Anh đâu có tội đâu nè.

Thái độ của Dự Nguyên khiến cho Nhật Lan tức trong lòng. Dự Nguyên còn trêu tức cô nữa.

Nhật Lan nghĩ đến những ngày sắp tới anh phải về Sài Gòn nhất định cô sẽ bám anh đến cùng xem Thiều Mơ có được thời gian đó để cùng anh bên nhau hay không ... chẳng thềm suy nghĩ nữa vì Thiều Mơ vẫn chỉ bám mãi nơi đây. Vì giờ đây hai mẹ con chẳng thể đi đâu ...bởi vì họ cần bám vào ông nội ...

Đừng hòng giành với Nhật Lan này ... chắc là nghe về anh chàng Việt Kiều nên tìm cách "câu" anh chàng.

Thấy Dự Nguyên im lặng, Nhật Lan lên tiếng:

– Anh Khiêm -nói anh định về Sài Gòn sao?

Dự Nguyên gật đầu:

– Bao giờ?

– Vài hôm nữa.

– Em đi với anh nhé!

Dự Nguyên lắc đầu:

– Anh có công việc phải làm ... để lần sau anh về sẽ ghé thăm gia đình.

– Nhưng em muốn biết anh ở khách sạn nào để ...

Để làm gì ... anh đã về đây ăn Tết với gia đình hơn nửa tháng rồi ... bây giờ anh còn phải đi vài chỗ để hoàn thành chuyến trở về Việt Nam lần này của anh nữa chứ! Còn em, mặt năm nữa ra trường rảnh hoàn thành nhiệm vụ nghe.

Nói như ông của em vậy anh không xem em là ...

– Là gì? Cô bé ...

– Không phải cô bé.

– Vậy em bé nhé!

– Em giận anh đó.

– Anh không có tài “dở” đâu đấy.

Và em cũng không thích như vậy. Em thích chinh phục cơ.

– Được rồi ... anh đã hứa giới thiệu cho em một anh chàng. Em hãy cố mà chinh phục. Giới thiệu ngay bây giờ đi?

– Em làm như anh có phép tiên vậy. Để lần khác anh đưa người" về.

– Không! Em thích lần này cơ.

Dự Nguyên đùa:

– Như vậy chắc phải thể anh vào chỗ đó thôi!

– Em thích thế. Nhật Lan tựa vào Dự Nguyên và nói:

– Sao anh không xem em là một cô gái.

– Anh không thể.

– Anh không dành cho em một chút tình cảm nào sao?

– Em sẽ chinh phục anh.

– Nhật Lan à! Đừng có khờ như vậy ...

Anh đâu có ở gần bên em mà chinh phục.

– Em sẽ chờ sẽ đợi.

– Đồ ngốc.

– Với anh em thích được ngốc như thế đấy, em sẵn sàng làm chuyện rồ dại nhất vì anh.

– Em quá nông nổi rồi đó.

– Không đời nào một chàng trai như anh lại ...

– Lại gì nữa đây ...

Nhật Lan đứng lên, giọng quả quyết khi tay cô đã vòng vào cổ Dự Nguyên:

– Ngày mai anh và em đi ...

– Đi đâu?

– Đi Đà Lạt.

– Anh bận về trên ấy để tìm ông cậu ...tự dưng ông dời chỗ ở.

Nhật Lan vừa ngạc nhiên vừa vui sướng vì biết được Dự Nguyên sẽ đi Đà Lạt. Vậy mà anh không nói với cô, có phải anh có ý đồ gì nên giấu cô.

Nhật Lan tựa sát vào Dự Nguyên. Giọng cô líu rít:

– Em có bạn ở Đà Lạt. Lên đó có bao xa nữa đâu, có gì em tìm giúp anh ...

anh cho em đi cùng nhé!

Dự Nguyên đặt tay lên vai Nhật Lan và nói:

– Nhật Lan. Em đừng như thế. Hãy cố gắng hoàn thành việc học.

– Học ... học ... Thì em vẫn học nhưng ... em đang nói với anh về chuyện đi Đà Lạt kia mà. Anh không muốn em đi cùng anh, em cũng đi. Em có đứa bạn ở đó.

Anh vội lắm vì còn vài việc phải làm nhưng ham tết về ngay những ngày đầu năm nên cùng với anh Khiêm của em về đây chơi ...vài ngày nữa anh xin phép từ giả mọi người. Nghe Dự Nguyên nói, Nhật Lan càng hoảng sợ khi biết sắp chia tay với anh nhưng biết bao giờ anh trở lại để gặp nhau. Bỗng dưng cô lo sợ, cô ôm chầm lấy Dự Nguyên, Dự Nguyên gỡ tay cô bé và khẽ nói:

– Nhật Lan, đừng như thế em còn nhỏ ...cứ xem như anh cũng là một người bạn ... gặp rồi chia tay thế thôi.

– Em không thể. Em muốn ... đến với anh.

Dự Nguyên hoảng hồn trước lời nói của Nhật Lan, cô bé này có vẻ chạy theo cuộc sống hiện đại, lối sống "yêu cuồng" đã len vào tâm hồn vô tư của cô bé.

Thật đáng tiếc. Vậy mà cả nhà quá chiều chuộng càng làm cho cô bé tự mãn" nhiều hơn. Dự Nguyên thoáng chút lo lắng vì ... công việc của anh ... của cậu anh thì đúng hơn sẽ có liên quan đến công ty của ông Khánh. Cậu sẽ là đối tác nhưng thực chất là ... sự hợp tác từ phía gia đình của anh. Dù muốn hay không anh vẫn phải về và liên kết với Nhật Khiêm.

Đối với Nhật Lan và cả Bằng Chi cũng vậy hai chị em có hai cá tính trái ngược nhau. Thật là khó cho anh bởi vì trái tim của anh đang có tiếng gọi "Ướt Mi" mà Nhật Lan chưa hiểu được?

Người Bỗng Lại Về

Chương 4

Dự Nguyên tìm Thiều Mơ thật sớm khi vừa thấy mặt Thiều Mơ, anh đã lên tiếng:

Thiều Mơ anh có chuyện nói với em Thiều Mơ lúc đầu:

– Anh đợi ... tôi để nói điều gì? Có chuyện gì lớn lao đâu mà anh phải giấu giếm tôi. Dự Nguyên nắm tay Thiều Mơ và nói:

– Em đi với anh lại quán anh sẽ trình bày cho em hiểu.

Dự Nguyên có vẻ cương quyết, cứ giằng co mãi. Nhật Lan nhìn chung quanh. Sáng nay cô đến cơ quan quá sớm. Trời ạ! Chỉ mới 6 giờ có lẽ vì thế nơi đây cũng vắng người nếu không chẳng biết thế nào?

– Mình đi ăn sáng nhé! Em không đi, anh cũng sẽ không đi, anh sẽ đến chỗ em làm việc xin chờ gặp em.

– Tại sao anh cứ làm phiền người khác vậy!

– Thà phiền phức còn hơn để trong lòng thật ám ức.

Giằng co với Dự Nguyên mãi không khéo có người vào cơ quan bắt gặp nên Thiều Mơ đành cùng với anh ghé, vào một quán ăn chưa có một người khách nào.

Thức ăn mang lên nhiều thứ. Dự Nguyên vừa gấp cho Thiều Mơ, vừa nói:

– Trong vội vã thời gian như thế này anh không biết phải nói gì để em hiểu.

Thật ra không có chuyện gì để anh phải giấu em hay nói dối em. Hãy hiểu cho anh. Chiều nay anh đón em mình ... đi đâu đó nhé!

– Mẹ em sẽ khó chịu vô cùng khi biết ...Không đâu. Anh có tìm em mẹ cho anh biết chỗ em làm và anh quyết định đi Phan Thiết tìm em vì ...

– Vì sao?

– Trong anh lúc đó có nhiều lí do để muốn gặp em vì nghe mọi người nhắc đến em.

Thiều Mơ nghe tim mình nhảy "thình thịch" vì giận.

– Đúng rồi lúc nào chúng tôi cũng là "cái gai của họ. Nhưng họ đâu biết nỗi khổ của chúng tôi. Mẹ có lí do để không thể rời bỏ trang trại chớ tôi ... Tôi không sợ đói khổ chúng tôi có giàu sùng gì đâu mà sợ khổ.

Vì mẹ mẹ còn một chút hy vọng ... Tôi không nỡ để mẹ thất vọng.

– Anh biết ... tất cả. Thật ra cũng có anh, chị, em ở bên đó rất quý em.

– Quý em à?

Thiều Mơ cười nhạt rồi nói:

Anh đừng quan tâm đến việc đó, anh là bạn của anh Khiêm hay là bạn của ai cũng vậy thôi ... Vì chẳng ai bên đó ... có "sự chấp nhận chúng tôi ... Chúng tôi sống mà ... Nhưng thôi ... anh cũng không cần biết chúng tôi làm gì? Có điều tôi ghét anh, ghét vô cùng ... Tại sao, tại sao anh không nói ngay từ đầu anh là Việt Kiều ... Việt Kiều hay không - chuyện đó cũng không quan trọng, giả như anh nói anh là bạn Nhật Khiêm, anh là "khách" ăn tết ở nhà của ông tôi. Tôi khinh vì anh ... "tầm thường hơn tôi nghĩ nhiều quá ... Dự Nguyên nhìn Thiều Mơ cười, cô bé càng giận càng đáng yêu hơn, điều đó chứng tỏ cô bé có quan tâm đến anh ...

Thiều Mơ im lặng trước thái độ của Dự Nguyên, rồi lại không nhịn được, cô bé lên tiếng:

– Anh không nói được điều gì à?

– Thật là đáng tiếc ...

– Em cứ nói, cứ giận đi ... bây giờ anh không thể nói gì vì thời gian không cho phép ... Tối nay anh đón em ...

– Anh tưởng là tôi sẽ đi với anh sao?

– Anh sẽ đợi ...

– Có người đợi sẵn anh ở trang trại đó ...Nhưng anh chỉ muốn nói với em – với Ướt Mi với Thiều Mơ ...là anh rất mến, rất quý và rất ...dành cho Ướt Mi".Anh sẽ không để em thất vọng đâu ...

Thiều Mơ càng trách, càng giận Dự Nguyên trong lòng cô càng thấy đau ...

bởi lẽ ...cô và Dự Nguyên đã biết nhau bao lâu rồi chứ! Có chẳng do sự ngộ nhỡ trong lòng mình. Thiều Mơ chợt giật mình - Thì ra chính mình mới là kẻ quá nhạy cảm"sao lại trách cứ người khác.

Suốt buổi Thiều Mơ không nói gì – trong lòng nàng đau đáu một nỗi niềm mơ hồ ...

Dự Nguyên tìm được cậu Hoài Bách khi buổi chiều sắp tắt và anh định tìm khách sạn để nghỉ ...

– Tại sao cậu lại ra ngoài này để ở?

Ông Hoài Bách cười:

– Ở ngoại ô có phải sướng hơn không?

– Công việc của cậu thế nào rồi?

– Ủ! thì cháu đi với cậu về nhà mà xem ...!

Đó là một khu đồi trà ... cơ sở sản xuất của cậu thật nhỏ ...

Dự Nguyên tham quan khu đồi trà, và bàn bạc với cậu Hoài Bách về việc khuếch trương công việc kinh doanh.

Cậu Hoài Bách nói:

– Cậu không màng cảnh giàu sang, không mơ làm ông chủ.

Nhưng đồi trà của cậu thật lý tưởng, cậu cần mở rộng thêm ...

Dự Nguyên, chợt nghĩ đến trang trại của ông Vĩnh Thuận và công ty chế

biến trà, cà phê của con trai ông Vĩnh Thuận. Anh kể cho cậu nghe và muốn cậu hợp tác.

Gương mặt Hoài Bách nhăn nhó khi nghe đến công ty của Thuận Khánh ...

Ông có nghe về trang trại và công ty này ở Bảo Lộc nhưng ông không màng tới ... nhưng sao nghe Dự Nguyên nhắc đến và đề nghị hợp tác ... ông Bách tự tin nói:

– Cậu muốn mở rộng công việc chứ không hợp tác với ai hết ... Nếu muốn giúp cậu thì cháu hãy hợp tác với cậu.

Dự Nguyên và Hoài Bách bàn công việc thật tâm đồng. Hoài Bách còn nói:

– Cháu thấy cậu có giống kẻ tàn phế không?

Dự Nguyên nghiêng người nhìn ông Hoài Bách:

– Cậu ơi! Chân cậu có bị gì đâu ... chỉ chệch một chút thôi ...

– Chệch à! Đó là nỗi đau của cậu mà thôi cậu có thể làm chủ phải không?

Dự Nguyên cười:

– Thì cậu cũng đang làm chủ đó thôi ... Ông Bách chợt nhớ ra điều gì đó nên gật đầu nói:

– Cậu cô một cánh tay đặc lực đây. Người này khỏe mạnh ... có điều ...

– Sao cậu ...

– Nói chung cậu có một người bạn tốt.

Người bạn này giúp cậu công việc tốt lắm ... Cháu xem vườn hoa lai để ướp trà của cậu đó có thích không?

– Thích quá chứ ... Trà bây giờ được chuộng lắm... Uống trà là một nghệ thuật, là một cái thú đó cậu.

– Vậy trà của cậu sẽ dùng để xuất khẩu được không?

– Tất nhiên là được rồi ...

Dự Nguyên ở lại nhà cậu để chuẩn bị dự án phát triển xưởng trà cho cậu ...

Gia đình và người thân đều ủng hộ cậu nên có lẽ chỉ trong một thời gian ngắn là cậu sẽ tiếp tục phát triển ...

Cậu Hoài Bách muốn đưa Điền Văn vào công ty để tìm hiểu công việc với tư cách là nhân viên ... Ngay trong thời điểm còn xây dựng thêm, đưa Điền Văn vào là hợp lý nhất.

Ông Hoài Bách chỉ nhờ Dự Nguyên ,xin cho Điền. Văn vào làm. Dự Nguyên ngạc. Cậu cho chú ấy làm ở công ty đó rồi mai mốt cậu có còn ài đâu ...

Điền Văn làm một thời gian thôi. Không được đâu cậu ... Không đúng hợp đồng sẽ phải bồi thường đó.

– Cậu sẽ bồi thường, miễn sao ... mà thôi đó là việc của cậu – chẳng lẽ cháu không giúp được cậu việc này sao? ... Cậu và Điền Văn ở đây cũng đâu có khổ, có điều cậu muốn có thêm chút kinh nghiệm.

– Cậu bảo chú Văn không có gia đình ...chú ấy dường như không biết gì ...

Sao đi làm cho người khác được. Như thế sẽ mất uy tín của cháu ... Thà rằng cháu giúp chú ấy tiền để sống còn hơn là ...

Cái thằng này ... bộ mày tưởng chú Điền Văn mất trí chác ... không phải như vậy đâu cháu ... Đó là một gã đàn ông đúng mực đấy!

– Hai người kết bạn khi nào ...

– Hỏi chi vậy chuyện đàn ông. Chú ấy ở đây đã khá lâu như thế. Bộ không cô vợ con gì sao?

– Ủa cháu đầu tư cho đối tác như cậu mà cũng tìm hiểu kỹ về chuyện đời tư của đối tác hay sao?

Với cậu thì cháu biết rồi ... một kẻ lãng tử Xù,, đời ảm mình mãi ...chẳng lẽ ông bạn của cậu cũng đơn độc" như cậu.

– Cậu xin miễn trả lời câu này nghe.

Dự Nguyên cười nói:

Đó là câu "chủ đề" mà chú miễn trả lời làm sao cháu biết rõ về người đó để giới thiệu với người khác.

Cháu chỉ cần biết Điền Văn là người tốt. Có sức khỏe ...Thế thôi!

Dự Nguyên đùa:

– Thế chú ấy có "điển trai" không cậu.

– Ê! Cái thằng này ... Bộ cháu chọn người mẫu chắc.

Dự Nguyên lại đùa:

– Cháu sợ sợ Biết đâu chú ấy lại làm một ai đó lao xao nghĩ ngợi.

– Ôi! Đừng nghe xa xôi rồi nói chuyện ở linh tinh. Tiếc là hôm nay không có chú Điền bao giờ chú ấy về.

Có lẽ ngày mai hay ngày kia. Cháu không liệu có đưa chú Văn vào công ty đó. Cậu muốn cạnh tranh với họ à!

– Cậu mà muốn cạnh tranh à! Không đâu ...Cậu mà một thân một mình sống tã thôi.

– Cháu thấy có “đàn bà” ở đây mà cậu bảo một thân một mình à!

– Ôi! Chuyện thường tình đó mà ... ta "cắm" đàn bà lắm ... cháu đừng nhắc đến.

– Cậu quá khó khăn đó thôi ... chuyện xưa bỏ qua một bên đi ... ai biểu ... cậu để tâm làm gì cho bận lòng.

– Ừ cậu mà cũng muốn lắm nhưng ...mà thôi... nghỉ ngơi rồi ăn uống ...ở đây với cậu lâu lâu đi dìu cháu đi rừng săn thú chơi.

– Eo ui sẵn thú hờ cậu.

Hoài Bách cười:

– Ủ! Nói đi rừng sẵn thú cho oai vậy thôi, chớ muốn đi rừng sẵn thú đâu phải dễ ...đi sẵn kiểu này chỉ là phần râu rìa thôi ...

Nhưng cháu thích lắm ... Nhưng cậu à. Ý ông giám đốc à! đã là chủ xin đừng có làm ông già lãng tu" đó ... Kiểu đó là phá sản" đấy cậu à!

– Ủ! Cũng sẽ phá sản đó ... nhưng cậu mày không đại gì?

Dự Nguyên không để ý đến lời của cậu Bách, anh bỏ vào nhà, ước gì có Ướt Mi đi cùng anh lên đây, cô bé sẽ càng thích không khí này hơn, trong khuôn viên của trang trại Ướt Mi và mẹ sống thật tẻ buồn và hắt hiu, luôn bị mọi người trong đại gia đình đàm tiếu. Điều này chính Nhật Lan đã từng nói, ngay cả Dự Nguyên cũng xót xa và khó chịu vô cùng, đừng nói chi đến Thiều Mơ ... Nhất là cô Hà Thơ chẳng biết có điều gì bí ẩn hay không? Nhưng tại sao Dự Nguyên cứ nghĩ về họ mãi ... Dường như trong xa xôi anh cảm thấy rất gần với nàng - cô gái bé nhỏ chiếu nào bên đồi cát vàng, nhạt nắng ...

Đã là một cơ sở sấy trà nên kế hoạch xây dựng chẳng mất nhiều thời gian:

Thật ra trà ở đây từ lâu đã có tiếng nhưng sản xuất mang tính thủ công ... mà thôi ... Cả nhà ai cũng tán phục cậu về tài kinh doanh.

Nhưng cậu sống rất lãng tử, lần này cả nhà quyết tâm bắt cậu phải làm việc lớn ... Không ngờ cậu Bách cũng đã thay đổi cách nghĩ ... Cô lẽ cuộc sống đã khiến cậu thay đổi hay còn lý do nào khác, mong sao được như vậy.

Dự Nguyên trở lại trang trại vào buổi chiều tối sau khi hẹn cùng với Thiều Mơ ở một quán cà phê thật bình yên.

Vừa gặp Thiều Mơ, Dự Nguyên đã lên tiếng:

Hơn tuần qua anh cùng với người cậu lo công việc Muốn gặp em nhưng ...

không biết làm sao?

Thieu Mơ cười nhẹ:

- Sao anh không ghé vào trang trại để gặp mọi người.
- Người anh muốn gặp ... chỉ là em thôi ...
- Em không tin.
- Anh nói thật. Tin anh đi ...À! Anh cũng phải đến trang trại và gặp ông Khánh.
- Để làm gì?
- Chỉ sợ em hiểu lầm nên nói cho em biết ... Anh gặp ông Khánh để ... nói chung vì công việc của cậu anh mà thôi!

Thieu Mơ im lặng một lúc sau mới lên tiếng:

- Anh làm gì mà trần tình với em, bộsợ em nghi ngờ phải không ...

Thieu Mơ chợt nhớ đến thái độ của Nhật Lan những ngày qua - đã biết gì về Dự Nguyên với cô mà sang nhà kiếm chuyện mãi, Nhật Lan còn văng những lời thật khó nghe, Nhật Lan và Dự Nguyên quen nhau như thế nào nàng dâu cần biết đến ... Có chăng cũng chỉ mới quen biết nhau giống như cô và Dự Nguyên mà thôi.

"Cô à! Làm sao cô lại để cho Thieu Mơ như thế ... Cô thừa biết giữa cháu và anh Nguyên mà ... hay là vì hai mẹ con của cô muốn trả thù chúng tôi . Trời ạ!

Bà nội chưa biết ... bà biết được hai mẹ con cô có yên không. Bà bảo bà không "sợ ông đâu, cô cũng nên ...

Trời ạ! Sao Nhật Lan lại là cô gái đồng đánh như thế, Thieu Mơ thích chị Bằng Chi hơn - Chị Bằng Chi tuy không tỏ vẻ ghét hoặc thương rõ rệt nhưng ít ra chị cũng có đôi lần trò chuyện với Thieu Mơ và mẹ Dự Nguyên lay lay bàn tay Thieu Mơ và nói:

- Em đang nghĩ gì thế ...

– Chẳng có gì?

– Em dối anh phải không?

– Không?

Trong mắt em đã nói đôi điều em đang nghĩ ...

– Vậy anh làm "chiêm tinh gia" xem!

Dự Nguyên nhìn Thiều Mơ cười ... vì chợt nhớ đến những ngày xuân ở biển và làm quen được cô bé có biệt danh là Uớt Mi thật dễ thương.

Dự Nguyên cười và lên tiếng:

– Có phải em đang nghĩ đến ... ngày ... anh trở về bên ấy.

Vừa nói xong Dự Nguyên đã sang chỗ của Thiều Mơ và đặt tay lên vai nàng, anh nói:

Thật ra ... đó là suy nghĩ, đó là nỗi lo của anh ... vì anh đã về Việt Nam hơn một tháng rồi. Tuy thời gian quen em quá ngắn nhưng anh cảm thấy ...

không thể ... "rời xa" em ... anh đang lập kế hoạch để thời gian về Việt Nam của anh sẽ nhiều hơn ...

Thiều Mơ trêu anh:

– Vậy sao anh không ở lại luôn.

Dự Nguyên ngồi xuống thật sát vào Thiều Mơ. Giọng anh thật khẽ bên tai nàng:

Anh cũng đang định như thế nhưng phải chờ ý kiến của "người tá ... Nếu "người ta" muốn sang bên đó thì anh đưa đi, ngược lại nếu người ta" muốn anh ở lại bên đây thì anh sẽ ở lại. - "Người ta" nào mà đóng một vai trò quan trọng như thế!

– Em biết đó ...

– Tất nhiên rồi!.. Vì em cùng chung một trang trại mà. Nhưng em không ở cùng một ngôi nhà đâu đấy!

Dự Nguyên cốc lên đầu Thiều Mơ:

– Anh chờ em câu trả lời chứ không phải ở ai đâu?

Thiều Mơ từ tốn nói:

– Ông bà mình ngày xưa có nói Dục tốc thì bất đạt" bộ anh tưởng cái gì nhanh vội là có kết quả tốt đẹp hay sao?

– Cũng tùy vào hoàn cảnh và tùy vào tình cảnh của mỗi người chứ ... Ví dụ như với anh ... thì đâu có nhiều thời gian và điều kiện nên hợp nhãn là anh sẽ đặt vấn đề ngay ...

Anh sợ "xa mặt cách lòng" lắm ... Còn em thì Thiều Mơ nhắm mắt:

– Em khác, anh khác chứ!

Dự Nguyên choàng tay qua vai Thiều Mơ và khẽ khàng hỏi, bàn tay anh nâng nhẹ chiếc cằm xinh xinh của Thiều Mơ.

Khác thế nào hở em ... khi mà anh về Mỹ thật xa xôi ... còn em ở lại cao nguyên Bảo Lộc với trang trại mệnh mông ... Có chờ anh được không Ướt Mi ...

– Những lời tỏ tình của anh đây sao? Thiều Mơ cũng không biết đó có phải là thực lòng của anh hay không? Một chàng trai xa lạ đã định cư nơi đất khách quê người và những lời tỏ bày tình yêu liệu có đáng tin hay không?

Dường như đọc được suy tư của Thiều Mơ. Dự Nguyên nói:

– Anh biết ... tất cả thật vội vã ...cho nên lần này anh trở qua bên ấy sau đó anh sẽ trở về. Anh hy vọng em sẽ ... nghĩ đến anh để Lòng em nhớ đến anh - Cả trong mơ còn thức" Thiều Mơ đẩy nhẹ tay Dự Nguyên ra nhưng rồi vẫn để yên trong vòng tay của anh để nghe một chút âm áp len vào trong gió cao nguyên.

Và rồi những ngày kế tiếp sau khi đi làm về anh lại đón nàng đi loanh quanh

phố núi cao nguyên khi hoàng hôn buông dần đến lúc đêm về. Anh bảo "chúng mình sắp xa nhau ..." Anh muốn ngày nào cũng đưa em đi chơi .

Có lúc anh lại năn nỉ nàng:

Giá như em nghỉ phép ... anh đưa về nhà cậu chơi. Cậu anh rất tốt ..." Nghe Dự Nguyên kể về ông cậu Hoài Bách và công việc của cậu, trong lòng Thiều Mơ rất nao nao, dầu sao Dự Nguyên cũng còn có người cậu ở gần đây. Nhà cậu có cả một khu vườn lai để ướp trà. Anh bảo trà của cậu ngon lắm.

Thiều Mơ cười hỏi:

Có ngon hơn trà của ông và cậu của em hay không? Dự Nguyên cười:

Về điều này anh không tranh với em. Hãy để thị trường đánh giá họ em nhé. Chúng ta không xen vào ...

Thiều Mơ rất thích cá tính" đó của anh..Bản thân anh cũng là người kinh doanh ...nhưng cái tâm" rất rõ ràng ... có thể đây chỉ là nhận xét ban đầu của Thiều Mơ mà thôi.

Thật bất ngờ khi hai người trở về và bước vào cổng nhà. Nhật Lan từ đâu đó đã đứng chặn lối vào. Cô bé đầy dỗi hờn và cao giọng ngay.

– Anh Dự Nguyên ơi! Ba em muốn gặp anh về công việc, mà anh đề cập ... em không rõ lắm ... Ba em bảo nhắn anh gấp, anh sang nhà gặp ba em nhé.

Quắc mắt nhìn Thiều Mơ, Nhật Lan không thềm nói, Thiều Mơ cảm thấy tức cười vô cùng, cô lẽ vì có mặt của Dự Nguyên nên Nhật Lan không thềm nói để giữ vẻ "nhu mì" của mình chẳng.

Thiều Mơ vừa định bỏ vào nhà, Dự Nguyên lên tiếng:

– Để anh vào chào mẹ em đã Thiều Mơ. Thiều Mơ lắc đầu ...

– Không sao đâu anh, mẹ biết nè.

– Vậy anh về nghe.

– Vâng.

Nhật Lan đi cùng Dự Nguyên trở ra, cô nói:

– Anh Nguyên như thế là sao? Chẳng lẽ, anh lại ... coi thường gia đình em đến thế hay sao? Nhất là bà em, bà em giận lắm khi biết anh quan hệ với hai mẹ con cô ấy ...Mình nói chuyện một chút anh nhé! Bây giờ là mấy giờ rồi ... Sáng mai anh ghé công ty gặp ba em nghe. Anh không gặp ông ... "thôi việc" cho ông ấy bây giờ ... Ba em kỳ cục lắm ...

Công ty của ba đa phần là người quen. Dự Nguyên hiểu ý kéo dài của cô bé chỉ vì cậu Hoài Bách nên Dự Nguyên mới cần đến họ. Nếu họ không nhận chú Điền Văn có lẽ càng hay hơn mặc dù cậu Hoài Bách sẽ buồn anh nhưng ... chẳng biết cậu Hoài Bách định học hỏi thêm điều gì ở họ

Công ty của cậu cũng đang đi vào hoạt động. Ngồi xuống chiếc băng đá trong khu đồi trà rộng lớn, ngôi nhà của ông Thuận nằm ở ngoài, có lẽ những ngày qua Nhật Lan đã phát hiện sự có mặt của anh nên.

Giọng Nhật Lan thật nhỏ:

Anh ...anh đối xử với em và gia đình như thế sao?

– Ủa - anh có làm gì đâu? Nè! Sao em vẫn chưa đi học.

– Em ở đây đợi để được gặp anh ... Khi nào anh về Sài Gòn em sẽ về.

– Nhật Lan ơi? Em khờ quá ... Đã đi học trở lại sau khi nghỉ Tết rồi, lo học đi cô bé, anh chưa về Sài Gòn vì ... à! Anh đã gặp cậu anh ... Cậu cháu có nhiều việc lắm. Cậu anh ở đâu?

Dự Nguyên nói "bịa vì anh không muốn Nhật Lan biết về cậu Hoài Bách với công việc của cậu.

– Em hỏi cậu ở đâu anh?

– À! Trên Đà Lạt ... nhưng cậu ở xa khuất lắm ...

– Xa khuất là sao chứ! Vậy sao anh không nói ... sao chúng ta không tổ chức đi Đà Lạt ít hôm ... Mình đi chơi đi anh Nguyên ...sau đó em sẽ đi học.

– Anh chẳng còn nhiều thời gian nữa, trách nhiệm về lần này nặng lắm, không khéo về bên đó người thân lại trách anh ...

– Nhưng em có làm gì đâu?

– Anh biết rồi ...

– Vậy sao không cho chúng em đến chơi. Anh nghĩ ai cũng bận rộn.

– Em thấy tại anh không muốn đó thôi. Em nhất định phải biết về anh.

Dự Nguyên cười, Nhật Lan và Thiều Mơ cũng đồng trang lứa nhưng ở tính cách của Nhật Lan thật lạ. Nửa là cô bé rất trẻ con, trẻ con nhưng lại học thói của người lớn hay nói đúng hơn là cô bé luôn tạo ra vẻ hiểu biết ... Dự Nguyên cảm thấy tội nghiệp cho Nhật Lan, dường như bà Khánh không quan tâm nhiều đến con cái, hay bà nghĩ con cái đã lớn ... Trong khi Thiều Mơ luôn được cô Hà Thơ nhắc nhở từng việc nhỏ nhặt. Đã có lần anh nghe cô Hà Thơ nói với Thiều Mơ về những việc mà Thiều Mơ bốc đồng.

Cô Hà Thơ thật khéo léo và tình nghĩa trong từng lời dạy con dù con đã lớn ...

Nhật Lan khẳng định lại lời nói của mình:

– Anh Nguyên ... anh không phản đối khi em vẫn ...tình nguyện ...tình nguyện ... yêu và sẵn sàng.

Anh Nguyên ... Anh chấp nhận em nhé.

Hôm nào ... mình đi thành phố đi anh ... em sẽ ...

Nhật Lan tựa người vào Dự Nguyên, Nhật Lan còn lấy tay ôm ngang người anh, Dự Nguyên hoảng hồn về sự mạnh dạn của Nhật Lan, anh không thể ...

Dự Nguyên đặt tay lên vai Nhật Lan rồi nói:

– Nhật Lan à! Em còn nhỏ. Còn phải lo học cho xong ...Và lại anh vẫn là bạn của Khiêm. Thỉnh thoảng về nước anh sẽ ghé thăm gia đình.

– Em không ...muốn như vậy. Anh không xem em giống như Thiều Mơ được sao? Bộ Thiều Mơ hơn em nhiều lắm sao?

– Em không nên so sánh như vậy. Anh xem Thiều Mơ cũng như em.

– Cũng như em sao anh không cho em đi chơi cùng. Sao anh không ở lại đây.

– Nhật Lan, em ...thật trẻ con ...có thể anh chỉ xem là bạn hay đúng hơn là như một cô em gái. Em hiểu không?

– Còn với Thiều Mơ ...

– Anh rất quý mến các cô gái ở trang trại này.

– Anh không thể đánh đồng chúng em như thế Thiều Mơ ... nó không thể là họ hàng. Anh cũng biết đó. Ai cũng biết cô ấy là cô ta lợi dụng ông em để được sống sung sướng và nuôi con ...Ông em quá bệnh cho họ bởi lúc nào nó cũng "cạnh tranh" với em.

Anh Nguyên à! Anh cũng biết là em rất quý và thương anh ... em ...

Nhật Lan ôm chặt không cho Dự Nguyên đứng lên, cô bé nói:

– Đêm nay anh ở lại đây nhé! Hay là anh đưa em đi chơi đâu đó đi.

– Nhật Lan ... Đã tối rồi ... Em cần phải vào nhà ngủ ... còn anh phải và ...sẽ gặp lại em sau nhé!

– Không em không thích như thế à! Ở ngôi nhà cổ ... Anh có đèn đó rồi mà.

Cuối đồi trà này ... ông em muốn giữ mãi còn bà đòi cho người phá bỏ. Mình đến đó đi anh.

– Anh đã bảo là không được ...

Nếu lúc này em la lên ... là anh định làm nhục em ...thì mọi người sẽ nghĩ sao về anh.

Dự Nguyên giật mình ...trời ạmột cô bé còn đi học ...cũng dễ hiểu thôi,

con nhà giàu, đua đòi nên chuyện gì mà không dám làm. Dự Nguyên ngồi thẳng người và đẩy nhẹ Nhật Lan ra anh nói:

– Em tội gì làm thế. Thiết thời cho em thôi. Vì sao ư? Anh đâu có "yêu" mà ngốc đến thế. Tại sao anh làm như vậy. Anh đã từng ăn tết với gia đình, chẳng lẽ anh không thể nào ...chiếm lĩnh được em. Tại sao phải hồ đồ như thế này. Nếu cần anh đã tìm nơi nào có thể ... Lan à! Còn nhỏ ... đừng để tình yêu làm mờ lý trí ...Tại anh, tại anh làm em ngộ nhận, ngộ nhận tình cảm anh dành cho em.

Cứ xem như ngộ nhận. Bây giờ hãy điều chỉnh lại, anh vẫn xem em như em gái.

– Không! Em không thích như thế.

– Em thật khờ ... Bây giờ anh đi về, ngày mai anh sẽ đến gặp bác.

– Ngày mai em đợi anh nhé!

– Bao giờ?

– Khi nào thì anh đến. Hay là sáng anh đến, sau đó mình đi ăn nhé.. Ngày mai em sẽ đưa anh đến khu du lịch.

– Anh đang rất bận. Chuyện đi tham quan trì hoãn lại hết. Anh sắp về Mỹ mà cậu anh rất cần.

– Vậy mà lúc trước anh bảo là không còn họ hàng. Sao anh lại giàu gia đình em.

– Tại em nghe nhầm đó thôi ... Anh về đây.

Dự Nguyên đi như bay về phía cổng và gọi một chiếc xe ôm đi về hướng Đà Lạt.

Ông Vĩnh Thuận đi thăm đôi trà rồi ghé vào nhà của cô Hà Thơ.

Thiếu Mơ đi làm về, cô bé chào ông rồi mời ông vào nhà.

Ông Thuận lên tiếng khi đã ngồi vào chiếc ghế, trong phòng khách. Giọng ông thân thiết:

– Mẹ cháu đâu rồi?

– Dạ! Mẹ đang chuẩn bị cơm chiều. Ông à! Ăn cùng hai mẹ con cháu bữa cơm đạm bạc ông nhé!

Đã nhiều lần Thiều Mơ và Hà Thơ mời dùng cơm ông đều từ chối, thật là kỳ, tự dung lần này ông cảm thấy thế nên nói:

– Được rồi, ông sẽ ăn, vào giúp mẹ nhanh lên đi cháu.

– Hoan hô ông? Thiều Mơ vỗ tay reo vui rồi rót nước bị đao lạnh ra cốc cho ông, cô bé nói:

Nhà kinh doanh và sản xuất trà nên phải uống một loại nước mát khác để thấy rằng ... trà của mình vẫn có giá trị số "một".

Ông Thuận cốc lên đầu cô cháu gái rồi nói:

– Tổ cha mày ... chẳng biết có giống thằng cha mày không sao mà vui tính thế không biết?

Thiếu Mơ vô tình:

– Thế ông chưa biết mặt ba cháu bao giờ à!

Ông Thuận ngập ngừng:

– Lúc nhỏ có gặp nhưng sau đó ông không gặp vì chiến tranh loạn lạc ... bà của cháu lại rời bỏ quê cũ ... Sau này ông mới gặp lại ... tiếc là lúc ấy ba cháu đã ra đi ... phải chi ...

– Ông ơi!

Bởi vậy ông thấy có lỗi với bà của cháu ... ông không lo cho con cái được dàng hoàng. Bây giờ cháu có muốn làm gì thì nói, ông sẽ lo đầy đủ dàng hoàng.

Bây giờ cháu có muốn làm gì thì nói ông sẽ lo đầy đủ.

– Dạ.

Trong bữa ăn, Thiều Mơ cố tình gợi ý với ông để nói điều mong ước của hai mẹ con nàng. Thiều Mơ nói:

– Ông à Việc kinh doanh thì hai mẹ con cháu không thạo sợ không làm ông hài lòng. Thế cháu muốn thế nào?

Cháu và mẹ nhớ biển lắm.

– Không phải là mấy bữa tết cháu đã về biển rồi hay sao?

– Dạ có! Nhưng còn mẹ Mẹ cháu khổ tâm lắm, ông có biết không?

– Ông biết chứ? Nhưng mẹ cháu là con của ông, chẳng ai có quyền gì chỉ trích. Mẹ cháu cũng phải được như cô Thanh chứ à! Cháu gọi là dì Thanh.

– Vâng! Cháu biết ...

– Có muốn làm gì thì bàn với ông xem thế nào chứ chuyện rời bỏ nơi đây thì không được. Mẹ con cháu cũng phải có phần ở trang trại này chứ!

Bà Hà Thơ lắc đầu nói:

– Ba à! Chúng con sẽ không nhận gì ở đây đâu. Bây giờ có ba chúng con được che chở, sau này hai mẹ con sẽ ra sao cho nên có lúc:

có lúc ông Thuận đặt chén cơm lên bàn rồi nói:

– Ba biết, lúc đó ba đã định như thế cho nên con và cháu cứ ở đây mãi, ba sẽ để cho hai mẹ con một vườn trà ở chung quanh đồi khu có ngôi nhà ... Sau này có muốn xây cất hay làm gì thì làm.

Thiếu Mơ gấp thức ăn cho ông ngoại và nói:

Ông bà ... mẹ con cháu thích có một cửa hiệu đồ len, quần áo may thêu. Mẹ cháu rất thạo việc này. Mẹ cháu phải làm ở khu đồi trà ...mẹ khổ tâm lắm.

- Ông đã bảo vào công ty làm việc khác, sao cứ làm với công nhân hái trà.
- Mẹ cháu ...đâu có yên thân.
- Sao? Sao? Không yên thân.

Từ ngoài bà và mợ Thuận Khánh, có cả Nhật Lan nữa chứ! Giọng của bà càng dữ dội hơn:

Nó là con gái của ông, vậy mà ông bỏ cả bữa cơm ở nhà để qua đây ăn. Như vậy mà ông coi được hay sao? Ông Thuận à! Chẳng lẽ về già rồi ông sinh tật, tôi không hiểu nổi bao nhiêu năm qua rồi mà lúc nào ông cũng sợ hai mẹ con cô ấy thiệt thòi. Cháu ngoại, cháu nội ... đứa nào chẳng là cháu ... chứ! Sao ông lại thiên vị để cháu con nó buồn ông Vĩnh Thuận trầm tĩnh nói:

- Bà đã nói hết chưa ... Tại sao bà và các con lại ăn nói lung tung như thế. Tôi đã trình bày rõ ràng rui mà, tại sao lại đối xử với mẹ con của Thiều Mơ “ghẻ lạnh” như thế.

Hồi trước tôi đã không làm tròn trách nhiệm để mẹ nó phải vất vả ... bây giờ tôi phải có trách nhiệm bù đắp phần nào cho hai mẹ con thôi. Có đáng là bao?

Chỉ sợ "được voi đòi tiên" đó thôi. Quay sang bà Thuận Khánh - cô con dâu cung, bà Thuận nói:

- Con về chuẩn bị bữa ăn đi rồi mẹ và ba về.

Ông Vĩnh Thuận kiên quyết:

Bà và con với cháu về ăn tối đi, tôi ăn rồi sẽ về ngay thôi.

Giọng bà lại cao vang:

- Trời ơi! Ông còn "bày vẽ" gì nữa đây. Con cháu ở nhà đang đợi ông đó!
- Tôi già rồi. Có khi ăn uống thất thường, cho tôi thoái mái một chút chớ.

Giọng bà đầy bóng gió:

– Ông muốn ăn phở à! Ngán cơm hả?

Nếu muốn thì nói con nó nấu hoặc đưa đi nhà hàng ăn cho sang trọng, ngon miệng một bữa.

– Bà về bên nhà đi. Thật khô, tôi sang nhà con cháu chỗ có đi đâu mà tìm kiếm chứ!

– Thật là khó coi ...à! Hai mẹ con của Nhật Lan nữa ...không phải việc của mình thì đừng bày vẽ thêm các con ạ!

Gương mặt bà Khánh đanh lại nhưng có lẽ vì có mặt ông ngoại nên mợ không biểu lộ, để rồi xem ngày mai mợ sẽ tìm cách gặp mẹ và cao giọng dạy đời cho mà xem. Thật là tức không có sự xuất hiện của bà ngoại lớn" và mợ vào, cô lẽ đề nghị của Thiều Mơ và mẹ đã được ông chấp nhận, phải thực hiện mọi việc cho nhanh chóng để mẹ có thể vui hơn, mẹ đã về đây hơn mười năm ...

Nếu cuộc đời bình lặng mẹ đã hạnh phúc và biết đâu mẹ lại chẳng gặp được một người tốt sau này. Tuổi của mẹ ngày càng cao, ngoài bốn mươi rồi sao mẹ lại không thể có được một mái ấm để mai này ... con có điểm tựa tinh thần khi về già. Nghĩ đến mẹ Thiều Mơ thương vô cùng ... Thiều Mơ chỉ muốn làm sao được dời nhà ra phía ngoài để mẹ có một cửa hiệu ...Như vậy cuộc sống của mẹ sẽ đỡ tẻ nhạt hơn... Giờ thì tất cả đã muộn màng rồi chẳng? Mẹ con nàng đã bị "vướng vào trang trại với gia tộc "phạm gia" này rồi sao?

Cái tên của Thiều Mơ cũng lạ bởi ba mẹ nàng có cùng một họ nên nàng có cái tên là "Phạm Song Thiều Mơ". Song là hai ...Mẹ đã lý giải như vậy - ba nàng có cái tên thật sáng - bà ngoại đã đặt là Phạm Thiều Quang - bà bảo "Thiều Quang chỉ ánh sáng tươi đẹp, hay là chỉ ngày xuân như Nguyễn Du đã viết "Thiều quang chín chục đã ngoài sáu mươi". Ý nói ba tháng của mùa xuân (thiều quang chín chục) và đã ngoài sáu mươi (đã qua hai tháng của mùa xuân ...) Thế đấy ...Và Thiều Mơ cũng là niềm khát khao những gì tốt đẹp khát vọng ánh sáng diệu kỳ tốt đẹp phải chăng là nỗi đau của bà ngoại vì đã có con với một người đàn ông đã có vợ nên không được đến với nhau. Còn mẹ thì sao?

Thương cho mẹ mà tuổi thơ của nàng cũng chẳng có nhiều dấu ấn gì ...Họ trở về nhà lớn rồi nhưng dư âm để lại cho hai mẹ con nàng là nỗi buồn và

đau.

Nhật Lan dẫu buông tha cho mẹ, điều này người lớn bày ra nhưng che đậy bởi cái vẻ bên ngoài để con cháu nói ... Đau cho mẹ làm sao? Vậy mà mẹ vẫn không nói gì. Mẹ chỉ khuyên nàng hãy cố gắng sống cho tốt:

Người tốt sẽ gặp điều may, hoặc là "ở hiền gặp lành" Thiều Mơ chỉ cười.

Thương mẹ quá chừng. Mẹ bảo hãy nghe lời ông. Tại ông bảo như thế ... Ông bảo đó là cách tốt nhất để ông lo cho hai mẹ con của Thiều Mơ ... Thiều Mơ chỉ biết rằng hồi nhỏ mình đã từng kêu ngoại rồi ông ngoại bây giờ ...nữa thật là khô hiểu ... Mẹ nói tại dòng họ của mẹ là dân lưu lạc ... Ôi? Chiến tranh, tang tóc ...

Mẹ đã mím chặt môi trước lời thật "vô văn hóa" của Nhật Lan:

Nhìn cảnh cả nhà ăn cơm sao giống một mái gia đình quá!" Thiều Mơ trả đũa:

"Không là gia đình thì là gì chứ!" Nụ cười nhếch môi đầy sự mỉa mai và kiêu hãnh của Nhật Lan chẳng làm cho Thiều Mơ thêm tức giận, Thiều Mơ "ăn miếng trả miếng" với Nhật Lan, chỉ tội nghiệp cho mẹ, mẹ luôn e ngại vì sợ phật ý ông ngoại ... Mẹ lúc nào cũng nghĩ đến mọi người. Mẹ về đây nhưng chưa bao giờ được yên vui, thỉnh thoảng có cậu, dì nào ở xa về là mẹ lại càng sợ lẻ loi vì mẹ sẽ là trung tâm của vấn đề.

Ngay cả cậu Khánh người cận kề với ông nhiều nhất, vậy mà cậu vẫn ơ hờ với người em cùng cha khác mẹ Thật tội nghiệp cho mẹ làm sao! Càng nghĩ càng thêm buồn giận họ mà thôi!

Bà Vĩnh Thuận nghe cô con đầu "thuốc nước" nên cứ mãi ngờ vực Hà Thơ, dù thời gian đã trải qua không biết đã bao lâu. Hơn mười năm rồi cho cô phải mới ngày nào đâu?

Bà Thuận Khánh khẳng định với mẹ chồng:

– Mẹ nghĩ xem ...có phải là nó cứ mãi bám theo ba nên ở mãi nơi đây danh nghĩa là cha con nhưng mẹ thấy đó ... cô ta đâu có giống ba, chẳng lẽ cô ta chỉ giống bà mẹ của cô ta hay sao? Ba lại là người hào phóng và có phong độ

trông khi đó mẹ đâu có thua gì ai? Đường đường cũng là một mệnh phụ.

– Con à! Chẳng làm sao tìm ra được căn cứ để tổng cổ nó đi.

– Con thấy nếu như mẹ bắt gặp ba ở đó dùng bữa vài lần ... sau đó mẹ sẽ gặp riêng cô ấy, mẹ phải làm cách nào đó để vì tự ái cô bỏ đi chứ!

– Thì mẹ cũng đã làm rồi ... nhưng cô ta có vẻ "ngang lì" quá!

– Cũng vì ba bắt cầu ... Nó biết có sự che chở của ba nên lắm ra vẻ hiền lành để ba thương. Mà mẹ biết không ... Hai mẹ con đều như vậy con gái cô ấy cũng "cua" cậu Dữ Nguyên bạn của thằng Khiêm.

Bà Vĩnh Thuận ngạc nhiên:

– Không phải là cậu Việt Kiều đó với chị em Bằng Chi đó sao?

– Vậy mới nói đó mẹ à! Con bé ở bên ấy nó đẩy đưa lắm sao mà cậu Dữ Nguyên đã không thật tình với con bé Lan. Con lo ghê ... không khéo mẹ con cô ấy chiếm lĩnh cả công ty.

– Không được đâu ... Mẹ phản đối đến cùng.

Nhưng chúng ta làm gì được. Đó là một người đàn bà đầy lợi hại ... bây giờ đến phiên con gái của cô ấy.

Bà Vĩnh Thuận chống tay lên cằm và sẵn giọng:

– Con cứ tìm cách giúp mẹ Mẹ tin rằng ... chúng ta sẽ tìm ra nguyên nhân.

Con nhớ theo dõi giúp mẹ, hôm nào mẹ đột nhập, nhất định sẽ có cơ tổng cổ nó đi.

Mẹ tin rằng chúng ta sẽ làm được. Ba con bây giờ dường như bị bùa mê làm dữ lắm rồi, mẹ cũng không biết phải làm sao?

Chợt nhớ ra những đề nghị của "cô con gái" của ông Vĩnh Thuận - người mà bà cho rằng chỉ là "giả tạo" để che đậy hành vi xấu xa của hai người.

Ông Vĩnh đề nghị với bà:

– À! Khoảng đất trống ở phía ngoài lộ tôi sẽ cất cho mẹ con Thiều Mơ một cửa hiệu ...Đôi mắt bà Vĩnh quắc sắc:

– Ông nói sao? Bấy nhiêu chưa đủ à, một căn nhà như thế thử hỏi cả đời đi làm có xây dựng nổi không, cả công việc làm ăn, cả việc học hành của con bé ...

ông ơi, chúng ta đâu chỉ có mỗi một đứa.

– Tôi biết. Nhưng con cái đứa nào cũng có đất đai, cũng có công ty. Công việc rất là ổn định.

– Vậy con gái ông thì sao? Không ổn định à!

– Nhưng công việc đó không phù hợp với nó cho lắm ... Nó sẽ kinh doanh một cửa hiệu gì đó tùy thích.

– Tôi không đồng ý ... ông thử hỏi xem tụi nhỏ có đồng ý hay không? Ông có thấy là ông quá đáng hay không? Già rồi đừng để con cháu nó bất mãn ...

Bà nói gì khó nghe quá vậy! Nó là con ...tôi đã không làm tròn trách nhiệm bây giờ bù đắp cho mẹ con nó ... cũng con cháu của mình chứ của ai đâu ...

Nghĩ tới chuyện đó bà Vĩnh đã nổi giận bà kể cho con dâu nghe mà trong lòng vô cùng bức dọc, tất cả sẽ không đồng ý ... nhất định như thế ...

Mẹ yên tâm đi, ba sẽ không dám tự quyết định chuyện này đâu? Ba phải hỏi ý kiến của cả nhà chứ! Ba mấy đứa nhỏ chắc cũng sẽ phản đối quyết liệt cho mà xem!

– Ủ! Mẹ cũng mong các con ủng hộ mẹ. Cũng vì gia đình chúng ta thôi ...chớ mẹ lo gì cho mẹ nữa chứ!

– Mẹ để chúng con tìm cách, con bé Nhật Lan nó báo ba hay sang bên cô ấy lắm ... Thật không ra làm sao cả ... Mẹ à! Chẳng lẽ mình cho mẹ con cô ấy rời khỏi nơi đây.

Như vậy họ càng mừng đó ... vì họ sẽ có điều kiện để gặp gỡ ... Không được đâu, ở đây chúng ta có thể dễ theo dõi hơn ...

– Như vậy cũng tốt con sẽ giúp mẹ.

– Mẹ tin tưởng con đó!

Dù mẹ con bà Khánh, bà Thuận là mẹ chồng nàng dâu nhưng xem ra hai mẹ con rất tâm đồng, bà Khánh vốn khéo léo nên được lòng bà mẹ chồng, gia đình thuở xưa chỉ là công chức, cuộc sống đơn thuần, khi gặp ông Thuận Khánh cuộc đời bà ngày càng đổi khác. Những chị em bạn dâu với bà, mỗi người đều có một việc và có nhà cửa. Riêng đối với toàn khu trang trại và công ty này, bà muốn thâm tóm tắt cả.

Người Bổng Lại Về

Chương 5

Thời gian còn lại của Dự Nguyên thật ít, những gì anh được đặt phải về để giúp đỡ cho cậu Hoài Bách, Dự Nguyên đã hoàn thành rất tốt đẹp. Cậu Bách rất vui khi công việc của cậu diễn ra thật trôi chảy. Và công việc bây giờ đối với ông càng quan trọng hơn khi một cơ sở làm ăn nhỏ, lẻ, giờ đây đã là một xí nghiệp, ông Hoài Bách thật ngỡ ngàng nhưng không bối rối vì ông vốn là kỹ sư có tài nhưng rồi suốt đời bị nỗi buồn hận đã đẩy ông vào con đường "ẩn dật", Dự Nguyên thấy cậu sống đơn độc nên rất lo lắng cho cậu dù bên cậu cũng có có Mỹ Nhân. Một phụ nữ sắc sảo có lẽ đường đời cũng lắm chông gai nên đã đến với xí nghiệp trà của cậu và dường như cô rất chăm chút cho cậu.

Vậy mà ông cậu quái của Dự Nguyên còn cao ngạo" làm như mình còn là trai tráng của một thời ngang dọc, dọc ngang. Có lần cậu bình phẩm về cô Mỹ Nhân:

– Ở độ tuổi đó mà như vậy, cũng thật tuyệt vời nhỉ, nhưng cậu của mày, cậu của mày ...À! mà cô ấy từng là chủ quán cà phê. Chủ quán cà phê thì sao chứ?

– Tại mày không biết đó thôi.

– Thôi đi cậu ơi! Cậu đã ngũ lục tuần rồi mà còn kén chọn quá hay là ...

Dự Nguyên cười khi chợt nghĩ đến cô Hà Thơ, mẹ của Thiều Mơ nhưng anh lại e ngại không dám nói tiếp.

Cậu Hoài Bách như cô linh cảm điều gì, cậu hỏi thúc:

– Có phải cháu định mai mối cho cậu không? Nè! đừng có đem bà Việt kiều nào về nhé! Tao không kham nổi đâu.

Dự Nguyên phì cười:

– Vậy cậu có thích một phụ nữ chung thủy hay không. Cô này nếu cậu gặp chắc tuổi trẻ của cậu bỗng chốc quay về. Cậu bỗng chốc khát khao được sống, cậu bỗng ...

– Thôi đi thằng quì. Nếu người đàn ,bà đó như vậy thì sao lại ...

Dự Nguyên phì cười:

Vì chồng bà ta đã mất hay bỏ đi ... Nói chung chỉ có cô con gái bà đã phải vất vả để lo nhưng ...Nhưng sao? Thằng quì!

– Cậu có thích không? Con sẽ giới thiệu nhưng ...

– Nhưng gì nữa đây?

– Để xem thái độ của con gái người ta xem sao.

Hoài Bách bỗng hỏi dồn dập:

– Con gái khó khăn lắm à?

– Cậu có vẻ quan tâm?

– Ủ! Tại mày nói về người phụ nữ khiến cậu mày bỗng thấy trẻ lại.

Vậy là con tim già cỗi của cậu đang cảm thấy có cùng nhịp rồi đó.

– Ôi! Mà là dân gì mà sao bây giờ cũng thơ thẩn thế?

– Cháu học hỏi được đó cậu! Con gái của cô ấy rất tuyệt vời để hôm nào cháu đưa về giới thiệu với cậu Dự Nguyên đợi Thiều Mơ ở quán cà phê đối diện với cơ quan của cô, thấy cô bé anh chạy xe rề rề đến.

Thiều Mơ ngạc nhiên:

– Hôm nay anh định đưa em đi đâu mà lái cả xe du lịch nữa.

Dự Nguyên cười nói:

– Em lên xe đi rồi anh nói.

– Nhưng đưa em đi đâu?

– Anh đã nói với em rồi.

– Em biết, anh đưa em về nhà cậu kia mà!

– Anh sắp đi rồi, anh muốn mời cả mẹ cùng đi ăn bữa tiệc, bây giờ mình quay về nhà của em nghe.

Thiều Mơ lên tiếng:

– Không được đâu anh.

– Sao vậy em?

– Anh không rõ về mẹ rồi. Anh muốn mẹ đi ít ra cũng phải mời mẹ trước chứ không phải nói đi là đem xe đến đón mẹ đâu.

– Vậy trước khi anh đi, anh mời mẹ đi cùng lên Đà Lạt rồi dùng bữa tiệc với anh. Còn gia đình của cậu em thì sao? Anh bỏ quên à?

– Anh có bữa tiệc riêng với Nhật Khiêm và bạn bè rồi.

– Còn ... "người tá ?

– Chuyện đó ... anh tự khắc biết lo, em đừng quan tâm.

– Em quan tâm đến điều đó để làm gì kia chứ? Không dám đâu?

Dự Nguyên cười:

– Thật nhé!

– Thật gì cơ?

– Không quan tâm, không để ý.

– Vâng!

– Vậy thì hôm đó anh mời cả cô bé Lan.

– Anh cứ tự nhiên. Có điều ...sẽ không có em đến đâu nếu như có ...

Dự Nguyên lái một và tay kia kéo tay Thiều Mơ, anh cười nói:

– Vậy mà dám nói không thèm quan tâm.

– Thì không thèm quan tâm.

Xe chạy bon hon trên đường Dự Nguyên nói nhỏ bên tai Thiều Mơ:

– Mình đi ăn rồi chơi một vòng em có muốn đến “Đà Lạt sử quán” không?

Buổi tối ở đó vui lắm. Được vui hát cùng người dân tộc.

– Không về nhà cậu anh sao?

– Nhà cậu ở ngoại ô. Về lúc nào chẳng được. Mình đến “Đà Lạt sử quán”.

nghe!

– Em sợ

– Sợ gì?

– Em không nói với mẹ

– Em gọi điện về nhà cho mẹ đi.

– Nhưng mà ... em sợ

– Sợ gì?

Tự dưng bảo người ta đi "Đà Lạt sử quán" và ở lại đêm ...

– Ừ! Vui lắm, bộ em chưa đi sao?

– Đi rồi! Nhưng em đi với bạn bè đồng nghiệp.

– Bây giờ đi với người yêu không thích sao?

– Xí ai là người yêu.

Dự Nguyên kê vào tai Thiều Mơ:

– Là anh không được sao?

– Hứ! Hứ! Coi anh kia. Đang lái xe đó.

– Có sao đâu. Ở bên ấy anh lái hàng ngày, yên tâm đi.

– Ai bảo anh ...

– Anh bảo anh ... Nè! Nhất định đêm nay chúng ta phải vui.

Thiều Mơ bỗng kêu lên:

– Vui gì kia chứ! Em không đi nữa đâu. Anh định ... định đưa em đi đâu chứ?

– Đi chơi. Anh chợt nhớ vũ trường, ở Đà Lạt có vũ trường cũng tốt lắm rồi đi “Đà Lạt sử quán” Rồi đi ...

– Đi đâu liệu có ghé cậu không?

– Không!

Thiều Mơ bỗng chưng hửng và ngạc nhiên bằng đôi mắt xoe tròn:

Vì anh muốn chúng mình được bên nhau ... Anh sắp đi rồi. Chắc là anh buồn và nhớ em kinh khủng.

– ?

– Sao em không nói?

– Không biết nói gì.

Tình cảm giữa nàng với Dự Nguyên sao vội vàng thế. Liệu đó có phải là tình yêu không? Người xưa bảo “Dục tốc bất đạt” Cái gì làm vội vã, nhanh nhẩu quá sẽ không thành công.

Dự Nguyên dừng xe rồi tìm chỗ gởi, sau đó anh nói với Thiều Mơ khi đã nắm chặt bàn tay nàng:

– Mình vào siêu thị nhé!

– Chi vậy?

– Mua đồ ...

– Đồ gì?

– Bí mật!

– Đi siêu thị sắm đồ. Em thích gì cứ chọn nhé!

Dù biết Dự Nguyên là anh chàng Việt kiều nhưng từ khi quen anh, Thiều Mơ chẳng hề tỏ ra ham thích hay mong muốn được sự chiều chuộng bằng tặng vật" như các cô gái khác. Dự Nguyên nhớ hoài đến thái độ của Thiều Mơ khi biết anh là Việt kiều. Cô bé đã thốt lên:

" Quen biết Việt kiều chưa hẳn là điều tốt, điều hạnh phúc, đôi khi lại là điều bất hạnh" trong khi cô bé Nhật Lan thì ngược lại, dù là con gái nhà giàu nhưng quen Việt kiều cô bé cứ mong được quan tâm, được quà tặng Dự Nguyên không hề tiếc rẻ nhưng với các cô gái như thế Dự Nguyên cho rằng

họ không thật lòng bao giờ. Dự Nguyên không ngờ lần này trở về anh lại quen được một cô gái đáng yêu như Thiều Mơ, cô bé có biệt danh là Uớt Mi, cái tên rất ấn tượng được bè bạn đặt ngay từ lần đầu gặp, nghe cô bạn của Thiều Mơ gọi cô bé là Uớt Mi anh đã thấy tâm hồn mình thật thanh thoát và ước ao được quen cô bé xinh xắn đó. Dự Nguyên nắm tay Thiều Mơ và đi cùng cô trong siêu thị, đến quầy nào anh cũng dừng và chọn hàng cho nàng nhưng Thiều Mơ cứ ngoe ngoe từ chối.

Dự Nguyên cười:

- Nếu vậy anh cứ mua.
- Em không nhận.
- Anh năn nỉ cho em nhận.
- Chưa chắc đâu.
- À! Có nhiều đồ đẹp lắm.

Dự Nguyên kéo Thiều Mơ đến chỗ treo quần áo tuyệt đẹp. Anh nói:

- Em chọn đi, chút nữa anh đưa đến chỗ này hay lắm.
- Vũ trường à? Xin lỗi, em không quen đến đó. Chưa đến thì đúng hơn!
- Vậy thì cũng nên đến đó lắm, làm văn học là phải thực tế đó em biết không?
- Nói vậy cái gì cũng phải biết hết, chắc khô thiên hạ.

Dự Nguyên lấy áo ướm vào người Thiều Mơ, anh nói:

- Em chọn đi! Anh thấy cái nào em mặc cũng tuyệt đẹp hết đó.
- Bộ anh hay khen phụ nữ như thế lắm à?
- Chưa hề bao giờ.
- Không dám tin anh đâu!

Thử tin anh một lần đi. Lần đầu cũng là lần cuối, duy nhất một lần thôi đấy nhé!

Thieu Mơ cười.

Dự Nguyên nói:

– Em không chọn, anh chọn cho em ghen.

Dự Nguyên đưa mắt sang cô gái đang đứng ở quầy.

– Cô gái hiểu ý gật đầu rồi lấy chiếc áo ướm vào người Thieu Mơ:

– Cô nên thử đi thưa cô!

Thieu Mơ bị đẩy vào chỗ thử đồ. Những chiếc áo, chiếc váy nàng thử đều sang trọng, người bán hàng cứ tấm tắc khen mãi. Có lẽ họ khen cả sự hào phóng của Dự Nguyên.

Dự Nguyên đưa cô bé vào một nhà hàng thật sang trọng, chọn một không gian thật tĩnh lặng chỉ có một góc bàn với khu đồi thông được nhìn từ góc độ cao, những cây nến màu được đốt cháy lung linh, khoảng không gian thật huyền ảo và tuyệt đẹp làm sao. Trên chiếc bàn là một bình hoa màu trắng và cành hoa hồng đỏ thắm, mềm mại quyến rũ.

Người bồi bàn đưa thực đơn rồi chờ đợi khách gọi thức ăn:

– Em chọn đi.

Dự Nguyên trao bảng thực đơn cho Thieu Mơ.

Nàng bối rối và nói:

– Anh chọn đi, bỗng dưng hôm nay anh đưa em đến đây khiến cho em cứ ngỡ đang lạc vào cõi mơ.

– Em thích không?

– Không biết nữa.

– Anh không nghĩ là anh lại thay đổi ý định. Cậu Bách chắc là đang "chửi" anh ở nhà. Bỗng dưng anh muốn đưa em đi vòng quanh Đà Lạt và mua sắm một ít đồ ... anh sắp về Mỹ rồi. Buồn nhớ em ngút ngàn.

Cái anh chàng này còn định bày trò gì nữa đây. Ngay từ khi biết anh nhất là khi anh đi Mũi Né để tìm cô rồi hai người gặp nhau. Chỉ nghĩ đến những điều đó đã thấy anh thật "lạ rồi. Làm gì cũng khác thường mọi người.

Đêm ấy họ cùng khiêu vũ ở một vũ trường và trở về phòng trọ ở khu biệt thự cổ. Dự Nguyên mở tung cửa sổ, anh nói:

– Em có thấy như đang ở một lâu đài hay không?

Thiều Mơ hỏi lại:

– Sao lại đưa em đến đây?

– Để được gần em ...anh sợ

– ?

Thiều Mơ thoáng lo lắng, chẳng biết anh có toan tính điều gì hay không? Sao lại đưa cô đến đây, ngộ nhờ anh muốn ... Thiều Mơ nghe tim mình đập mạnh.

Trời ơi! Sao cô bé lại đến đây cùng anh.

Thiều Mơ đẩy cửa phòng và bước ra ngoài, cái lạnh về đêm làm nàng run mình nhưng nàng vẫn muốn ngồi ở bên ngoài để lắng nghe tiếng gió lao xao và tiếng thông reo nghe vương vương chút ưu tư.

Thiều Mơ sà xuống bãi cỏ và nói:

Ngồi ở đây ngắm sao trời đi anh.

Dự Nguyên phì cười:

– À! Anh cũng định tìm ngôi sao mơ ước.

Dự Nguyên cùng ngồi trên thảm cỏ và kéo Thiều Mơ sát vào, anh hỏi:

– Em lạnh không?

– Một chút?

– Một chút thôi à?

– Vâng!

– Vì có anh phải không?

Dự Nguyên vòng tay ôm ngang người Thiều Mơ anh nói:

– Em có muốn có một biệt thự như thế này không?

– Muốn mà được sao?

– Thì có muốn hay không?

– Không biết.

Dự Nguyên kéo Thiều Mơ thật sát, đôi tay mân mê trên mái tóc của nàng.

Giọng anh khẽ khàng:

– Anh sẽ tặng cho em một ngôi nhà xinh như mơ ước. Anh muốn cầu hôn em.

– ?

Thiều Mơ không tin vào đôi tai mình, nàng im lặng tựa đầu vào vai anh nghe một chút hoang mang chợt về. Lời tỏ tình đột ngột thế này liệu có tin tưởng được không? Hay rồi ... ầm áp trong vòng tay, nồng nàn trong nụ hôn say đắm khiến cho tâm hồn nàng như lạc loài, như hoang dại vào cõi hư vô.

Khi Dự Nguyên và Thiều Mơ về nhà cậu Hoài Bách, cậu Bách vừa cười vừa nói:

– Cậu tương hai đứa bây ghé chiều hôm qua, đợi mãi chỉ có cậu ăn tối một

mình.

– Một mình à? Cháu không tin đâu.

Ông Bách cười:

– Không tin à, nhưng mà có ... có ...

Ông Bách không nói mà nhìn Dự Nguyên và Thiều Mơ ông bắt sang chuyện khác:

– Ủa! Cháu bảo đưa bạn về chơi, là cô bé này phải không?

– Dạ!

– Nhưng còn ... ông Bách lại im lặng.

– Nhưng mà sao cậu cứ úp úp mở mở hoài. Cháu không có ...

Ông Bách cười nói:

– Không có gì thì thôi. Này! Sao không giới thiệu cho cậu biết cô bạn của cháu tên gì và làm việc ở đâu.

Thiều Mơ cười nói:

– Dạ, cháu tên là Thiều Mơ, cháu làm ở hội văn học nghệ thuật tại thị xã.

–Ồ, nhà báo hử cháu?

– Không hoàn toàn như thế đâu cậu.

– Hôm nay cuối tuần ở đây chơi nhé các cháu.

Dự Nguyên cười:

– Cháu thì không sao ... chỉ lo Thiều Mơ ...

– Cháu Mơ thế nào?

- Dạ! Chút nữa cháu sẽ về. Cậu ơi! Cho cháu xem vườn hoa ở nhà cậu nhé!
- Ủ! Nhưng chẳng có gì đâu. Nhà không có Dự Nguyên xen vào:
- Không có đàn bà phải không chú?
- Thằng quỉ.
- Cậu cậu sống ở đây một mình à?
- Cũng gần như vậy đó cháu.

Thiều Mơ không hỏi tiếp, cô cố tránh nhìn vào cậu. Chân cậu bị khập khiễng một bên, chẳng biết do bẩm sinh hay do tai nạn. Đường như đọc được suy nghĩ của Thiều Mơ, ông Hoài Bách lên tiếng:

Cậu bị tai nạn nên mới như thế này, cháu ạ! Mà thôi đó là chuyện xưa. Bây giờ hai cháu cứ tự nhiên đi tham quan ở đây, để cậu nhờ cô Mỹ Nhân nấu món gì đãi các. Dự Nguyên cười nói:

- Cháu đợi có bao nhiêu đó thôi!

Thiếu Mơ lắc đầu nói:

- Em về ngay thôi anh Nguyên, chắc là mẹ trông lắm.

Dự Nguyên đặt tay lên vai Thiều Mơ rồi. Anh có xin phép mẹ rồi.

- Khi nào?
- Bí mật.
- Anh mà cũng có bí mật với mẹ em sao?
- Có chứ!
- Em có biết không?
- Không bao giờ ...

– Em hỏi mẹ.

– Bí mật giữa mẹ và anh kia mà!

Cậu Hoài Bách xen vào:

– Cháu tôi "lấy lòng" bà nhạc" sớm thế!

– Cậu này. Để rồi cậu xem cháu có lí hay không?

– Cháu thì có lí số một rồi.

Thiều Mơ cười:

– Xem ra cậu và anh Dự Nguyên cùng một phe rồi.

Dự Nguyên cười tươi:

– Cậu cháu của người ta mà!

– Nhưng anh đưa khách về mà lại bỏ rơi người ta sao?

– Anh không làm thế bao giờ. Anh chỉ muốn em ở lại đây chơi.

– Ông Hoài Bách góp lời:

– Cháu biết không. Nhà cậu buồn quá nó cứ bỏ đi hoài. Ngay lúc tết nó còn không thèm về đây với ông cậu.

– Tại vì cháu bận việc vả lại ... đó cũng là điều tốt cho cậu mà!

Không biết tốt hay xấu đây.

– Chắc chắn là tốt rồi vì cháu của cậu không biết làm điều xấu.

Thiều Mơ đưa tay che miệng và cười vui vẻ. Cậu Bách cũng cười rồi lắc đầu nói:

– Tự tin thế nhỉ?

Mọi người cười nói vui vẻ, cậu Hoài Bách trở vào nhà ăn, còn Dự Nguyên thì nắm tay Thiều Mơ ra vườn.

Một khu vườn xinh với những cây ăn quả, những giàn nho, những cây bơ ...

Điều mà Thiều Mơ thích nhất là lối vào nhà với giàn hoa tigôn hai bên cổng, Thiều Mơ thăm nhủ:

Chắc cậu Hoài Bách là thi sĩ, thi sĩ mới ẩn dật, ở góc trái từ phía cổng nhà đi vào có cây mimosa, những bông hoa vàng rải rác còn vương nhẹ trông mới đẹp dễ và buồn buồn làm sao! Nhìn những chùm hoa tigôn bám trên hàng rào của lối vào, Thiều Mơ hái những dây hoa và tết lại thành vòng. Thiều Mơ cũng mê hoa như mê sông biển, mê cát vàng, có lẽ vì vậy mà cô đã chọn làm ở hội văn nghệ. Những việc này chỉ đem cho đời thêm phức tạp mà thôi nhưng cũng đầy hương vị đấy chứ!

Dự Nguyên đứng kề bên từ lúc nào, giọng anh cũng đầy xúc động:

– Em thấy cậu Bách thế nào? Quá lãng mạn đấy chứ!

– Lãng mạn hay si tình?

– Ừ, chắc là si tình em nhỉ? Nhưng sao em lại nghĩ như thế.

– Vì ông là gã đàn ông độc thân, chắc là bị "đá".

– Bị "đá"?

– Vâng!

– Cô bé này. Cậu Bách từng là kĩ sư đấy.

– Kĩ sư rồi không thất tình sao? Không thể nào một người đàn ông mà cam tâm "sống cho đến từng tuổi này mà vẫn "Đơn thương độc mã – Em giỏi tài "suy diễn ghê.

– Để rồi anh xem, vô cùng chính xác.

– Anh thấy đó, ngôi nhà không có đàn bà mà lại có những bông hoa đầy ẩn ý như thế này.

– ...Cánh hoa tan tác lúc sinh ly Cho nên cười đáp:

Màu hoa trắng" Là chút lòng trong chẳng biến suy Người xa xôi quá, tôi buồn lắm Trong một ngày vui pháo nhuộm đường”.

Dự Nguyên phì cười:

Chắc là cậu sẽ vui lắm khi biết có một cô bé hiểu được mình.

– Vậy là cậu "thất tình" phải không?

– Anh không biết.

Cậu anh sao anh không biết gì cả vậy? Có những chuyện cũng không nên biết em à!

– Đó là những vị "thần thánh đó, anh biết không.

Dự Nguyên đùa:

– Vậy anh cũng là "thần thánh .

– Chắc vậy.

Dự Nguyên vòng tay ôm Thiều Mơ tự lúc nào, anh nói:

– Thần thánh làm gì biết yêu. Thôi cho anh xin cái danh đó đi.

– Anh bỏ em ra ... cậu kìa ...

– Cậu anh rất galăng. Ngày xưa cậu là một kĩ sư giỏi đó.

– Thật sao anh?

– Cậu bị tình phụ nên mới ầm dật như vậy.

– Không phải đâu.

– Nè! Em thấy cậu anh thế nào?

– Thế nào là sao?

Thấy cậu cô độc tuổi già ... anh định mai mối cho cậu.

– Ê! Đừng nói với em là anh định ...

Dự Nguyên gật đầu nói:

– Em không nên ích kỉ như thế. Đã đến lúc mẹ em cũng cần phải có người bạn để tuổi già còn có bạn. Anh ví dụ như em đi ra nước ngoài. Mẹ ở lại thì sao?

Nè! Hãy vui vẻ làm mai cùng với anh nhé! Hay là em chê cậu của anh?

– Em không có ý nghĩ như thế nhưng ...giả sử như có thể mẹ em cũng không được yên đâu, chẳng ai đồng tình với mẹ em đâu.

Mẹ sẽ không sống nổi với những người thân ở "bên đó".

– Càng hay, anh thấy mẹ có thể phát huy nghề nghiệp khi sống ở đây. Cậu anh đang khuếch trương xí nghiệp trà của cậu ấy. Nghe Dự Nguyên nói đến một viễn cảnh quá "thiên đường khiến cho Thiều Mơ cũng thích thích. Thật vậy, giả như mẹ còn con đường để đi, có lẽ là rời khỏi nơi ấy.

– Có phải là cả em và mẹ đều muốn rời khỏi nơi đó không? Cậu anh ...

– Đừng nói chuyện đó. Em không thích đâu.

– Anh chỉ giả dụ thôi mà. Cho anh xin lỗi nhé! Nếu như đó là ...

– Sự xúc phạm.

– Kìa ...Thiều Mơ, không nên nghĩ như vậy.

Giương mặt Thiều Mơ chau lại khiến cho anh chàng cuống lo hết lời năn nỉ và đuổi theo bóng nàng khi nàng đã tìm cách len đến khu vườn hoa lải thom ngào ngạt, trà hoa lải của cậu Bách ngon lắm. Đó là lời khen tặng của Dự Nguyên dành cho cậu của mình.

Buổi tiệc gia đình đãi cho Dự Nguyên được tổ chức tại nhà của ông Vĩnh Thuận theo lời yêu cầu của bà Vĩnh Thuận và bà Khánh mặc dù Dự Nguyên đã nhã ý mời mọi người ra nhà hàng Bảo Lộc và cuối cùng Dự Nguyên đặt nhà hàng đem lại trang trại.

Bà Thuận Khánh không hài lòng nên nói:

– Cậu Nguyên khách sáo quá, chúng tôi muốn đãi cậu cũng không được hay sao. Cậu làm chúng tôi khó xử quá.

Mọi người vài lời, cuối cùng Nhật Khiêm vừa nói vừa cười:

– Mẹ đừng ngại, con hiểu Dự Nguyên:

Dự Nguyên nó sợ bị đánh giá vì nó là Việt kiều mà!

Mọi người cười vui.

Ông Khánh vui vẻ nói:

– Hi vọng sẽ được gặp lại thời gian gần nhất.

Dự Nguyên cười:

– Cháu sẽ về Việt Nam thường nhưng đó là dự định của công việc khi nào về Việt Nam cháu sẽ ghé thăm gia đình.

Bà Khánh cười nói:

Cả nhà chúng tôi ai cũng mong cậu lắm.

Nụ cười Dự Nguyên vẫn giữ trên môi, anh biết buổi tiệc hôm nay Thiều Mơ sẽ không sang bên này. Cô bé vốn bướng bỉnh, một khi không thích là tìm cách không sang bên này, nhưng anh đã có kế hoạch cho buổi tiệc cùng với cậu và bà Hà Thơ. Thế nào cậu cũng thích cô Hà Thơ còn cô thì sao? Biết đâu lại chẳng là điều tốt cho hai mẹ con Thiều Mơ.

Buổi tiệc kéo dài và Dự Nguyên không sao trở về nhà cậu Bách được.

Mọi người hát ca vui vẻ cho đến khuya, Nhật Lan lên tiếng khi chỉ còn cô và

anh trước giàn karaokê:

– Anh lên Sài Gòn khi nào để em đón, em đưa anh ra sân bay nhé!

Được rồi để anh đi một mình cho tiện vì anh đi chuyển tới.

– Em đi cùng được mà.

Khi em quay trở về trời tối lắm không tốt cho cô gái như em.

– Sao anh không đi chuyển sớm hoặc gần sáng?

– Anh có lí do của anh.

– Em không biết được sao?

– Đừng tìm hiểu làm gì cô bé.

– Vậy thì anh ca một bài đi.

– Anh mệt quá.

– Anh có uống nhiều rượu đâu.

– Sao không chứ? Anh mệt quá Khuya rồi sao em không đi ngủ đi.

– Em muốn trò chuyện với anh.

– Sáng hãy nói ... Ngủ đi!

– Em ở đây với anh nhé!

– Sao? Em về phòng của em đi. Không? Anh là khách của gia đình em, em muốn ở đây trò chuyện với anh.

– Anh buồn ngủ ...

Dự Nguyên bị ép uống toàn rượu nên quá mệt. Anh lim dim lơ mơ trong giấc ngủ vì quá mỏi mệt.

Nhật Lan cảm thấy vô cùng vui sướng. Cô bé sửa Dự Nguyên ngay ngắn và nằm bên anh. Hãy để anh ngủ ngon rồi cô bé sẽ ...

Nhật Lan thay chiếc áo ngủ ngắn mà nàng đã để sẵn trong phòng. Tim cô bé đánh liên hồi. Nhất định khi anh tỉnh dậy, anh sẽ hốt hoảng khi ... Nhật Lan mỉm cười một mình và thầm nhủ:

" Thiều Mơ ơi! Cho dù mày có được yêu nhưng rồi anh Nguyên sẽ là của ta khi cả nhà phát hiện cảnh tình này . Hai người sẽ bên nhau như một đôi đang chung chăn gối". Cả nhà sẽ biết và Dự Nguyên sẽ bị buộc phải cưới cô. Nhật Lan vừa nghĩ vừa vui sướng và trút bỏ cả chiếc áo ngủ để nằm bên cạnh Dự Nguyên.

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Nhật Lan im lặng và tiếng gõ cửa tiếp tục, cô bé ngồi dậy và quần vội chiếc chăn vào người, áp mặt vào cửa Nhật Lan khẽ nói:

– Chưa mẹ à! Dự Nguyên ngủ say lắm.

Hãy để gần sáng rồi hãy làm ầm chứ! Mẹ à! Hay là mẹ mang máy chụp ảnh vào cho con, con quên rồi, phải chụp lại hình này.

– Hả? Sao lại là cô?

Bằng Chi nghe Nhật Lan nói nhỏ nhỏ, cô hốt hoảng đẩy mạnh cửa không ngờ cửa không đóng. Thì ra là Nhật Lan có ý định gì, cả mẹ

– Em làm quái gì thế Lan?

Nhật Lan thoáng ngại với chị rồi lại ngang bướng:

– Chị đi ra đi, chuyện của em với Dự Nguyên chị hãy im lặng đó.

Bằng Chi lấy áo và tròng vào người Nhật Lan, cô nói:

– Em đừng có tư tưởng bệnh hoạn như thế chứ? Đi về phòng đi.

– Chị biết gì chứ?

– Không biết gì nhưng biết có người định làm việc xấu.

- Chị im đi và ra khỏi phòng kéo anh Nguyên ngủ không được.
- Anh ta cần phải thức dậy.
- Anh ấy ngủ mà.
- Có thể vì mệt vì say rượu. Tại sao em lại khờ đến thế?
- Em đã bảo chị đi ra.
- Chị không đi nếu như em không về phòng của em.
- Em không đi đâu hết. Anh Dự Nguyên cần phải biết là em đang ở trong phòng với anh ấy như thế này. Anh ấy phải hiểu rằng anh ấy đã làm gì em ...

Bằng Chi tát vào má Nhật Lan một cái bất ngờ. Bằng Chi cũng không ngờ sao mình lại nổi giận như thế. Cô hét lên:

- Ra ngay, chị sẽ báo cho ông bà biết.
- Em thật là xấu ai lại như thế, con gái mà không biết tự trọng hay sao?
- Tôi không cần tự trọng, chị cứ kêu to cho cả nhà thức giấc để đến đây đi.

Tôi đang mong điều đó.

- Làm gì thì em vẫn sai lầm vì em tự đến đây mà! Đi về phòng.

Sự ồn ào đã khiến cho Dự Nguyên tỉnh dậy. Khi ấy bà Thuận Khánh cũng bước vào. Thấy Bằng Chi, bà kêu lên:

- Bằng Chi vào đây làm gì vậy?
- Chị ấy ...làm ...hư việc rồi.

Dự Nguyên trở mình, Bằng Chi lên tiếng:

- Tại sao mẹ lại ... chấp nhận việc làm ...

– Thôi đi ra. Đừng làm ồn.

Bà Thuận Khánh lôi hai cô con gái ra ngoài.

Người Bổng Lại Về

Chương 6

Dự Nguyên trở mình, dụi mắt và khát nước, đèn phòng vẫn sáng, anh đã ngủ một giấc rồi ư? Chiếc áo của Nhật Lan trên giường. Trời ơi! Cô bé đâu rồi.

Nhìn quanh quất, Dự Nguyên lắc lắc đầu và quần mền rồi ra phòng ngoài kiếm nước uống.

Thật ra anh đâu có say đến nỗi không biết gì đâu. Quá mệt anh ngủ một chút, chưa bao giờ anh uống rượu say, ở nước ngoài anh chỉ biết công việc, thỉnh thoảng cùng gia đình, bè bạn ăn tiệc, uống bia, nhảy đầm. Tất cả thật nhẹ nhàng.

Về Việt Nam lần này, đi đâu anh cũng thấy mọi hoạt động từ kinh tế, khoa học ...đều phát triển nhưng điều Dự Nguyên e ngại nhất là sự ăn chơi đến chóng mặt của giới trẻ. Hình ảnh cô bé Nhật Lan và lối sống của cô bé ... anh cảm thấy e ngại, cả Nhật Khiêm cũng vậy, sống rất phóng túng. Cá tính mạnh mẽ của Nhật Lan và Thiều Mơ có điểm tương đồng nhưng lối sống lại khác nhau. Một đại gia đình thật phức tạp, Thiều Mơ không thể nào hòa hợp vào cảnh sống phóng túng tứ do của họ.

Dự Nguyên đã tìm đủ mọi cách rời khỏi trang trại thật sớm nhưng vẫn không được. Dự Nguyên, Nhật Khiêm đi cùng hai cô gái ăn sáng ở một hiệu ăn gần.

Nhật Lan là người buồn nhất, cô đề nghị Nhật Khiêm:

– Chúng ta đưa anh Dự Nguyên ra sân bay đi anh.

Bằng Chi im lặng.

Nhật Khiên gật gật đầu:

Hai ngày nữa mới đi vậy chúng ta vui tung bùng một bữa nghe Nguyên.

– Được rồi, tớ còn phải gặp cậu ông cậu.

Có vấn đề nên hay bắt bẻ lắm.

– Vậy cho bọn em đến nhà cậu tổ chức một bữa nhẹ nhàng để tiễn anh đi.

– Bày vẽ làm chi chi càng thêm buồn. Nhật Khiêm cười:

Mày không thấy em gái tao nó buồn hay sao? Thăng quý.

– Thi tao vẫn phải đi thôi. Có thể về sớm hay một thời gian dài là do công việc.

– Mày không định cưới vợ à?

Dự Nguyên cười:

– Chưa.

– Anh nói dối.

– Chưa thì anh nói chưa. Giấu mọi người làm gì?

Dự Nguyên quay sang Bằng Chi:

– Còn Bằng Chi bao giờ có tin vui cho anh biết để về chúc mừng nhé!

– Anh nhất định phải về nhé!

– Về chứ!

Dự Nguyên lo lắng vì thái độ bám riết lấy anh của Nhật Lan, anh chỉ ngại cho Thiều Mơ, ngày mai anh sẽ đón Thiều Mơ và cô Hà Thơ lên Đà Lạt.

Chỉ nghĩ đến việc bữa tiệc nhỏ với cậu, cô Hà Thơ và Thiều Mơ là Dự Nguyên cảm thấy vô cùng sung sướng.

Ý định của Nhật Lan cũng là ý đồ của bà Khánh. Trời ạ! Dự Nguyên thâm cảm ơn Bằng Chi. Tính tình cô gai này thật thà, dịu dàng. Tại sao Nhật Lan lại không có chút nào thật thà như cô chị khả ái. Nhật Lan có lẽ giống bà Khánh nhiều hơn.

Trong bữa tiệc bà cứ gắng hỏi về cuộc sống và duy nhất là suy nghĩ về con gái bà thế nào? Bà Khánh còn đùa:

“Cậu có thích con bé Lan của tôi không? Tôi sẵn sàng gả nó cho cậu đó”.

– Bác à!

– Tôi đợi cậu ...không phải thời điểm này, chẳng lẽ cậu không về Việt Nam nữa hay sao? Thật lòng mà nói con bé Lan nó nhạy cảm lắm. Chúng tôi cũng thích cậu, giá mà ...

Dự Nguyên chỉ mong sao cô Hà Thơ và Thiều Mơ không còn ở trong trang trại này nữa để sự qua lại của anh sẽ không ảnh hưởng gì đến họ, và đừng ai xúc phạm Thiều Mơ. Nhật Lan sẽ không để yên cho Thiều Mơ đâu.

Chỉ vài tháng đi vào hoạt động, "trà lái của cơ sở sản xuất “Hoài Mãi” bởi cái lên đầy sự tò mò đó nên trà ở cơ sở của ông Bách nhận được nhiều đơn đặt hàng. Trong đó có những hợp đồng mà người ta đã từng hợp đồng với Trà Bảo Lộc của cơ sở Thuận Khánh ...

Thỉnh thoảng ông chỉ Hoài Bách cũng tìm cách liên lạc và mời Thiều Mơ cùng ăn bữa cơm thân mật, bao giờ cũng có Bà Hà Thơ Bà mới là người mà ông Hoài Bách muốn mời.

Trước khi đi làm, Thiều Mơ nói với mẹ:

– Mẹ ơi! chiều nay cậu Bách lại mời dùng cơm đó. Mẹ đến nhé!

Bà Hà Thơ lắc đầu:

– Chắc mẹ không đến đâu?

– Sao vậy mẹ

– Mẹ thấy không hay chút nào?

– "Hay" là sao, Mà "không hay" là sao hở mẹ?

– Con nhỏ này ... thỉnh thoảng ăn cơm là vì Dự Nguyên, còn bây giờ Dự Nguyên đã trở, về Mỹ rồi ... chúng ta gặp ông Bách hoài coi sao được.

Thiều Mơ cười.

– Con thấy cậu Bách ... cũng vui tính mẹ nhỉ.

– Vui thì sao?

– Cậu ấy quan tâm đến mẹ đó ... Mẹ thấy cậu Bách thế nào? con thấy cậu ấy có vẻ quan tâm đến mẹ. Cậu cứ thăm dò ý con.

– Thăm dò cái gì chứ!

Cậu muốn biết con có thái độ như thế nào nếu như cậu muốn "làm bạn" với mẹ. Kìa con ... Bà Hà Thơ lấy tay ngăn miệng Thiều Mơ rồi nói tiếp:

– Thôi đi làm và trả lời với cậu Bách đi.

– Không được. Con đã nhận lời rồi ... con đón mẹ đó ... Con đi làm đây.

– Đừng đợi mẹ Mẹ bận việc mà!

– Con cứ đợi ... Chiều là xong việc của Thiều Mơ đi rồi, tiếng cười vẫn vang theo Bà Hà Thơ cảm thấy lo lo ... Từ sau bữa tiệc mà Dự Nguyên đãi cả nhà bốn người đến nay bà vẫn cảm thấy lo lắng vì sợ những người trong gia đình biết bà đang có một người bạn, trong cuộc sống của điều này có thể chẳng là gì ...

nhưng hai mẹ con luôn bị bà và mợ của Thiều Mơ đề tâm ... Vả lại bà Hà Thơ cũng không muốn để ông của Thiều Mơ biết ... Liệu ông có chấp nhận để bà có người bạn để sẽ chia khoảng thời gian còn lại cả một đời người đã qua rồi cái tuổi "tứ tuần và con gái thì đã lớn ... nhưng ba của Thiều Mơ đã bỏ đi cũng đã trên mười năm ...

Ai cũng tin rằng chồng bà đã bị gió biển bởi trận cuồng phong nào đó đã

cuốn trôi ... nhưng trung lòng người vợ như bà vẫn cứ mơ hồ như Thiều Quang - Chồng bà vẫn chưa thể nào Thân trong nước, tên trong trí nhớ ... Bà vẫn ước mong sao chồng mình vẫn còn đâu đó trong cuộc đời này.

Nhưng đã hơn mười năm rồi, còn gì mà hi vọng:

" Người lại hỏi:

anh đâu rồi nhỉ.

Vua đảo nào, hay gặp chốn giàu sang Rồi chẳng ai còn nhớ ... dần tan.

Thời gian qua dần phủ bóng đen.

Trên biển sâu và lòng lãng quên.

Chẳng ai nhớ dáng hình anh nữa.

Người người lo thuyền lưới đi cày Chỉ đêm đêm, giông bão gào lay.

Những người vợ bơ phờ môi mắt.

Kể về anh, khêu lớp tro tàn.

Của lòng đau và của lò than!

Mỗi lần nghĩ đến Thiều Quang, Hà Thơ hay nghĩ đến những lời thơ trong bài "Biển đêm" của Victo Hugo, lời thơ như người bạn đồng hành với bà mỗi đêm về gợi nhớ những ngày tháng sống nơi xóm biển thân yêu ... Vừa nghĩ ngợi mông lung, bà Hà Thơ vừa thấy đồ đạc sang trang trại, bà xem người ta thu hoạch trà ...

Chợt có tiếng gọi, bà Hà Thơ giật mình bước ra. Bằng Chi vào nhà và nụ cười trên môi.

Hà Thơ bên tiếng:

Sáng sớm ghé sang chỗ của cô, có chuyện chi không cháu.

– Dạ! cháu đợi cô cùng đi để hỏi cô chuyện này ... nhưng cháu không có ý gì

... chỉ mong tốt thôi.

– Cháu uống cốc nước đi ...

Cô đã ăn gì chưa.

– À! Ăn rồi... Sáng hai mẹ đã ăn "mì gói .

– Mì hoài à?

– Không! Thỉnh thoảng ... nhưng con bé Mơ nó thích lắm, nó mua đủ các loại mì, hủ tít, bánh đa cua ... nè! cháu đã ăn bánh đa cua chưa ... Có sẵn nấu cũng tiện lắm.

– Ở nhà bà và mẹ khó ăn nên đi bếp đâu có cho ăn những món đó ...

– Vậy hôm nào ghé đây cô nấu gói bánh đa cua cho ăn ... Bây giờ có được không ...

Dạ cháu ăn rồi ... Sáng nay cả nhà ăn bánh canh giò heo".

Món bánh canh gà, cá ... Thì con bé Thiều Mơ còn ăn, thậm chí nấu chay với nấm nhưng nếu với "giò" là con bé không rớ vào bao giờ.

– Cô à! Trưa nay cháu về đây ăn trưa với cô có được không?

Bà Hà Thơ vui vẻ.

– Cô chỉ mong được như thế! Nhưng nói trước hai mẹ con ăn uống đậm bạc lắm đó!

– Đậm bạc như cô cháu càng thích ... cô à! chuyện của Dự Nguyên với Thiều Mơ là thật lòng chứ!

Bà Hà Thơ giật mình nhưng với Bằng Chi ít ra con bé cũng không có ác ý gì ...

– Ủ! Để trưa cô nói cho rõ ... cháu thấy cậu Nguyên thế nào.

– Không tiếp xúc nhiều ... nhưng nhìn chung có thể tốt cô ạ!

– Cô cũng không biết nữa ... Nhưng mà tội nhỏ chưa có gì đâu cháu ... Thiều Mơ nó không phải là đứa thích bay ra nước. Ngoài ... Quen với Dự Nguyên nó không nghĩ cậu Nguyên là Việt Kiều ...

Bằng Chi vô tình lắc đầu. Trong khi Nhật Lan ... Con bé lúc nào cũng thích quen với Việt Kiều, con bé nó ...

– Nó thế nào?

Một giọng nói xen vào khiến cho Bằng Chi và Bà Hà Thơ giật mình. Giọng của bà Thuận Khánh.

Bằng Chi nhìn mẹ bối rối như đứa trẻ vừa làm sai điều gì ... và bị mẹ bắt gặp.

Bà Khánh nói tiếp:

– Đến giờ đi làm rồi sao còn "tào lao" ở đây chỉ toàn nói xấu người khác ngay cả em của mình ... Tôi thật không ngờ sao lại có một đứa như thế, không nhà đại chợ" là điều không sai - Còn cô nữa ... Sao cô còn để con gái của mình lẫn lộn sang chuyện của người khác vậy ... Mẹ cô hãy coi chừng đó Bằng Chi, đi làm đi ...

– Con đang đợi để đi với cô.

– Việc của con ở văn phòng làm sao so với công việc lao động ngoài trời chứ!

Bà Hà Thơ tức nghẹn nhưng không thể nào cãi vã với bà Thuận Khánh - Thuận Khánh là người dâu được ở nhà nể trọng. Ông ngoại của Thiều Mơ thì rất công bằng đối với con cháu, còn bà,... bà rất ghét hai mẹ con bà - bà Thơ ... Tội nghiệp Thiều Mơ ... phải chi bà cương quyết không về và ở lại vùng quê biển ...

thì bây giờ Thiều Mơ đâu phải mang mặc cảm và khổ sở ...

Thoát khỏi trang trại này bây giờ cũng không dễ dàng gì - Hai mẹ con không thể nào ra đi với bàn tay trắng ... Thiều Mơ cương quyết và còn nói:

– Anh Nguyên và cậu Bách muốn mời mẹ về giúp cậu ấy ...

– Mẹ biết gì mà giúp.

Ở đây mẹ cũng làm ... về xưởng trà của cậu ...

– Về đó mình cũng phải làm và làm lại từ đầu con ạ!

– Sao từ đầu hờ mẹ

– Chỗ ở ... chỗ làm.

Thiều Mơ vòng tay ôm vai mẹ rồi vừa cười vừa khẽ nhủ vào tai bà.

– "Mẹ sẽ là chủ biệt thự xinh đẹp đó ...và cả xưởng trà nữa ... Anh Dự Nguyên nói ... từ hôm biết mẹ trốn bữa tiệc tiền đưa anh ấy ...cậu cứ ước vọng mãi về mẹ".

– Con bé này ... Dự Nguyên đã đi rồi có ở đây đâu mà vẽ vời ...

Mẹ quên là bây giờ người ta "chat" với nhau trên máy vi tính sao mẹ Mẹ ơi! anh phôn về cho con hoài.

– Làm việc không lo ... phone hoài cho tốn kém.

– Tốn kém có lý do, có mục đích cũng được chứ mẹ

Ông Bách tỏ ra là ,một người rất giỏi mà lại tài hoa, mỗi lời nói của ông rất “cận trọng” nhưng cũng hóm hỉnh làm sao?

Cô Thơ thấy tôi có thể trẻ hóa" tâm hồn được không?

Hà Thơ chỉ cười, ông còn nói tiếp. Có những điều tưởng chừng như rất muộn nhưng có thể bắt đầu được không cô Thơ.

Vài lần gặp Hoài Bách nhưng Hà Thơ cảm thấy ông có cái vẻ rất lạ khi tiếp xúc với bà ... đôi khi là một ánh nhìn. Sao bà lại không biết được chứ ... tất cả bà đã trải qua một thời ... và cuộc hẹn chiều nay với bữa ăn tối ... ban đầu bà còn lưỡng lự ... nhưng bây giờ bà lại muốn thoát khỏi nơi đây - nơi mà mẹ con cô là cái gai của mọi người còn nổi nhọc nản hơn khi bà bị nghi ngờ

là "người của ông Vĩnh Thuận ... Ngậm cay đắng để chờ đợi điều gì chứ - Đây tụi nhục để lo cho tương lai của Thiều Mơ ...còn bây giờ ...con đường mở ra ...có thể nào ...có thể nào là ông trà Hoài Mãi ... Tại sao lại là “Hoài Mãi” ...

Sao khi nhận cú “điện thoại” của Thiều Mơ, bà Hà Thơ quyết định đến nơi hẹn ...Chẳng lẽ để người ta từ Đà Lạt quay trở về thị xã Bảo Lộc rồi trở về Thành Phố Đà Lạt trong nỗi thất vọng ư! Một bữa cơm chiều một tách cà phê ở đâu đó thật lãng mạn như thời con gái ...Ai mà chẳng thế!và bà ...bà có phải là người đàn bà không ra gì? Bởi lẽ bà đâu là người đàn bà đó ... bà sống nửa đời cho sự sầu muộn thủy chung ... Ngần ấy năm hông là à lòng của bà hay sao? Giờ đây là cũng phải sống cho mình nữa chứ?

Nghĩ thế Hà Thơ vội thay đồ và rời khỏi nhà, Thiều Mơ đón mẹ rồi đưa mẹ đến quán ăn, cô bé nói với ông Bách:

– Cháu xin phép vì cháu có buổi tiệc đột xuất ở cơ quan nên cháu xin khát lại ...nào về, con sẽ đón mẹ.

Ông Bách cười:

– Cháu cứ dự tiệc, chúc vui vẻ ...không phải lo, cậu sẽ đưa mẹ cháu về, có được không?

Bà Hà Thơ nhìn con gái lắc đầu ...

Hoài Bách kéo ghế và mời Hà Thơ ngồi rồi lên tiếng:

– Cô có một đứa con gái thật đáng yêu.

Bà Hà Thơ cười nói:

– Con bé nó không như anh nghĩ đâu?

– Cô biết tôi nghĩ sao về nó?

– Có thể là ngoan, hiền, đáng yêu như anh đã nói.

– Không đúng như vậy sao cô? chắc là con gái giống mẹ.

– Con bé có cá tính lắm, mạnh mẽ dữ dội ...

– Nói chung có bản lĩnh - phải không?

Bà Hà Thơ chỉ cười, không ngờ con gái là đề tài để bà và ông Hoài Bách bàn bạc ...ông Bách lên tiếng:

– Cô gọi nhé!

Ông để thực đơn trước mặt Hà Thơ, Bà Thơ lắc đầu:

– Anh cứ gọi bình thường, tôi không quen gọi theo thực đơn, có lẽ vì ...

– Vì sao? ...

– Vì tôi không quen đến những nơi như thế này ...

– Thật ra ... đất nước này càng phát triển ... nên ở đâu cũng phát triển các dịch vụ ăn uống ... Nhân thể cuối tuần tôi lại mời cô ăn một bữa nhé!

Hà Thơ im lặng - Trời ạ! Hoài Bách quả là biết ăn nói và đúng thời cơ vô cùng.

Cô thấy ở cao nguyên và ở biển – Nơi nào tốt hơn ...

– Nói như anh ... có lẽ người ta chỉ ở một nơi nào đó tốt thôi sao?

– Ý tôi không phải thế ... Nghe nói cô từng ở biển ... và giờ đây cô ở vùng cao nguyên. Nơi đâu cũng đẹp, cũng tốt và tuy vào hoàn cảnh nữa à!

– Có khi nào, cô muốn quay về vùng biển hay không?

Hà Thơ cười:

– Điều đó cũng khó khẳng định lắm, đặt trường anh thì sao?

Hoài Bách cười ý vị.

– Tôi cũng đang tự hỏi đây - Thời gian ở biển của tôi, có lẽ không nhiều, dấu ấn về những ngày đó thật xa mờ nên ...À! Dịp nào mời hai mẹ cô đi chơi ở

biển ... Nếu thời gian tới Dự Nguyên có về chúng ta đi cô Thơ nhé!

– Nè! cô dùng bữa đi chứ!

Ông Bách gấp bỏ thức ăn cho Hà Thơ.

Ông còn lên tiếng:

– Được biết cô cũng làm ở vườn trà, chúng tôi muốn mời cô và cả Tniều Mơ về Đà Lạt làm việc với chúng tôi ... Cơ sở của tôi còn bé nhỏ lắm không so bì kịp với Bảo Lộc nhưng ... tôi dành cho hai mẹ cô vị trí cố vấn cho chúng tôi.

– Anh quá lời rồi đó ... chúng tôi có làm gì đâu mà cố vấn chứ! lại nghe nói trên thị trường trà Hoài Mãi của anh được ưa chuộng không đủ cung cấp cho thị trường.

– Tôi chỉ làm ăn nhỏ thôi!

– Nhỏ nhưng chắc và bảo đảm ...

– Nghĩ đời cũng thật lạ Tôi vốn là một ... À! Tôi vốn không phải là người làm doanh nghiệp. Vậy mà làm doanh nghiệp từ lúc nào cũng không biết ...

– Biết đâu anh có động lực.

– Động lực ư? Không có động lực hay nghị lực có lẽ là do ... Mà tôi chẳng lẽ bắt cô nghe chuyện ngớ ngẩn của tôi.

Nụ cười của bà Hà Thơ vẫn đẹp và đầy sức quyến rũ.

– Với tôi chẳng có chuyện gì là ngớ ngẩn nhất là quá khứ ... Quá khứ bao giờ cũng đẹp, cũng dễ thương đôi khi là những khuyết điểm, những lỗi lầm.

Xem ra cô rất cao thượng ... Đó là một bản chất tốt đẹp không dễ gì ai cũng có được đâu.

– Không! Đó chỉ là những suy nghĩ bình thường của tôi thôi.

– Bình thường kiểu như cô thật là "thánh đó.

– Sao anh cứ nghĩ về những điều tốt đẹp đó nào là cao thượng, nào là thánh ...

– Nhưng chỉ dành riêng cho người phụ nữ như cô thôi.

– Anh Bách à! tôi đâu còn, ở cái tuổi trẻ trung để thích được nghe tán thưởng ... Thuở xưa tôi cũng thế.

Quen biết với cô thật là điểm phúc.

Anh đừng cho tôi nghe những lời tương tự như vậy tôi không chấp nhận đâu ... Ông Hoài Bách nhìn bà Hà Thơ, ông rất thích tính cách của bà, con bé Thiều Mơ có lẽ giống mẹ Giá như được quen biết với hai mẹ con Thiều Mơ ...

Những ước vọng mơ hồ về một cuộc sống gia đình cứ len vào tâm hồn ông.

Đêm liên hoan chia tay cùng với Dự Nguyên được gặp Hà Thơ, Hoài Bách cảm thấy như mình vừa bừng tỉnh sau cơn mê dài ngập đầy bóng đêm ... Ngày ông hiểu rõ được người tình phản bội và bỏ ông để theo kẻ sang giàu ... Khi ấy ông hựt hắng và căm giận đàn bà, căm giận bọn nhà giàu và ông quyết tâm để làm một cái gì ... "Làm giàu" ... Ngần ấy năm ông không muốn để ai biết đến mình ngay cả những người thân, ông đã sống như một kẻ ăn dật ... và ông đã có một chút thành công nhưng rồi lại muốn lãnh quên, muốn xoá bỏ nện dưng lại ...

Sự dừng lại một cách yên bình ... sự thúc đẩy của người thân đã khiến ông khuếch trương công việc còn vì mục đích cao hơn ... vì ông còn cô bạn và ông cần làm giàu để có thể làm những Mạnh Thường Quân cho đời ... Nhưng lao vào kinh doanh thì phải cạnh tranh và trả lại "Hoài Mãi" đã được thị trường ưa chuộng ... Hợp đồng trong nước đã nhiều và sắp tới sẽ xuất khẩu ... Họ hàng của ông ở nước ngoài nhiều nên ... ông có điều kiện mặc dù ông muốn tự lực hơn là "nhờ vả" vào người khác ...

Nếu như có một người phụ nữ vừa đảm đang mà lại vui vẻ, khéo léo như Hà Thơ ở xưởng trà của ông ... Hà Thơ sẽ là thủ quỹ của "Xưởng trà" ...

Suốt bữa ăn cả hai trầm lặng nhiều hơn nói điều gì ... Rất khó mở lời khi trái lòng mình một cách chân thành ...

Chia tay với Hà Thơ ở gần đường về trang trại - Ông Bách lên tiếng:

– Hôm nào chúng ta gặp lại Hà Thơ nhé!

Xin mời cô đến tham quan xưởng trà nhớ của tôi chắc chắn không so được với công ty “Bảo Lộc” đâu ...Một cái hẹn của hai người bạn đường như gặp nhau muộn màng ...

Ông Bách vui vẻ:

– Tôi đón cô nhé.

Hà Thơ lắc đầu nói:

"Tôi đến một mình được rồi" ...

Bóng bà khuất dần ...Ông Bách mới quay xe trở về ...và lòng nôn nao đến cuối tuần ...như thời trai trẻ.

Bằng chi thật tình nhưng không ngờ đó lại là điều để cả nhà tâm ý và lên án cô Hà Thơ.

Vốn hiền thực, Bằng Chi vô tình kể về việc gặp cô Hà Thơ ở nhà hàng với một người đàn ông - Cô chỉ nêu lên suy nghĩ của mình bằng ý nghĩ chân thật.

– Có khi nào cô Hà Thơ đi bước nữa hay không?

Ông Vĩnh Thuận cười và nhăn mặt bằng lời nói:

– Cái con bè này sao nói đàm phào vậy?

Bà Thuận tán thành:

– Có cơ sở con nhỏ mới nói, ông không biết à! "Con gái" của ông nó "cặp bè" với một gã đàn ông ...

– Chẳng lẽ cặp bồ đàn bà sao mẹ?

Bà Thuận Khánh cười nói xen vào:

– Giả sử cô ấy đi bước nữa có được không. Đi bước nữa à! cũng khó lắm.

Bà Thuận lên tiếng:

Khó là khó thế nào, xem ra con Thơ nó cũng còn tuổi được ...Sao ông không để nó tái giá" ...

– Chuyện của con nhỏ ... để nó tự lo ...Và lại đã có gì đâu sao cả nhà làm to chuyện đến thế.

Ông Vĩnh Thuận vừa bực vừa lo ... nếu như Hà Thơ "đi thêm bước nữa" cũng hoài công nhưng nếu ngăn cản mọi người sẽ nghĩ sao ...Đưa mẹ con Thiều Mơ về đây là ông đã thấy vui vì mình đã chuộc được lỗi lầm ...và lại đều mong mỏi của ông và cả Hà Thơ là một ngày nào đó còn biết được tin của Thiều Quang.

Thiều Quang mới là vấn đề ...

Không có Thiều Quang, Hà Thơ thật khốn khổ và nhất là chịu nhiều tai tiếng dù cho điều đó thật chính đáng ... Nếu như Hà Thơ đi bước nữa" liệu có được không? Con gái có thêm một đời chồng vì ... vì cái số ... của con gái ông mà thôi ... chẳng lẽ việc này ông lại hỏi thẳng Hà Thơ.

Ông Vĩnh Thuận băn khoăn vô cùng ...một mình đi dạo quanh trang trại – Trong lòng vu vơ buồn nếu việc Hà Thơ có ý định bước đi ... có nên cho ở lại đây hay cho một ít vốn để Hà Thơ làm ăn ... Như vậy cho đến sau này ... ông cũng không biết mình làm như vậy có đúng hay không.

Có một gã đàn ông ...ở khu nhà máy, giờ này cậu ta còn làm gì ở đây. Tuy Thuận Khánh không nói ra nhưng ông Vĩnh cũng biết thời gian gần đây công ty bị hủy một số hợp đồng do sự cạnh tranh trong nước trà "Bảo Lộc nổi tiếng ở đây, từ trang trại này đã bị "mất giá" và chất lượng" so với một loại trà của một xưởng nào đó ở Đà Lạt ...biết có liên quan tới gã đàn ông kia không. Ông Vĩnh ngồi xuống chiếc băng đá gần khu nhà máy, mắt nhìn về phía ấy, mắt ông vẫn còn tốt để nhìn rõ cái gã kia đang tiếp xúc với bạn bè trong xưởng ... Gã này có vẻ lạ so với một số người trong xưởng. Ông Vĩnh ngấm ngấm quan sát một số người mà ông thấy lạ trong xưởng "sấy trà , đây là một khâu khá quan trọng để tạo ra sản phẩm trà ngon ...

Tình cảm cha con giữa ông và Hà Thơ vốn phức tạp bởi lẽ chỉ có hai người biết, ngay cả Thiều Mơ cũng không nhớ rõ lắm vì khi ấy con bé còn nhỏ ...

Muốn thăm cháu gái cũng lo sợ vợ, con cháu đánh giá ... vợ của Thuận Khánh được bà Vĩnh nhà ông thương mến nên muốn lần lượt, ông biết điều đó, nay hẳn là ông còn quyền hạn để mọi người tôn, nể", bằng không ... mẹ con Hà Thơ không dễ gì sống được yên thân ... Cuộc đời của ông chẳng biết còn được kéo dài bao nhiêu dù tuổi, sức ông vẫn còn khá ... ông chỉ được toại nguyện để yên lòng ... Giờ đây mẹ con Hà Thơ cũng chẳng có của cải hay vốn liếng để làm được gì ... ngộ nhờ một mai ông đột ngột qua đời ... Nghĩ thế ông muốn dành riêng cho Hà Thơ một khoảng đất để mở một cửa hàng nhỏ kinh doanh cái gì đó - Cho riêng tư một chút, hiện giờ Hà Thơ làm công việc trong trang trại ở khu đồi trà ...

Bà Vĩnh láo rảo chung quanh và gặp ông Vĩnh đang ngồi ở khu đồi trà gần nhà máy.

Bà Vĩnh lên tiếng:

- Ông làm gì ở đây mà tôi với mấy nhỏ Kiềm tôi làm chi ...
- Thì chiều rồi ...
- Chiều thì sao chứ ... Tôi đi dạo loanh quanh cho khỏe vậy mà!
- Dạo này ông thấy thế nào?
- Ừ thì cũng khỏe ...à! Tôi thấy ở công ty của thành Khánh có nhân viên mới.

Bà Vĩnh kêu lên:

- Trời đất, ông đề ý cả nhân viên của công ty nữa à!Ông ơi! Già rồi hãy để bọn nhỏ làm.

Tôi thấy có một gã đàn ông thật là lạ hình như ở ... chỗ.

- Sấy trà ... chứ gì? Nghe vợ của Thuận Khánh nói là cậu Dữ Nguyên đưa vô ... quen biết sao đó ...

– Quen biết với Dự Nguyên à!

Tôi nghe vợ chồng Thuận khánh nói vậy.

– Cũng mong được như thế!

– Ý của ông là ... sao? ...

– A! Chẳng có gì? ...

– Có phải ông định ghé qua chỗ của mẹ con Thiều Mơ không?

Ông Vĩnh lắc đầu.

Bà Vĩnh nói tiếp:

– Nghĩ ông thật là ... Từ khi đưa Hà Thơ và Thiều Mơ về, ông bảo là co gái:

Con rơi của ông ...mẹ nó chết rồi, muốn lo cho con cháu ...nhưng sao tình cha con của ông ...Ông Vĩnh nổi giận.

– Bà nói điều này đến bao giờ nữa ... Con bé đã bao lớn. Khi tôi đưa về đây và mẹ nó ...Tôi đã gặp lại mẹ nó ... Bà ấy bệnh ... mất đột ngột khi ấy ...Bà cũng biết mà?

Nhưng con cháu nó lại nghĩ khác ...

– Khác là sao? ... chỉ tại bà khéo vẽ chuyện.

– Tôi không nói với ông nữa ...À! Nếu như Hà Thơ nó đi bước nữa, tôi ủng hộnhưng nên xem người độ. Có con cái gì không ...Hay là người ta thấy "con gái của chủ trang trại nên muốn nhào vô ... Nhất định không chứa thêm một người lạ nào ... nhất là "rể bá đở", "rể đu đủ" nào là nữa đó nhé!

– Bà nói chuyện lung tung quá ... Thôi đi vào nhà nè!

– Không! Ông phải nghe tôi nói ... nếu như nơi nào đó ... nó sống được cử đề nó sống, sao ông cứ muốn gom con cháu về một chỗ để làm chi, cũng may là hai đứa kia nó ở thành phố.

- Ở nơi nào mà mình làm ăn được thì nên để cả nhà cùng hưởng chứ!
- Tụi nhỏ bây giờ nó có cuộc sống riêng ...mình nên để nó tự do ...
- Ủa bà tốt với mọi người từ bao giờ vậy?
- Tôi luôn quan tâm đến tụi nhỏ, còn ông, ông có vẻ lệch lạc quá!chỉ lo cho mẹ con Thiều Mơ ...
- Bà cứ nói mãi như thế bởi vậy bọn trẻ mới sợ bà ...

Trong gia đình nếu không có ai hỗ trợ thì bọn trẻ làm sao ... mà thôi bà để tôi yên một chút có được không? ...À! Bà hồi xem cái cậu mà Dự Nguyên giới thiệu đó tên gì? Ở đâu?

- Bộ ông ưng rồi à!Hay là định cho con gái của hồi môn ...
- Cái bà ...sao.

Ông Vĩnh cười nhạt vừa nói:

- Chỉ có bà mới có ý nghĩ lung tung như vậy:

Nè! Bà nên để mọi người yên, đừng có ca cẩm những bài ca bất tận đó nữa, đừng có ngờ vực Hà Thơ ...

- O hay! Cái ông này, nếu muốn như thế tôi đề nghị ông hãy để con cháu nó nề đi ...

- Tôi làm gì mà chúng không nề ... bà muốn nói gì. Sao cứ gán ghép.

Tôi nói vậy ai có biết thì hãy đừng để mọi người đánh giá ...

- Bà thật là ... quá đáng.

Ông Vĩnh đứng lên và bỏ đi một mạch Bà Vĩnh cũng ngoe nguẩy trở vào nhà ...Tuy không "ưa ám gì Hà Thơ nhưng bà vẫn muốn "đưa con gái riêng của chồng bà bước đi thêm một bước nữa, bà sẽ vận động con cái cùng ý với bà để "tống" Hà Thơ khỏi trang trại này - Đó là "cái gái" mà bà muốn nhờ

quách có đi cho khỏi phải bức mình vì ngờ Nhật Lan và mấy người bạn vừa bước vào nhà hàng, cô bé đã để ý ngay cô Hà Thơ ...

Cô Hà Thơ đang ngồi và ăn uống cùng một gã đàn ông ...Trông ông ta cũng có vẻ giàu sang và mạnh mẽ đây chứ? ... Nhật Lan sa sầm nét mặt rồi cố nể tránh, cô bé chỉ mới biết điều này khi về nhà mấy ngày nay. Có lẽ cô Thơ không thấy Nhật Lan, trông cô có vẻ rất thỏa mãn về niềm vui của mình cũng nên ...

Ngồi bên này nhưng cô bé cứ đưa mắt sang phía bàn của cô Thơ ...

Bao thắc mắc cứ nhảy múa trong đầu của Nhật Lan ... Nhất định đây là "nhân tình" của cô cô cũng thật tài tại sao lại quen biết được một người trông bảnh như thế. Mẹ và bà thấy cũng sẽ kinh ngạc vô cùng. Và cuối cùng cô cũng phát hiện ra điều "bí mật" của cô - Đó là một gã "khập khênh" ... Có thể chứ!

– Đề tài của bữa ăn trưa khi ông Vĩnh và ông Khánh không có mặt vì hai người ăn cơm khách.

Nhật Lan tha hồ nói và cười trước phát hiện mà cô cho là vô cùng lý thú" Bà Khánh vui vẻ nói:

– Có thể phải không mẹCó như vậy người ta mới tìm tới với cô ấy ...

– Mẹ chỉ lo sợ bọn nó sẽ bòn rút ba của con dạo này già như sinh tật - Xem ra ông ấy đang giận lắm ... vì con gái ông ấy sắp đi bước nữa , chúng ta phải làm sao đây.

Bà Khánh đề nghị:

– Phải luôn theo dõi cô ấy ...

– Nhưng có ai rồi đâu mà để ý chuyện đó chứ!

Bằng chi lắc đầu góp lời vào:

– Con thấy chuyện của cô Hà Thơ chẳng có gì xấu chúng ta đừng theo dõi chuyện của cô ... Bao giờ cô quyết định ... chắc cô sẽ báo cho ông biết ... Chúng ta sẽ chúc mừng cô ấy. Bà Khánh nhả mặt, cao giọng.

– Cái con nhỏ này ... Tại sao con lại đồng tình với cô ấy chút ... Vả lại chúng ta cũng muốn tốt cho cô ấy ... Biết đâu từng tuổi này rồi mà cô ấy bị lừa và cả nhà ta lại bị rơi vào cái "tầm ngắm" của mấy tay "lừa tình". Nhật Lan cười vả xen vào.

– Mẹ nói chuyện như nhà phê bình, nhà biên kịch vậy đó ... Con đồng ý với mẹ như thế:

Chị Chi à! hình như chị bị cô Hà mê hoặc" ... Em thấy chị hay bênh vực cho cô ấy! Bằng Chi cãi lại.

– Không phải bênh vực mà chị chỉ nói sự thật. Bà và mẹ thử nghĩ nếu cô Thanh ... hay mẹ lâm vào tình cảnh như thế ... mẹ sẽ nghĩ như thế nào? Cô Hà Thơ đâu sao cũng là chỗ ...

Ai không biết cô ấy là con của ... ông nội, có điều, con ... mà có phải như vậy không? Chị thật là ...

Nhật Lan và Bằng Chi "đôi co" một lúc, Bằng Chi bỏ đũa đứng lên, còn Nhật Lan nguyền dài.

Bà Khánh nói:

– Con không đồng ý cũng không sao nhưng con đừng có chỉ trích mọi người ... Con cũng thừa biết là về nguồn gốc của cô ấy còn, rất mơ hồ ...

– Bởi vậy ... có người yêu chị cũng không biết giữ ... không khéo ... bị mất đó ...

Bằng Chi bỏ về phòng - Bà Khánh hỏi Nhật Lan.

– Con nói vậy là sao?

– Con nói anh Đinh Lâm đó ... dạo này có vẻ hòa nhạt với chị Chi ... có lẽ vì thế nên chị ấy ... đổi tánh ...

Nhưng mẹ muốn biết ... là ai ... là ai đã xen vào ...

– Còn ai vào đây nữa ... Nhưng nó không phải ... Nó chỉ muốn anh Nguyên

thôi ...Mọi người tiếp tục bàn bạc về việc của cô Hà Thơ, sau đó Bà Khánh hỏi thăm con gái về việc của Dự Nguyên.

Nhật Lan cười tự tin.

– Mẹ biết không? Anh Nguyên hay hỏi thăm về người mà anh gởi vào làm ở công ty nên ... mếu cấn đây là lý do, là nguyên nhân lý do, là nguyên nhân buộc anh phải ghé vào trang trại và nhất là.

– Là sao ...giống như lần đó không dành được phần thắng ...

– Mẹ nhắc ... con nhớ tới chị Chi, con giận chị ấy vô cùng ... sao mà chị không giống mẹ nhỉ ... còn hơn cả tiên nữa ...

Hai mẹ con cứ bàn bạc mãi ...

Nhật Khiêm trở về nhà được một lúc thì nhận được điện của Dự Nguyên. Nhật Khiêm nghe một lúc và chuyển cho Nhật Lan khi thấy con bé đi vào:

Nhật Lan kêu to ...

– A! Em chào anh ... Lan đây!

– Ủa ...Khiêm đâu ...

– Anh ấy vừa ăn tiệc về nên mệt ... Anh bảo em trả lời cho anh ...

Giọng Dự Nguyên lo lắng hỏi.

– Chú Văn làm việc thế nào rồi?

– Anh có về để ý đến chú ấy ghê! Có chuyện gì em sẽ báo anh ngay, tạm thời chú ấy làm được ... nhưng dạo này ...

– Dạo này thế nào?

– Thôi chuyện đó anh hỏi anh Khiêm nhé!

– Chuyện gì?

– Chuyện công ty ...

– Công ty thế nào? Cô bé có được. Dài dòng lắm ...Hay là ...nói qua điện?

Không sao?

– Những chuyện này không có liên quan đến anh ...Thôi ...Anh hỏi chuyện khác đi ...Không hỏi thăm em sao?

– Tất nhiên là phải hỏi thăm em chứ! Sắp ra trường phải không Nhật Lan nói bừa.

– Em định nhờ anh giúp dùm việc này ...

– Việc gì?

– Bao giờ anh về?

– Ủa chuyện anh về có liên quan đến việc gì đó của em hay sao?

Tất nhiên ...nhưng phải gặp anh để ba mẹ em nhờ ...

– Chắc là muốn du học phải không?

– Vâng! Anh thật tài ... Vậy bao giờ anh về, ở nhà em, ai cũng mong anh.

– Được rồi!Khi nào về anh sẽ báo ...

– Em đợi anh đó ... Em sẽ đón anh ở sân bay.

Nhật Lan hí hửng, thế nào lần này về, cô bé cũng sẽ tìm đủ mọi cách để thân cận với anh ... nàng sẽ không để mất một cơ may nào cả ...

Giá như hôm ấy ...Trời ạ!Nếu như hôm ấy thành công, cô bé sẽ là của anh, thuộc về anh dù chỉ trong danh nghĩa trước một sự thực quá rõ ràng, anh sẽ không thể cho bỏ ...ba mẹ sẽ không dễ yên cho một Việt Kiều như anh? Nếu như anh chối bỏ ...

Thật ra Dự Nguyên là một gã cù lần ...Sao mà cù lần một cách đáng thương ...

có lẽ anh là người chuyên tâm với công việc làm ăn nên ơ hờ cả chuyện tình cảm ...

Nhật Lan sang nhà cô Hà Thơ, cô bé lên tiếng khi thấy Thiều Mơ đang ngồi trước máy tính ...

Tôi vừa trò chuyện với anh Nguyên.

– Anh ấy có hẹn sẽ trở về ...

Thiều Mơ không ngẩng mặt và trả lời:

– Thế à!Lan có biết khi nào anh ấy về không?

– Tại sao tôi phải nói cho cô biết chứ!

– Tôi cũng đâu có kêu chị nói ...

– Thế à! Vậy thì tôi cũng nói để cô biết ...Cả nhà ai cũng biết chuyện của mẹ cô. Bà tôi giận lắm. Đó là một "gã không ra gì - một gã đào mỏ.

– Đào mỏ à! Mẹ tôi có mỏ gì mà đào?

– Cô ...Cô ...

– Sao?

Nhật Lan đứng đó, tay chống vào ngang hông, giọng danh đá.

– Không đào mỏ thì đào gì? ... Không phải mẹ cô là "con gái của một chủ trang trại hay sao? Hơn thế nữa, ... anh của mẹ cô là giám đốc công ty ... Không phải đó là mỏ thì là gì chứ!

– Chị đừng đánh giá con người như thế!Sợ khi chị biết về người ta, chị sẽ hoảng hồn đó.

– Cái gì? Bộ cô tưởng mẹ cô là ... Mẹ cô còn trẻ lắm hay sao?

– Già, trẻ đâu thành vấn đề ...Những người lớn họ cũng cần có bạn chứ!

Thật là trơ trẽn, bà tôi không chấp nhận những kẻ không đức hạnh như vậy đâu?

– Đức hạnh không phải cái vỏ bên ngoài để nhìn thấy dễ dàng như thế! Nói tóm lại, xin hãy để cho mẹ tôi yên ...

– Trời ạ! Tôi chỉ muốn báo cho cô biết để thấy mẹ mình là một người đàn bà ... Đừng để từng tuổi đó rồi mà còn bị người ta lợi dụng yêu đương gì ở cái tuổi này và nhất là một kẻ "lè què" đó ... Tưởng gã thương ...à? Không dễ đâu?

Nhưng nhớ đừng để ông biết có một kẻ sắp "đào mộ" của ông ... Chắc là ông không chịu nổi đâu?

– Chị làm rồi ...chẳng ai lợi dụng mẹ tôi, cũng chẳng ai tòi tẹ như thế ... Mẹ tôi còn có "cái giá" của bà ấy.

Nhật Lan cười, bĩu môi nói.

– Thật là không ra làm sao cả ...cô cũng bên cái gã sắp len vào nhà ...biết đâu ông ta muốn cô đó ...

Thiều Mơ đứng dậy lấy tay vừa định tát vào Nhật Lan, cô bé đã nắm tay Thiều Mơ rồi bồi thêm:

– Chuyện này cũng bình thường thôi, trước hết là "đào mộ", sau đó đào

Nhật Lan không nói hết Thiều Mơ tức giận đã cao giọng.

– Chị cũng làm to rồi ... ông ta, ông ta cũng có “công ty”. Công ty như mọi người đó biết không? ... Sợ còn hơn nữa đó ... Còn mẹ tôi ... mẹ tôi có gì chứ!

Nhật Lan bỏ về một mạch khi nghe đến điều đó.

Buổi chiều trên đường trở về nhà, bà Hà Thơ tình cờ gặp gã. Trời ạ! bà Thơ muốn khụy xuống khi gã ngẩng mặt về phía bà và gật đầu cười. Trời ơi! Lẽ nào là anh ... Lẽ nào ...Nhưng sao anh không gọi bà như ngày nào mà đứng đó cười xã giao. Không phải là anh sao? Hà Thơ lắc lắc

đầu, để xem mình có hoa mắt hay không? Cũng gương mặt này, dáng vẻ này ...Thiều Quang, Thiều Quang là anh phải không?

Vẻ dừng đọng của gã khiến bà mất thăng bằng. Chẳng lẽ là anh, là anh mà lại xa lạ như thế sao?. Chẳng lẽ bây giờ bà đã thay đổi đến nỗi anh không nhận ra hay sao? ...Tại sao? ...Hà Thơ cố tình quay trở lại để cho gã đàn ông thấy mặt.

Tại sao gã cũng không hề tỏ ra quen biết gì đến bà. Hà Thơ tính hỏi chuyện, nhưng rồi e ngại, biết đâu, người giống người, nhưng mà, trong lòng bà bỗng cảm thấy lao xao, cái lao xao của trạng thái vừa đau đớn như có một điều gì đó bất hạnh rồi lại lao xao trong trạng thái nao nao.

Làm sao bây giờ. Bà bối rối lo lắng và miên man suy nghĩ.

Có tiếng chân chạy gần lại chỗ của bà. Thì ra Nhật Lan, con bé này luôn đi theo sát rình rập cô đây mà. Chắc là việc đã gặp bà với Hoài Bách đêm thứ bảy rồi ở nhà hàng.

Nhật Lan kêu to:

Chú Điền Văn, chú Điền Văn.

Lẽ nào con bé kêu gã. Nhưng con bé đã đến gần gã và ném cho bà một cái nhìn thật sắc:

– Chú Văn, cháu vừa nhận được điện của anh Dự Nguyên. Anh ấy hỏi thăm chú làm ở đây có tốt không?

Bất chợt gã hỏi:

– Nguyên nào?

Nhật Lan nhìn mặt:

Dự Nguyên, anh Nguyên gửi chú vào đây làm đó.

Quay hướng nhìn sang bà, Nhật Lan mai mỉa:

– Còn cô ...ừa, sao hôm nay cô không về sớm để gặp ông ta, hôm nay không

có ai hẹn hờ cô?

– Trời ơi! Cái con bé này, thật là vô lễ, vậy mà ...

– Ủa! Hồng lẽ cô quen với chú Điền Văn này hay sao? Anh Dự Nguyên nhờ ba cháu cho chú vào đây làm. Chú đã làm mấy tháng nay rồi. Nhưng mà cô biết để làm gì chứ, vì anh Nguyên nên ba tôi mới nhận chú Văn.

Cô cô chỉ có thể gặp người như ông ta thôi, khắp khiêng ấy mà.

Hà Thơ bật khóc và bỏ chạy một mạch về.

Nhật Lan la cà chỗ Điền Văn và hỏi:

– Sao chú chưa về?

Điền Văn cười:

– Vì tôi ở cũng gần gần đây nên ở lại một chút rui về.

– Chú là thế nào với anh Nguyên?

Điền Văn nhớ đến lời của Hoài Bách nên nói.

– À! Là chú họ vậy mà.

– Chú họ à! Khi nào anh Nguyên về, chú Văn cha cháu biết nhé!

– Cô cô không hẹn với Dự Nguyên à?

– Cháu muốn bắt ngờ đến khi biết anh trở về. Như thế cháu sẽ ... mà thôi ... Bí mật của chú với cháu nhé. Mà chú biết chỗ anh ấy ở phải không?

Điền Văn gật đầu ...

– Cháu làm gì ở đó vậy Lan?

Nhật Lan ú ớ rồi nhanh nhẩu lên tiếng:

– Dạ cháu nghe anh Nguyên nói sắp về nên hỏi thăm chú Văn ông à!

– Hừm!

Diễn Văn gật đầu chào ông Vĩnh rồi định bỏ đi. Ông Vĩnh nói:

– Chú Văn ạ! Tôi muốn gặp chú một chút có được không?

Diễn Văn gật đầu, Nhật Lan cũng chào ông sau khi ông Vĩnh bảo:

– Con bé này thật lạ, sao lại còn tỏ ra thân thiết với một người xa lạ như thế.

Còn lại hai người, ông Vĩnh cũng không biết khơi chuyện gì với người đàn ông này, ông chợt lên tiếng:

– Chú làm ở khâu nào trong công ty. Công việc đó có "được" với chú không à! Chắc chú không biết tôi ...

Diễn Văn gật đầu.

Ông Vĩnh lên tiếng:

– Tôi là ba của giám đốc mà chú đang làm đó.

– Dạ

– Chú thấy công việc thế nào?

– Dạ tốt, tôi làm ở khâu sấy trà, thật là hay ông à!

Ông Vĩnh gật đầu rồi hỏi tiếp:

– Trước nay cậu làm ở đâu?

Diễn Văn rất "tĩnh" táo để trả lời:

– Tôi làm ở khu vườn hoa ...

– Ở đâu?

– Ở nhiều nơi lắm. Ai cần gì tôi làm nấy. Thấy vậy Dự Nguyên bảo tôi nên

làm một việc gì đó cho cố định, nên nó đã xin cho tôi vào đây.

– Thì ra vậy chú ráng làm tốt với chúng tôi dài lâu nhé!

– Dạ, cũng mong.

– Sao cũng, chú phải quyết tâm chứ!

– Dạ! Tôi sẽ cố gắng, xin phép ông.

Ông Vĩnh khoát tay nói:

– Ngồi đây chút nữa đi à! có gia đình chưa?

– Tôi ... tôi ...

– Lẽ nào lại nói không? Người ta có tin không? Đàn ông từng tuổi này rồi ...

– Dạ cũng có ...nhưng ...cuộc sống nên tôi bỏ xứ mà đi làm ăn.

– Thế à!

Ông Vĩnh gật gật đầu.

Diễn Văn nói tiếp:

– Tôi ... tôi xin phép.

Diễn Văn vội vã bỏ đi. ông Vĩnh vẫn không khỏi thắc mắc nhưng chuyện của người ta. Đó là chuyện riêng tư, không nên xen vào. Diễn Văn thỉnh thoảng về Đà Lạt vì ông Bách muốn ông vào đây làm chứ ông chỉ muốn làm ở chỗ của Hoài Bách mà thôi. Diễn Văn không hiểu lý do vì sao Hoài Bách chỉ muốn mình làm ở đây. Mặc kệ ông ta, ông ta là người thân duy nhất của ông nên ông sẵn sàng làm điều gì trong khả năng của mình.

Hà Thơ trần trở mãi về gã đàn ông mang tên là Diễn Văn. Sao trên đời lại có người giống nhau như thế. Nếu như Thiệu Quang sinh đôi có lẽ gã Diễn Văn nhất định là em "song sinh rồi. Gã này do Dự Nguyên đưa vào đây làm. Tại sao không hỏi thăm Dự Nguyên.

Tại sao Nhật Lan lại tỏ vẻ thân thiết với gã. Có nên cho Thiều Mơ biết hay không?

Và cả ông Vĩnh. Ông là người cần phải biết, vì nếu đây là sự thật, sự chờ đợi trong đau khổ, tủi nhục sẽ được bù đắp. Nghĩ đến điều này bà Hà Thơ cảm thấy vô cùng vui sướng. Lạy trời, một sự kì diệu nào đó đến với bà.

Đêm ấy bà Hà Thơ suy nghĩ mãi, không biết bằng cách nào để tiếp cận với gã Điền Văn, gã đang ở đâu. Gặp gã ở trang trại hay ở công ty chắc chắn sẽ không ổn, biết gã ở đâu để tìm hiểu, chẳng lẽ lại hỏi Nhật Lan, chuyện này càng không được. Biết đâu ...biết đâu Bằng Chi biết. Trong lòng Hà Thơ hoang mang vô cùng bởi vì bà không tài nào tin được có hai người ba của Thiều Mơ không hề có anh em song sinh, chẳng lẽ bà không biết về người anh em song sinh này.

Biết đâu hồi đó vì không khổ khi con sinh ra mà không có cha nên bà của Thiều Mơ đã cho bớt một người. Lạy trời đó không phải là thật nhưng nếu. Thiều Quang, tại sao anh lại không tỏ vẻ gì là biết về bà. Trời ơi? Đau đớn biết dường nào? Tốt nhất là nên hỏi Dự Nguyên. Còn Thiều Mơ thì sao? Có nên cho con bé biết hay không? Hồi ba Thiều Mơ mất tích, khi đó con bé chỉ khoảng mười ba, mười bốn, con bé không nhớ rõ về ba sao?

Đêm ấy Hà Thơ cố suy nghĩ ra cách tốt nhất để có thể tiếp xúc với Điền Văn.

Ông ta là Điền Văn ư? Điền Văn là ai? Có liên quan gì đến Thiều Quang?

Hầu như suốt đêm không ngủ được, Hà Thơ thức dậy sớm và chuẩn bị cho Thiều Mơ một đĩa bún khô xào. Bà cũng không biết vì sao nữa.

Hà Thơ rời khỏi nhà khi trời còn tờ mờ, và bà đã đi bộ suốt đoạn đường ở trước cổng. Hành động lên lén, lút lút. Chính bà, bà còn e ngại, chính bà, bà cũng không biết mình làm gì, ngộ nhỡ ra ai có hỏi và phát hiện chắc là bà vô cùng xấu hổ nhưng mặc kệbiết đâu ...

Tờ mờ sáng và từ lúc nào trời đã sáng, công nhân trang trại đã có người tìm tới làm. Có lẽ họ muốn đón chút gió sớm. Và điều mơ hồ của bà cũng đã hiển hiện. Từ phía rẽ vào một con dốc nhỏ gần đường vào trang trại, một chiếc xe Dream đã cũ và người ngồi trên xe là gã ...trời ơi! Tim bà muốn rơi ra. Gã xuống xe dẫn bộ, bà Thơ suy nghĩ thật nhiều. Vậy mà ú ớ không sao

thốt được nên lời.

Bổng gã lớ ngớ hỏi:

– Ủa, cô ở gần đây à?

Bà Thơ nhìn xem sự lạnh lùng của ông ở mức nào. Bà trả lời trong nỗi đau:

– Vâng, tôi ở gần ...đây ...còn ông. Tôi cũng ở gần ... gần đây.

Không phải là Thiều Quang thật rồi.

Hà Thơ lặng im trong nỗi đau buồn thất vọng, gã lại hỏi:

– Cô tập thể dục à?

Hà Thơ gật gật, đầu rôi như sợ mất cơ hội. Bà lên tiếng:

– Ông Văn ! Tôi định hỏi thăm ông chuyện này, nhưng ông có lẽ công việc gì của ông không?

– Ồ không ... tôi có thói quen làm gì cũng sớm, không khí ở cao nguyên Lâm Đồng trong đó có Bảo Lộc, Đà Lạt thật là tốt. Tôi thích lắm. Vậy, ta lại chỗ kia có ...

– Ừ! Hay bà lên xe tôi đèo lại đây uống tách cà phê buổi sáng ủa, nhưng tôi xin lỗi, tôi hồ ...hồ đồ, ai lại chưa quen biết mà mời ...

Trời ơi! Không thể là anh rồi, chẳng lẽ anh không nhận ra Hà Thơ? phải tìm hiểu, phải tìm hiểu.

– Ồ! Không sao, đằng nào tôi cũng rồi.

– Vậy đi nhé cô ...à ...cô gì nhỉ?

– Tôi là Hà Thơ.

– Hà Thơ.

– Vâng!

– Tên hay ghê ...Hà Thơ ...Hà Thơ.

Ông Văn lẩm bẩm một lúc. Bà Thơ liếc mình ngồi lên xe và ông Văn dừng xe ở một quán ăn có giải khát.

Ông Văn nói:

– Cô uống cà phê sữa nhé!

– Thôi! cà phê đen.

– Cho đá cho dễ uống cô Thơ nhé!

Hoàn toàn như kẻ xa lạ. Hai người từng "đầu ấp tay gối" nhưng sao bà lại tin như thế.

– Cô ...cô ăn nhé!

Người mang bánh mì với hột gà ốp la trông thật ngon.

– Mời cô ...

– Dạ, cảm ơn ông.

Hà Thơ thu hết can đảm hỏi Điền Văn vì thấy thái độ của ông tuy tỏ vẻ không quen với bà nhưng Điền Văn cũng hay bắt chuyện nên Hà Thơ lên tiếng:

– Xin lỗi, tôi hỏi ông điều này.

– Cô đừng gọi tôi như vậy, gọi ông tôi tưởng tôi là giám đốc hay là "ông này ông nọ". Bà Hà Thơ cười nói:

– Tôi, tôi có biết một người nhìn giống ông lắm.

Điền Văn cười:

– Người giống người mà!

– Không phải. Tôi nghĩ là anh em song nhé với ông. à! Xin phép tôi gọi là anh Văn. Cô bảo tôi giống một người à!

– Vâng cả hai như một, là một hoặc song sinh chứ không thể người giống người đâu.

Điền Văn thật tình:

– Cô nói thật chứ? Chẳng lẽ tôi có người anh song sinh.

– Anh không biết sao? Gia đình anh đâu? Tôi à? Tôi có người anh họ, anh kết nghĩa thì đúng hơn.

– Sao lại là anh kết nghĩa?

Vì hai gã đàn ông độc thân sống với nhau.

– Anh ... anh ...

Lại một thắc mắc nữa vì Điền Văn đã tự thú về mình, chẳng biết Điền Văn nghĩ sao khi thấy bà hỏi tỉ mỉ như thế. Đôi má bà cảm thấy nóng ran dù trời sáng hãy còn chút lạnh, nếu Điền Văn biết được chắc bà xấu hổ vô cùng.

Nhưng thời gian ít ỏi của buổi sớm mai cũng đi qua thật vội, thật nhanh, bà Hà Thơ cảm thấy vô cùng nuối tiếc, dù chưa hiểu về Điền Văn, nhưng trong lòng bà cứ nao nao muốn được trò chuyện để tìm hiểu về gã đàn ông này.

Cùng quay trở lại trang trại và dừng lại ở gần cổng vào. Hà Thơ chủ động nói:

Anh Điền Văn à! Tôi muốn hỏi thăm anh ...

– Về một người song sinh với tôi à?

Nghe cô nói tôi cũng tưởng như thật ... cô Thơ nè! Gặp lại cô có khó không?

Xem ra Điền Văn gã cũng biết ăn nói rồi. Nhân thể Hà Thơ nói:

– Được chứ ...tôi ...

– Nếu tiện hẹn gặp lại cô nhé, chiều tôi đón cô. Nè! đừng để tôi bị “đánh đập” đó tôi sợ lắm.

Hà Thơ phì cười. Sao gã lại sợ đánh đập. Gã cũng biết nói đùa đây chứ!

Người Bổng Lại Về

Chương 7

Thieu Mơ biết mẹ dạo này hay gặp gã đàn ông mới vào công ty, cô bé không muốn tìm hiểu về "cái gã nào đó. Lúc nào Thieu Mơ cũng muốn mẹ vui vẻ khi "tuổi chiều" xế bóng. Mong mẹ tìm được một gã đàn ông tốt bụng nhưng Thieu Mơ vẫn tiếc nuối vì cậu Hoài Bách của Dự Nguyên rất thích mẹ. Không ngờ bỗng dưng mẹ lại có nhiều gã đàn ông đến cùng một lúc. Mẹ sẽ "băng khuâng đứng giữa hai dòng nước" đây.

Thieu Mơ chưa rõ nhiều về gã đàn ông mà mẹ đang quen, trong lòng cô, cậu Bách là một người tốt, cậu đối xử thật tốt với hai mẹ con, hình ảnh cậu Hoài Bách khiến cho Thieu Mơ nhớ về một mái gia đình, khát khao mái gia đình nhưng nghĩ đến gia đình Nhật Lan, chẳng bao giờ Thieu Mơ khát khao. Vậy mà Nhật Lan luôn tự hào về một mái gia đình giàu sang, hạnh phúc của mình.

Những lời nói của Nhật Lan thật khiếm nhã, rất may là không có mẹ ở nhà và Thieu Mơ cũng không muốn kể lại cho mẹ nghe.

Đình Lâm có ghé nhà và trò chuyện với Thieu Mơ, thỉnh thoảng anh chàng cũng hay sang chơi vì biết Thieu Mơ với Bằng Chi chơi thân hơn cả Nhật Lan.

Đình Lâm luôn muốn chinh phục Bằng Chi dù làm cùng và cũng thân thiết với nhau nhưng Bằng Chi vốn yếu đuối, lặng lẽ và nhút nhát. Đình Lâm tìm

hiếu Bằng Chi qua Thiều Mơ. Biết điều này nên Nhật Lan thường tìm cách sĩ nhục Thiều Mơ. Nhật Lan còn hăm dọa:

– Chị Chi làm nên mới giao du với kẻ muốn cướp cả tình yêu của chị ấy, cô đừng có giả nhân giả nghĩa, bà nội nói đúng, mẹ con các người là "tai họa" cho đại gia đình này. Ông bà tôi cứ cãi vã hoài và từ khi có mấy người, công việc của gia đình này cứ dần dần đi xuống.

– Thật là vô lí cô đừng vu khống chúng tôi. Lúc này, công ty làm ăn thua lỗ vì bị cạnh tranh dữ dội mà các người đâu có biết.

– Chúng tôi à! Tại sao chúng tôi phải biết chứ.

– Thật là vô ơn!

– Nhật Lan à! Dầu gì Lan và mình cũng ngang vai, nhưng với mẹ ít ra Nhật Lan cũng phải tôn trọng mẹ chứ sao lại đánh giá chúng tôi như thế. Mẹ tôi đâu có lỗi trong việc làm ăn của gia đình chứ, xin để cho mẹ tôi yên.

– Thật là không biết điều. Nè! Cả nhà ai cũng biết mẹ cô "tằng tịu" với cái gã mới vào làm trong công ty của ba:

Chắc bà ấy thấy chú ấy là do anh Dự Nguyên giới thiệu. Nếu không vì anh Dự Nguyên ba tôi không nhận cái gã đó đâu:

– Trời ạ! Có điều này hay sao? Nếu là người quen của Dự Nguyên chẳng biết có dính líu gì đến cậu Hoài Bách hay không. Nếu có chuyện này thì thật là không hay cho mẹ khi cậu Bách cũng đang theo mẹ và cái gã kia ...không khéo sẽ có người bị tổn thương. Người đó là cậu Bách. Thà rằng họ không quen biết nhau. Tôn trọng mẹ, Thiều Mơ không hỏi gì về gã đàn ông đó. Bất chợt Thiều Mơ nghĩ đến cậu Bách, cô thể tìm hiểu nhưng không để cậu Bách phát hiện ra điều gì. Nhưng nếu là chỗ thân quen với cậu Bách tại sao ông ấy không vào xưởng của cậu Bách?

Thiều Mơ chỉ lo cho mẹ mà thôi.

– Cô Thơ à! Cô Thơ à!

Giọng của bà Khánh sang sảng phía trước nhà. Lại sang đây kiểm chuyện với mẹ nữa rồi.

Thiều Mơ từ trong phòng bước ra phòng khách.

Bà và mẹ đã đứng trước cửa. Giọng mẹ Khánh vang lên:

– Mẹ cháu đâu?

Thiều Mơ nhìn về mặt hai người thân rồi mời vào nhà. Bà lên tiếng:

– Cháu nói mẹ cháu đâu rồi chứ?

Thiều Mơ nói đại:

– Dạ, mẹ cháu đi dự tiệc:.. – Tiệc gì? Của ai? Ủa cô ấy làm ở đó, nếu có ai ăn tiệc thì chúng tôi phải biết chứ?

– Tiệc gì mẹ cũng phải biết sao?

– Cái con bé này, ăn nói như thế đó, mẹ thấy thế nào?

Mẹ Khánh lên tiếng và mách với bà Vĩnh. Bà Vĩnh nhìn Thiều Mơ với ánh nhìn thật sắc Thiều Mơ hiểu ngay được điều gì, có việc mẹ quen với người đàn ông đó.

Giọng bà Vĩnh ồ ồ thật chướng:

– Tôi nghe nói mẹ của cháu la cà, mời chài cả nhân viên của công ty nữa. Tôi muốn nói với mẹ cháu. Gia đình này là một gia đình gia giáo, chẳng lẽ đến bây giờ chúng tôi lại mang tiếng vì mẹ cô hay sao? Làm gì cũng nên giữ sĩ diện cho gia tộc này chứ. Mẹ cháu có lẳng nhăng ở ngoài tôi cũng mặc nhưng đừng để tai tiếng, chúng tôi còn làm được gì nữa chứ?

Bà Khanh nói:

– Nghe nói mẹ cháu còn định "cái cái gã mà chúng tôi mới nhận làm chắc mẹ con cô định chực vào cả Dự Nguyên vì thấy cái gã đó là người quen của Dự Nguyên không ngon ăn đâu.

Thiều Mơ không nhịn được nổi nhục, cô bé lên tiếng:

– Thừa bà và mợ, có việc chi xin cứ gặp mẹ cháu mà chỉ dạy nhưng mẹ cháu không phải là người như thế đâu.

– Không à! Sao chẳng khi nào đến đây chúng tôi gặp cả. Chẳng lẽ giờ này cô ấy bận đi khách.

Thiều Mơ giận run:

– Mợ sao mợ nói như vậy? Mẹ cháu không đời nào ...

– Chuyện đó tôi không biết nhưng gần đây nghe nói mẹ cháu giao du với một tay cũng dữ lắm. Công ty đang có vấn đề mà mẹ cháu cũng nằm trong danh sách đáng nghi ngờ đó.

– Đáng nghi ngờ chẳng lẽ mợ cho là mẹ cháu ...

Bà Vĩnh gật đầu:

– Chỉ vì chúng tôi nể ông và nghĩ chút tình nên chưa thể đem chuyện này ra.

Là nhân viên nếu vi phạm sẽ bị buộc thôi việc, trong khi đó mẹ cô lại đưa ông Vĩnh vào tình cảnh như vậy? Vô cùng khó xử. Và lại chuyện này quan trọng đến nhiều người, cháu nói với mẹ sang gặp chúng tôi.

Thiều Mơ còn muốn trả treo nhưng không thém lên tiếng để họ đi về, những lời thóa mạ đối với mẹ thật là xót xa. Nào là câu, nào là đi khách, rõ ràng là mợ Khánh có ý bóng gió. Thật là nhục nhã, giá như mẹ chính thức chấp nhận cậu Hoài Bách, Thiều Mơ sẽ ủng hộ mẹ. Mẹ rời khỏi nơi đây sẽ yên thân cho mẹ và cô sẽ tìm một nơi nào đó để ở gần mẹ. Nếu như cậu Bách sẵn sàng nhận cô và cho ở cùng, Thiều Mơ sẵn sàng ngay và hơn thế nữa nếu như có phải cùng Dự Nguyên rời xa ... nơi đây.

Thiều Mơ cảm thấy xấu hổ vì những suy nghĩ thật ngớ ngẩn của mình.

Thiều Mơ nhìn đồng hồ rồi lên bàn, chiếc vi tính giờ đây là bạn đồng hành của cô, và cô sẽ được chuyện trò với Dự Nguyên.

Khoảng chín giờ hơn, bà Hà Thơ trở về, Thiều Mơ vẫn còn ngồi trước máy vi tính, bà Hà Thơ đến bên con và đặt tay lên vai con nhưng không biết phải nói sao với con. Bà cảm thấy như mình có lỗi với con bé, ngay cả việc Thiều

Mơ và Dự Nguyên muốn cho bà vui nên đã mai mối nhưng bà biết ông Bách có cảm tình với mình. Với bà, Hoài Bách là một người đàn ông tốt, có thể tin cậy cho quãng đời còn lại của bà nhưng rồi bỗng dưng gặp Điền Văn, trái tim khô hạn của bà như bỗng gặp được cơn mưa đầu mùa. Không phải bởi bà “yêu thương”.

gì gã Điền Văn nhưng niềm tin mơ hồ của bà như có chút hi vọng như cơn mưa đầu mùa tưới mát mảnh đất khô cằn, gã bảo rằng hiện độc thân, nhưng hình như tôi cũng có một gai đình. Thật lạ kì bởi những lời đầy bí ẩn của gã. Lạy trời cho bà tìm được lời giải đáp cuối cùng. Mọi việc sẽ tuyệt vời biết bao nhiêu! Làm sao nói để Thiều Mơ hiểu đây.

Bất ngờ Thiều Mơ ôm chầm bà, cô bé nói:

– Mẹ ơi! Con thương mẹ quá? Phải chi đừng có cái chú gì đó, có lẽ mẹ sẽ tìm thấy niềm vui và sự thanh thản bên cậu Bách. Mẹ đang độ hồi xuân" đó mẹ.

– Cái con nhỏ này. Thật ra mẹ muốn nói với con về chuyện của ...Chú Văn phải không? Mẹ yên tâm đi, con không buồn, trách gì mẹ đâu. Miễn sao mẹ vui và điều mẹ mong muốn thành hiện thực là được rồi.

Chưa cở chút manh mối hay ngờ vực nào về gã Điền Văn nên bà không thể nói cho Thiều Mơ biết, hãy cố gắng tìm hiểu về gã một thời gian nữa xem sao?

Trên tay gã cũng có nhiều nốt ruồi to và đặc biệt một nốt thật to nằm cạnh ngón tay cái, chẳng lẽ dấu nốt ruồi cũng giống hệt nhau hay sao? Bình thường trong một cặp song sinh thì một người sẽ có dấu vết gì đó như nốt ruồi nên người ta có thể nhận diện ra nhau, đằng này giữa Thiều Quang và Điền Văn đều có dấu nốt ruồi giống nhau. Thật kì lạ, cho dù con người có dấu hiệu của sự lão hóa nhưng tại sao lại có nốt ruồi cùng vị trí như thế.

– Thiều Mơ à!

– Mẹ! Con hiểu mẹ. Mẹ đừng lo lắng về con. Có điều mẹ hãy chú ý hình như mọi người.

Bà Thơ cũng gật đầu:

– Mẹ mẹ biết ...có điều mẹ có lí do, con hãy hiểu cho mẹ, Thiều Mơ à!
Con có thể nhớ lại những gì từ lúc con ở tuổi mười hai mươi ba hay không?

– Nhớ nhưng mà nhớ gì hở mẹ?

– Thì nhớ một việc gì đó hoặc là nhớ kĩ về một người nào đó ...

Nếu người thì có thể nhớ nhưng con ...con không biết nữa. Nhưng sao mẹ hỏi con như thế?

– Mẹ mẹ cũng chưa biết nữa. Nhưng thôi con hãy hiểu cho mẹ.

– Mẹ à! mẹ thấy cậu Bách thế nào. Cậu có điện cho con lúc chiều. Khi ấy mẹ đi rồi.

– Mẹ không biết.

– Cậu Bách có vẻ tốt ...

– Mẹ biết ...

– Vậy sao mẹ không để cậu ấy có chút hi vọng.

Giọng bà Hà Thơ buồn buồn:

Mẹ từng tuổi này rồi cũng không màng đến chuyện tình cảm riêng tư, nhưng mà ...nếu như ... à! giá như ...

– Con biết giá như mẹ không gặp chú gì đó.

– Thật ... con biết không ông ta ... ông ta ...

Bà Hà Thơ chưa muốn nói lên điều này vì sợ Thiều Mơ cho là bà muốn biện minh.

– Mẹ mong rằng con hiểu mà đừng trách mẹ mẹ

Thiều Mơ đứng lên ôm chầm và vòng tay ôm mẹ:

– Mẹ ơi! Nghĩ ngợi đi mẹ nhé!

– Ủ! Con cũng đi ngủ đi.

– Dạ

Hà Thơ trở về phòng riêng. Nhìn tấm hình Thiều Quang chụp với vợ con cách đây đã lâu rồi, nhưng vẻ mặt của Thiều Quang và gã Điền Văn vẫn dễ dàng nhận ra. Chắc hẳn Thiều Mơ sẽ nhận la điểm này ở Điền Văn. Mọi việc sẽ ra sao khi mọi người trong đại gia đình của trang trại này biết sự thật về gã Điền Văn. Hà, Thơ mỉm cười cho sự vớ vẩn của mình, tại sao khi mài chưa rõ, chưa chắc gì về Điền Văn mà bà lại ước vọng, bởi lẽ ở Điền Văn bà cảm thấy có cái gì đó thật gần.

– Cô có thấy khó chịu khi quen biết với một người như tôi không?

– Tại sao anh nghĩ như vậy?

– Tôi chỉ là một người làm công trong công ty này.

– Thế tôi không làm công hay sao?

Điền Văn cười:

– Cô khác, tôi khác chứ!

– Khác sao?

– Tôi muốn biết có phải vì tôi giống một người quen của cô nên cô xem như bạn hay không?

– Tôi trả lời như thế nào thì anh cảm thấy không bị xúc phạm?

Bất chợt gã chăm chăm nhìn bà thật lâu như thế anh nói:

– Sao cô nói chuyện hay quá. Chắc không ai buồn phiền cô đâu?

– Thật chứ anh?

– Ủ! Vậy cô nói đi.

- Nói gì?
- Tôi muốn biết ... có phải vì... Hà Thơ gật đầu nói:
- Xin lỗi anh vì người này đối với tôi rất quan trọng.
- Chắc là người yêu?

Hà Thơ định nói Còn hơn thế nữa nhưng kịp dừng lại, "Ngộ nhờ gã hiểu nhầm Thật ra ... anh không hề biết gì về tôi chắc là ...chúng ta đừng ... Hà thơ cố gắng né tránh ngay cả những lời lẽ để không gây tổn thương đối với Điền Văn, bà muốn âm thầm tìm hiểu về gã và một mặt bà muốn làm bạn để xem gã với Thiều Quang có điều gì giống nhau chẳng.

Giữa chị em Nhật Lan và Bằng Chi cũng đang xảy ra mâu thuẫn. Nhật Lan một mực bảo rằng Điền Văn là người quen của Dự Nguyên nên không thể nào là người xấu còn Bằng Chi thì bảo gã đó đang bị nghi ngờ.

Bằng Chi nói với Nhật Lan khi cô bé một mực bảo:

- Em vừa “chat” bọn em trao đổi rất nhiều Anh Nguyên nói chú ấy là người tốt.
- Nhưng anh Đình Lâm nói ông ta thật lạ. Từ Khi có ông ta đến giờ, công ty thất thoát bởi những hợp đồng không hiểu sao trà của chúng ta lại bị cạnh tranh và nghe đâu trà gì đó đang được người tiêu dùng trong nước chuộng lắm.
- Ôi, mình cần gì trong nước, xuất khẩu không tốt hơn sao?
- Có trong nước mới ra đến ngoài nước chứ.
- Một mình chú ấy thì làm được gì? Ai biết đâu?
- Chị nghe anh Lâm có ngày đó à! Em thấy dường như lúc này anh Lâm có vẻ thân với nó đấy!
- Nó nào?

- Còn ai vào đây ngoài Thiều Mơ có điều cô ấy không ngờ lại sáp vô với chú Văn.
- Chuyện của người ta không hơi đâu mà để ý.
- Sao không? Hết con đến mẹ muốn chơi chúng ta mà.
- Con nhỏ này, bao nhiêu năm rồi vẫn không bỏ ý nghĩ xấu đó.
- Không đời nào ...
- Chị gặp cô Thơ có lần với một người đàn ông trung niên trông cũng hay lắm ...
- Tại vì một con người lẳng lơ. Đã vậy sao hồi đó không có chồng cho rồi, theo ông nội về đây, bà và mẹ ngờ vực như vậy cũng đúng thôi.

Bao nhiêu năm qua, có thấy gì đâu, cô ấy là con của ông nội.

- Chị ngây thơ quá mới tin điều đó, cô ấy muốn vào gia đình mình với danh nghĩa đó thôi. Nhưng thực chất ... Tại họ khôn khéo nên ...
- Em đừng ăn nói bậy bạ, ông nội là người tốt.
- Tốt sao có con, rơi, đến gần đây năm mới nhận và đưa về?
- ?

Bằng Chi im lặng. Nhật Lan thừa thế kêu ca thêm:

- Em tin rằng từ sự việc này mọi việc sẽ đổ bể ông sẽ không để yên đâu. Nếu thế hai người ấy sẽ rời khỏi đây. Trời ạ! Đừng có ai xen vào để tranh giành Dự Nguyên của em và Đình Lâm của chị.
- Ăn nói bậy bạ qua nhỏ ơi!
- Để rồi xem! Nói thật với chị cứ gặp họ là em "dị ứng" ngay bởi vậy sau này em ít khi về nhà ít hay thường, chị thấy em thường về.
- Vì em có lí do.

- Lí do gì? Nếu không phải vì người ấy".
 - Anh ấy ở Mỹ, cần gì em phải về đây chứ. Lần này em nhất định đi Mỹ bằng con đường du học. Anh Khiêm đang nhờ anh Nguyên lo cho em để em đi nhanh đó.
 - Em thật sự muốn đi học hay vì một lí do khác.
 - Tất nhiên em phải có mục đích nhưng ...chị đừng tiết lộ với ai nhé! Em muốn bí mật.
 - Em bí mật mà cả nhà đều biết.
 - Em bí mật với kẻ cần giữ bí mật.
 - Kẻ đó là ai?
 - Còn ai nữa, chị này hãy để bí mật đến ngày em đi. Có thể em sẽ đi cùng Dự Nguyên. Con nhỏ này. Tự tin đến thế.
 - Em rất tự tin vì ...
- Tự tin cũng vừa vừa thôi chứ, có chắc là Dự Nguyên yêu em không?
- Chị biết gì mà nói, yêu ai người đó biết. Vả lại nếu không em cũng có cách.
- Em đã quyết định đi du học.
- Em thật vội vã khi quyết định một việc gì.
 - Em không vội đâu. Em làm theo lí lẽ của con tim.
 - Eo ui ...
 - Chị chỉ nên biết thôi, đừng nên biết gì là tốt nhất.
 - Có gì mà em phải "bí mật".

Hai chị em đang trò chuyện say sưa thì Nhật Khiêm xuất hiện:

– Có tin vui đây.

Nhật Lan sung sướng:

– Có phải anh Dự Nguyên sắp về không? Con nhỏ này làm dữ vậy sao, bộ có mỗi chuyện đó là em quan tâm thôi à.

Bằng Chi gật đầu:

– Đúng đó anh Khiêm.

– Ừ! Dự Nguyên sẽ trở về trong vài ngày. Nhật Lan lên tiếng:

– Khi nào anh Nguyên về, anh có đi đón.

– Chắc là anh đi đón không được vì hôm ấy anh phải dự một phiên họp bàn về vấn đề chất lượng sản phẩm.

– Quan trọng lắm hở anh?

– Con nhỏ này, tất nhiên là phải quan trọng rồi.

– Vậy em đi đón anh Nguyên cho.

– Chẳng lẽ em đi một mình?

Bằng Chi vừa định đùa với Nhật Lan. Hay là rủ Thiều Mơ đi cùng.

Nhật Lan mỉm cười rồi gật đầu nói:

– Em với mẹ với Thanh Khang, có khi bà cũng sẽ đi đó ... à! Cả cô Thanh nữa ...

Bằng Chi phản đối:

– Mình có là gì của Dự Nguyên đâu mà đi, hãy để người thân của anh ấy đi.

– Người thân của anh ấy nếu có ... hôm tết anh đâu có về mình vui tết. À!

Anh ấy có quen đó, hay là em nói với chú Điền.

– Điền Văn, Điền Văn, bộ em thân với ông ta lắm sao?

Không có nhưng chú ấy bà con họ hàng gì đó với anh Nguyên.

– Anh cũng đi Dự Nguyên về lần này để hỏi xem sao.

– Việc chi vậy anh?

Chưa thể nói được:

Nè! Nhật Lan cũng nên dè dặt với ông ta đó.

– Tại sao không hỏi thẳng, cứ nghi vấn cho chú ấy mãi.

– Con nhỏ này, kinh doanh kiểu như em không biết đóng cửa từ lúc nào.

Nhật Lan tức lắm. Tại sao ai cũng nhìn chú Điền Văn với con mắt nghi ngờ như vậy. Chắc có lẽ do chú ấy và cô Hà Thơ đang có dấu hiệu không bình thường nên cả nhà muốn ngăn ngừa bằng cách tỏ ra ngờ vực để cô Hà Thơ và chú Điền Văn không thể nào đến với nhau. Cô Hà Thơ này thiệt ghê. Đáng sợ đấy chứ! Bao năm nay sống thế nào, giờ đây bỗng dung sinh tật. À! Có lẽ ông nội biết nên muốn loại trừ chú Văn. Theo lời bà và mẹ thì cô Hà Thơ là "con rơi của ông chỉ là che đậy", "che đậy hành vi xấu", mà bà cố tìm, tìm mãi, có thể vì lẽ đó ông nội là người ghét chú Văn trước nhất. Nhật Lan như vừa phát hiện ra điều bí mật nên cảm thấy rất vui, cô bé sẽ theo dõi cả ba để xem kết quả ra sao.

Nghĩ thế Nhật Lan vội chạy ra đồi chè và tìm cơ Hà Thơ, hình như cô Thơ đang trò chuyện cùng ông. Tại sao ông cứ tìm cô Hà Thơ ở đồi trà, vì ông !À chủ trang trại với danh nghĩa là đi thăm trang trại để tiếp xúc với cô Thơ. Thật quá rõ ràng. Tìm cách để xem hai người nói nhưng vẫn không thể thế là cô bé trở về nhà và kể mọi việc cho mẹ nghe.

Bà Khánh cũng vui vẻ như tìm ra được điều gì lí thú lắm, bà nói với con gái:

– Ủ! Chắc chắn rồi nhưng con đừng nói gì với bà, để mẹ tìm hiểu kĩ rồi sẽ báo cho bà biết. Đủ rồi xem, ông sẽ không chia cái gì cho cô ta đâu. Cô ấy đang dùng “chiến thuật” để xin ông con cho một mảnh đất Phía trước để xây

cất cái gì đó, chắc là muốn làm chủ. Mẹ nghe nói ông hỏi bà dữ lắm, ông ...

– Có chuyện đó sao mẹ?

– Con chưa biết hay sao?

Nhật Lan lắc đầu:

– Vậy là đúng rồi, ông cho cô ấy là có lí do riêng. Ông có vẻ thiên vị quá.

– Con à! Đừng nên nói về ông như vậy, vả lại đây chỉ là sự nghi vấn. Ông mà biết ông sẽ giận chúng ta lắm đó. Liệu mà giữ mồm, giữ miệng đó con không khéo ông lại không hài lòng về chúng ta đó.

– Mẹ lo gì. Đã có bà, bà rất "tin" mẹ kia mà!

Bà Thuận Khánh rất vui bởi vì đối với bà, sự tín nhiệm của mẹ chồng thật là niềm kiêu hãnh của bà, vì thế bao lâu nay địa vị của bà trong gia đình này rất có giá trị. Những gì bà làm, bà muốn đều được thông qua mẹ chồng. Tài tình là ở chỗ đó, bà Khánh luôn tìm đủ mọi cách để “hợp ý” với mẹ chồng.

Thiều Mơ thích làm việc ở cơ quan hơn là trở về nhà ... giá như không có sự đố kỵ của mọi người thì hai mẹ con rất vui, đàn ông này dường như mọi người luôn rình rập để bắt gặp mẹ với ... Mẹ đã sống độc thân từ bao lâu nay, giờ đây mẹ có đi bước nữa cũng là lẽ thường tình Tại sao lại lên án mẹ chứ!

Chuyện riêng tư của mẹ cũng bị bới móc ra để sỉ vả Thật là bất công đối với mẹ con nàng. Hôm qua ông còn sang nhà và rầy rà mẹ về việc tiếp xúc và thân thiết với Điền Văn, một nhân viên mới của công ty. Chú Điền Văn làm ở khâu sấy trà.

– Mọi người đồn đại về mối quan hệ giữa con gái của chủ trang trại với một gã nhân viên. Điều đó chưa làm ta lo lắng bằng việc cái thằng đó rất có thể là kẻ đã làm cho sản phẩm của ta không đạt chất lượng .

– "Sao lại qui tội cho người ta khi mà mình chưa tìm ra lí do nào chính đáng.

Điều đó thật là tai hại ba à! – Ta nghe nói con với một gã đàn ông nào đó cũng hay qua lại. Tại sao lúc này con lại?" – Ba à! Chuyện tình cảm không

sao lường trước được, vả lại con đâu làm điều gì xấu con nghĩ ...

"Ba không hài lòng về cái gã đàn ông làm ở đây. Ba chỉ mong sao cuộc sống của hai mẹ con thật tốt. Đừng như mẹ có điều gì khó nghĩ, thời gian gần đây, Thiều Mơ thấy mẹ cứ lục soạn, cứ kiếm tìm cái gì đó mà cô bé không dám hỏi. Sáng nay ở cơ quan, Thiều Mơ và Dự Nguyên lại "chat với nhau.

Dự Nguyên năn nỉ:

- Anh định về, nhưng rồi nán lại cho xong công việc. Tháng sau anh về.
- Có người đợi và đi đón anh đó.
- Không phải là em hay sao mà nói với anh như thế.
- Là vì, em chỉ có một mình làm gì cũng chỉ biết âm thầm lặng lẽ.
- Không nhớ anh sao?
- Còn anh?
- Hơn cả nỗi nhớ.
- Siêu nhớ" à?
- Ừ! Ba mẹ anh muốn về để được diện kiến cô con dâu.
- Hứ! Nhưng mà có phải thế nên cả nhà của mẹ em đều đi đón anh. Họ định gặp cả thông gia đây!

Thiều Mơ không biết phải trả lời như thế nào khi Dự Nguyên vẫn khẳng định một mực là gia đình anh sẽ về để gặp nàng, trong khi đó Nhật Lan và mẹ Khánh cứ một mực tin rằng Dự Nguyên sẽ cưới Nhật Lan. Mặc kệ Nhật Lan có mơ mộng thế nào, còn về gã Điền Văn, Thiều Mơ không biết phải làm sao vì Dự Nguyên cứ thuyết phục nàng về việc của cậu Bách. Anh còn bảo:

Cậu Bách rất thương mẹ Hà Thor". Những tưởng trái tim cậu đã bị chết lạnh vì bị người tình phụ rẫy khi ấy cậu trắng tay còn người ta là con nhà giàu có quyền thế.

Nàng đành im lặng và âm thầm muốn mời cậu Bách đến nhà để ăn cơm, cố tạo cho mẹ và cậu ...

Nghĩ đến Thiều Mơ vừa vui thú nhưng lại vừa lo sợ. Lo sợ mẹ sẽ nổi giận, Thiều Mơ vô cùng hoang mang, buồn, vui ... hay giận mẹ thì cô bé không dám bởi vì mẹ còn phải sống cho mẹ nữa chứ! Nhớ lời của Bằng Chi, Thiều Mơ không biết nên vui hay buồn vì Bằng Chi hay ra quan tâm đến mẹ và nàng trong khi Nhật Lan tìm lại.

– "Thiều Mơ xem lại, chị nghe nói gã đó không đáng hoàng, chắc lợi dụng vào mẹ đó. Vả lại hắn đang bị tình nghi" – "Tình nghi chuyện gì?" – "À! Chuyện làm cho sản phẩm mất chất lượng" – "Ngộ thật, một mình ông ta và lại mời vào làm ông ta có biết gì ..." "Gã làm ở khâu sấy trà, ông ta rất rành việc". Việc đó không rõ nhưng chuyện của mẹ em xin mọi người đừng xen vào, thiết nghĩ đó là việc mang tính riêng tư".

– Thiều Mơ à! Ai cũng biết là mẹ em đang quen nhiều người, chị chỉ lo sợ ông sẽ nổi giận mà em cũng biết là ở nhà chẳng ai muốn xen vào, Bằng Chi chỉ lo mẹ và Thiều Mơ bị.

– Bị tổng ra khỏi nhà chứ gì – Kìa ... Thiều Mơ ... Bằng Chi chỉ muốn tốt cho mẹ và Thiều Mơ mà thôi – Vâng! Em cảm ơn chị, em sẽ cố gắng Thiều Mơ không hiểu sao vô cớ mình lại gây sự với Bằng Chi. Có lẽ một Nhật Lan đã khiến cho cô bé bức bối, lại thêm một Bằng Chi ...khi mà mọi chuyện đã có gì đâu? Chỉ tại họ muốn làm lớn chuyện mà thôi!

Hà Thơ bị cuốn vào cơn lốc tình nhưng không ai hiểu vì sao bà lại như hồi xuân thời con gái bởi lẽ tất cả, những gì mà bà cảm nhận được ở Điền Văn thật gần, gần như tất cả của Thiều Quang, vậy mà tại sao Điền Văn vẫn chưa rõ về chính anh. Hai người đã có những tình cảm thân mật. Điền Văn thường nói với Hà Thơ:

Nghe nói Hà Thơ là em của giám đốc nhưng sao cô lại làm công việc này?

Hà Thơ chỉ cười, bà không muốn trần tình điều gì cả.

Hà Thơ chuẩn bị đi Đà Lạt trong buổi chiều hôm nay, dù đã nói với Thiều Mơ rõ lí do của mình nhưng bà vẫn e ngại bởi lẽ bà vẫn chưa cho con gái biết gì về những “biến động” mà những ngày tháng qua bà đã phải đè nén

không được sự chia sẻ, cũng may con gái Thiều Mơ của bà không quan tâm để trách móc mẹ. Bà chỉ đón nhận ở con bé lời nói thật trẻ con:

Không ngờ đến lúc này mẹ còn làm cho bao gã đàn ông bị sét đánh, nhưng mẹ hãy nhanh nhanh ra mắt mọi người đi để khỏi phiền phức .

Ra mắt mọi người ư? Nếu bà với Điền Văn thì Thiều Mơ liệu có được tiếp tục ở lại tranh trại hay không? Khi ấy giữa con bé và Dự Nguyên sẽ ra sao? Bao giờ người mẹ cũng muốn con mình hạnh phúc. Khi ấy bà mới nghĩ đến chính mình.

Hai người gặp nhau ở chỗ hẹn và như một đôi nhân tình vụng trộm, Điền Văn cười nói:

– Hà Thơ không sợ gia đình phản đối hay sao?

– Phản đối điều gì?

– Tôi đang bị nghi vấn trong việc phá hoại công ty.

– Đó là chuyện riêng giữa anh và công ty chẳng liên quan gì đến Hà Thơ, đừng đưa chuyện đó vào.

– Vậy thì anh cảm ơn Hà Thơ.

Điền Văn chưa kể về Hoài Bách vì sợ bị lộ về việc anh đến công ty trà-cà phê Bảo Lộc chẳng qua cũng vì nghe theo Hoài Bách, có lẽ Hoài Bách và họ có mối thù còn anh vì có tình, cái ơn, cái nghĩa đối với Hoài Bách.

Vả lại có làm cho họ, Điền Văn mới nhận ra Hoài Bách là người tốt. Chỉ vì họ có công ty và lượng sản phẩm và cách đối xử với nhân viên chỉ có Hoài Bách mới là người tốt thôi.

Bao giờ anh rút khỏi công ty, khi ấy Hà Thơ biết cũng không muộn. Vả lại khi ấy anh phải nói với Hoài Bách giúp đỡ cho Hà Thơ vào xưởng trà Hoài Mãi để có công việc ổn định. Ở Hà Thơ, Điền Văn cũng cảm nhận có một cái gì đó ấm áp thân tình. Tuổi đời của hai người đã ở cái ngưỡng của trên tứ tuần.

Vậy mà sao trong ánh mắt của anh, Hà Thơ thật đầy quyến rũ. Từ lâu anh

cũng như Hoài Bách có biết đến đàn bà cũng chỉ là trò mua vui, dù cô chủ quán "Xứ Mỹ Nhân" rất mê Hoài Bách nhưng ông cứ xem như mình là kẻ lãng tử và cô là bóng hồng.

Hai gã đàn ông sống trong một ngôi nhà, sự đơn độc của hai người. Điền Văn chợt e ngại khi anh chưa bàn bạc điều này với Hoài Bách. Biết rằng Hoài Bách là người tốt, chắc chắn Hoài Bách sẽ chấp nhận nhưng sao bản thân anh thấy e sợ một điều gì đó bởi vì chẳng lẽ ... anh lại đèo bồng một người đàn bà mà vẫn chỉ là một kẻ ăn nhờ, ở đậu. Điền Văn nghĩ suy mãi và cuối cùng anh đành nói dối để không phải đưa Hà Thơ về nơi ấy vì nhiều lí do, ngay cả việc Hà Thơ sẽ phát hiện ra anh là người đã gián tiếp làm cho sản phẩm trà không có hương vị đặc trưng vốn có. Hà Thơ sẽ khinh anh và xa lánh anh. Trời ạ! Điền Văn bỗng lo sợ vô cùng.

Đưa Hà Thơ vào khu nhà trọ thật đẹp, Hà Thơ đã ồ lên ngạc nhiên và vui sướng khi thấy chung quanh khu nhà được bao bọc bởi những giàn hoa tigôn phơn phớt hồng, ai mà chẳng một thời gắn với loài hoa tim vồ này.

– Anh quên mất là tuần này không có ông anh ở nhà. Lần khác sẽ giới thiệu với Hà Thơ. Xin lỗi, chúng ta có thể đi chơi đêm nay nhé. Bây giờ cô có thể sắp xếp tắm rửa rồi đi ăn tối nhé! ô khuất trong khu đồi thông đường vào thung lũng tình có một quán cà phê tuyệt lắm.

Hà Thơ che miệng cười và nói nhỏ:

– Anh tưởng chúng ta còn trẻ à?

– Sao lại phân biệt tuổi tác ở đây. Cô xem cô kia, ngập ngừng như cô gái tuổi đôi mươi.

Điền Văn càng nói Hà Thơ càng xót xa hoàn toàn không phải là Thiều Quang rồi, chẳng lẽ là anh sao lại không một mảy may cảm xúc nào về người đã từng chung chăn gối hay sao?

– Cô làm gì thờ thần đến thế?!

– À! Tôi nghĩ rằng anh cũng từng phải có một mái gia đình chứ!

Điền Văn chợt gạt đầu rồi đặt tay lên vai Hà Thơ, Điền Văn nói:

– Có lúc tôi cũng chột nghĩ như vậy, chỉ có mỗi anh ấy biết thôi. Nhưng anh ấy nghiêm nghị lắm cho nên tôi cũng không biết được về chính mình.

Dường như Điền Văn quá khâm phục quá khâm phục người đàn ông này nên chẳng muốn làm điều gì phật ý ông ta. Ông ta là ai mà chiếm một vị trí quan trọng trong lòng gã Điền Văn này. Ngay cả cái tên Điền Văn cũng ít khi nhắc đến chắc giữa họ có những bí mật riêng. Biết đâu khai thác được ông này có thể lần ra được tông tích của Điền Văn. Trong lòng Hà Thơ vẫn nuôi một hi vọng mơ hồ. Dù mơ hồ bà vẫn có chút hi vọng để sống và đã sống.

Người Bỗng Lại Về

Chương 8

Rừng thông về đêm thật tư tình. Hà Thơ như tìm được một chút hương tình yêu nguội tắt đã từ lâu. Trời ạ! Với một gã đàn ông bình thường như Điền Văn sao bà lại cảm thấy ấm áp trong hương đêm Đà Lạt lạnh buốt. Còn đối với Hoài Bách, có lẽ sự xuất hiện của Điền Văn đã khiến cho bà dằn ra Hoài Bách, ở Hoài Bách về thâm trầm của một gã đàn ông từng trải đã cho bà cảm xúc được che chở của một thòicon gái. Vậy mà sự xuất hiện của Điền Văn đã tan biến tất cả Nếu Điền Văn không giống Thiều Quang liệu tình cảm của bà có nghiêng về gã hay không? Thời gian gần đây bà đã từ chối vài lần, có lẽ Hoài Bách đã hiểu.

Hoài Bách là một mẫu đàn ông tốt. Có lần ông cũng đã vu vơ bày tỏ tình cảm đối với bà:

– "Tôi cứ nghĩ mình sẽ làm một lão già cô độc" – Sao vậy? – Vì tôi bỗng không tin tưởng vào đàn bà ...điều này xin lỗi đây nhé!

Và rồi tôi đã lầm, từng tuổi này rồi mà còn nghe cái cảm giác của tình yêu hiện về mãnh liệt, em đừng cười tôi. Lâu lắm rồi, tôi có nghĩ đến điều đó đâu".

Xem ra Hoài Bách là một người vừa thông minh, vừa trầm tính mà cũng rất

vui tính. Cả sự oai nghiêm sẵn có.

– Hình như em đang nghĩ đến điều gì?

Hà Thơ giật mình khi Điền Văn choàng tay qua vai bà và thốt lên lời nói.

Giọng nói này có xa lạ gì đâu. Chỉ ngờ ngợ trong từng lời lẽ hơi ngập ngừng của anh. Chẳng lẽ anh đã trải qua phẫu thuật có ảnh hưởng gì đến cơ thể trí não, ngay cả giọng nói. Thật ra về việc này là thế nào. Thật là không sao thốt nên lời.

Hà Thơ cố nép vào người anh để tìm chút ấm áp của ngày nào. Điền Văn choàng chặt hơn, chẳng lẽ anh đã tìm được hương yêu từ bà?

– Anh nghĩ có một thời anh cũng đã hạnh phúc.

– Sao cơ?

– Ừ. Bên em anh như có một chút gì đó gần gũi. Anh nghĩ đàn bà đối với anh thật xa lạ.

Cũng có cách nói như Hoài Bách nhưng Điền Văn vụng về hơn trong từng lời, nhưng điều đó chứng tỏ anh. cũng có chút cảm giác của tình yêu và phụ nữ.

Hà Thơ cuồng dại "Hãy cứ dán thân vào men tình ..." rồi bà lắc đầu và tự xấu hổ trong sâu thẳm ... Trời ơi! Sao lòng bà rối và đau như dao cắt. Có lẽ Điền Văn nhận ra điều gì khác lạ ở bà, anh lo lắng.

– Hà Thơ ... hình như cô muốn bệnh, có lẽ không khỏe, hay ta về chỗ nghỉ ngơi nhé!

–Ồ không! Không sao đâu, tại gió đêm Đà Lạt thôi, nhưng cái cảm giác lạnh lạnh thật dễ chịu.

– Ừ? Vậy khi nào mệt hay muốn về em nói nhé!

- Vâng!
- Em là con ông chủ trang trại nhưng không giống họ.
- Anh nghĩ thế à?
- Ừ! Anh có tiếp xúc với họ trong công việc nên cảm thấy như vậy.
- Anh thấy con bé thế nào?
- Em muốn nói ai?
- Cô bé hay tiếp xúc với anh đó.
- Ôi! Anh không thích cái ngữ của mấy đứa con nhà giàu kiêu đó, nó ưa ám
gì mình.
- Con gái cô thế nào?
- Sao lại cô?
- Anh không biết nữa. Có lúc bỗng thấy lo sợ.
- Lo sợ gì?
- Anh đã sống như thế ...
- Anh muốn nói anh đã sống độc thân chứ gì?
- Ừ!
- Em không hiểu nổi, dường như anh không có cuộc sống của thời trẻ.
- Thời trẻ hay tuổi thơ ấu của anh là gì, có lẽ sau lần anh bị một trận ốm.
- Anh ốm thế nào?
- Em đừng hỏi anh về những chuyện đó.
- Anh không biết đâu.

Nhất định là anh rồi, chỉ tại vì anh quên hết mọi chuyện. Hà Thơ chắc chắn như thế vì bà cảm giác được rất rõ điều đó. Lạy trời những gì bà cảm nhận là sự thật, nếu có phải khốn khổ nhưng bà cũng sẽ tiếp tục sự chịu đựng như bao lâu nay. Buổi chiều hai người cùng trở về Bảo Lộc, rời khỏi thành phố Đà Lạt, với bao vấn vương, Hà Thơ càng thấy vui hơn dù biết rằng trước mắt sẽ đối phó với những khó khăn. Quả thật Nhật Lan đã kêu lên khi thấy Điền Văn và Hà Thơ.

– Cô đừng tường việc làm của cô không ai biết. Cả trang trại và cả công ty ai mà không biết chuyện của hai người. Đẹp thật đó, chú Văn nếu như không vì anh Dự Nguyên, ba mẹ cháu đã có lý do để buộc chú thôi việc sao hai người lại như thế này.

Điền Văn nhìn chăm chăm vào Nhật Lan và nói:

– Tốt nhất cô đừng xen vào.

– Chú à ...

– Xin lỗi! Chào cô chủ nhé!

Điền Văn bỏ về, Nhật Lan lên tiếng ngay với Hà Thơ:

– Cô tưởng cô quen với chú Điền Văn là hay lắm sao? Chẳng qua vì chú ấy là người quen với anh Dự Nguyên chứ tôi mà cần gì những người làm công như ông ta.

– Xin lỗi tôi phải về nhà.

– Cao quý gì mà lên mặt chứ! Hết cặp với người này lại cặp với người khác.

Chắc là chê ông tôi già rồi.

Hà Thơ dừng lại và định tát cho Nhật Lan một cái tát vì sự vô giáo dục, lời ăn nói thật không xứng đáng là con cháu trong một gia tộc như thế này. Thật là tội nghiệp cho ông của Thiều Mơ. Trong đám con cháu chẳng được mấy ai. Còn chuyện của Điền Văn, chính vì Điền Văn thật ra là vì Thiều Quang,

bà của Thiều Mơ nên bà phải nhìn, nhìn cả một con bé xắc láo như thế thật là oan ức cho bà vô cùng. Thật may Thiều Mơ không có cái chết xắc láo đó. Thật ra Thiều Mơ và Nhật Lan cũng có nét tính cách giống nhau.

Dẫu sao cũng là cùng tổ tông kia mà!

Sự có mặt của Hoài Bách ở nhà khi Hà Thơ vừa trở về nhà sau khi làm xong ở đồi trà làm Hà Thơ giật mình khi thấy Hoài Bách đang đứng trước hiên nhà.

Thấy Hà Thơ, Hoài Bách lên tiếng:

– Xin lỗi cô Hà Thơ, đột ngột đến thế này ... vì ... lâu quá tôi không gặp cô.

Thiều Mơ từ trong nhà bước ra và nắm tay mẹ, cô bé nói:

– Mẹ ơi! Là con mời cậu ấy ghé nhà chúng ta đó. Con xin lỗi mẹ nhé!

Hà Thơ cười, trách nhẹ con gái:

– Vậy mà không nói cho mẹ biết để ...

– Để chi vậy mẹ?

– Thì có cậu Bách ghé chơi mời cậu một bữa cơm.

Hoài Bách ngăn:

– Tôi ghé thăm cô và con bé rồi đi ngay ...

– À! Tôi cứ tưởng đang ghé một nhà văn hóa. Thiều Mơ nũng nịu:

Cậu này lại trêu cháu. Nhưng mà "căn nhà màu tím là của mẹ chứ không phải của cháu đâu.

Ông Hoài Bách cười vui:

– Thế còn cháu, cháu sẽ có màu gì cho mình khi xây nhà?

– Cháu hử? Cháu thích cả bảy sắc cầu vồng cậu có thấy ai xây một ngôi nhà với nhiều sắc màu như thế không cậu. Cả bảy sắc cầu vồng.

Ông Bách gật đầu cười nói:

– Có biết ...

– Ở đâu vậy cậu?

– Ở nước ngoài, có lần cậu xem ti vi ở một chương trình nào đó có giới thiệu về một ngôi nhà như thế.

– Hay quá! Nếu có thể cho cháu thực hiện một ngôi nhà, cháu sẽ làm như thế.

– Cái con bé này, bay bổng cho trí tưởng tượng càng nhiều thì càng ...

– Càng khổ phải không mẹ. "Biết rồi khổ lắm nói mãi .

Ông Bách nhìn bà Hà Thơ rồi cười nói tiếp:

– Cậu ủng hộ nhưng ngôi nhà bay bổng của cháu phải đặt ở Đà Lạt kìa. Như thế sẽ càng có ấn tượng hơn!

– Tại sao cậu lại nghĩ như vậy?

– Vì ở nơi đó cháu sẽ không bị coi là bất bình thường.

– Cậu trêu cháu, cậu nghĩ ở xứ sở ngàn thông đó cháu sẽ không bị cười à?

– Ừ! Vì ít ra thành phố du lịch họ cũng sẽ có cái nhìn phóng khoáng hơn.

Trò chuyện vui được một lúc, Hà Thơ lên tiếng:

Mời anh Bách vào nhà chơi.

Hoài Bách theo chân Hà Thơ và Thiều Mơ vào nhà. Hà Thơ kêu Thiều Mơ lấy nước cho khách.

Ông Bách lại cười:

– Lại xem tôi là khách à! Nhân thể tôi mời hai mẹ con đi ăn luôn nhé!

Thiều Mơ đứng lên:

– Đâu có được thưa cậu, cháu mời cậu đến nhà, hôm nay cậu phải ăn bữa cơm đạm bạc do cháu làm. Mẹ. ơi! Con xin phép mẹ. Hà Thơ ngõ ngàng rồi lo lắng nói:

– O! Con bé này, con mời cơm cậu Bách.

– Trời ạ! Anh Bách ơi! Nếu có dùng sau đó đừng có "rêu rao" con gái tôi nhé! Có bao giờ nó giúp tôi việc này đâu mà hôm nay lại còn bày về.

– Sao cậu không nói gì hết vậy?

– Nếu được mời ăn cơm, cậu sẽ hoan nghênh hơn là "phê bình đấy!

Hà Thơ tỏ vẻ lo lắng:

– Thiều Mơ à! Có thật là con đã chuẩn bị rồi không? Thôi để mẹ vào bếp xem sao.

Thiều Mơ ngăn mẹ:

– Không được, hôm nay cả mẹ cũng là khách luôn, bảy giờ mẹ đi vào nhà chuẩn bị đi. Mẹ mới đi làm về còn mệt. Con sẽ dọn lên ngay. Cậu ơi! Đợi cháu một chút nhé!

Thiều Mơ rút vào trong nhà, Hà Thơ lắc đầu nói:

Chẳng biết nó bày trò gì đây, Hà Thơ lo lắng. Từ thuở giờ chưa khi nào làm trọn vẹn được bữa ăn, nếu có gì ... anh bỏ qua cho con bé và đừng cười cả mẹ nhé!

Hoài Bách nhìn Hà Thơ, Hà Thơ tránh ánh nhìn của ông dành cho mình.

Trời ơi! Lòng bà cũng "dậy sóng" con gái như ngày nào. Lòng bà cũng như con sóng:

"Dữ dội và dịu êm - ồn ào và lặng lẽ - sông không hiểu nổi mình - Sóng tìm ra tận bể" .

Giọng ông vang lên nhẹ nhàng:

Được quen biết hai người phụ nữ như mẹ con của cô, tôi ... thú thật tôi như bừng tỉnh sau những năm tháng ngủ quên.

– Anh nói chuyện văn hoa ghê! Sao hồi đó không làm văn nhân thi sĩ.

– "Một chút văn nhân" trong con người của mỗi người có khi cũng đủ khổ rồi cô nhỉ?

– Anh lại trêu tôi nữa rồi ...

Cô Thơ này ...

– Chi anh?

– Dùng bữa xong, tôi mời cô đi dạo ... À! Đi uống cà phê. Tôi muốn nói với cô một chuyện. Dầu sao tôi cũng đã đến đây ... mong cô đừng từ chối tôi sẽ đau lòng khi quay trở về:

Hà Thơ lặng im không sao thốt được nên lời, bà cảm nhận được những điều mà Hoài Bách muốn nói. Trái tim của một thiếu phụ ngoài tứ tuần bỗng đau nhói và xôn xao như những con sóng đầu đời của thời con gái. Tại sao? Tại sao khi bà bắt gặp được một người tốt, tốt như mình cảm nhận thì lại không có dịp để nắm bắt bởi sự xuất hiện quá trớ trêu của một gã đàn ông mà qua hình bóng bà cứ ngỡ ... và tin rằng đó là chồng mình. Người chồng đã mất tích sau một thời gian dài từ chuyển đi năm ấy. Hà Thơ xin phép vào trong để xem Thiều Mơ chuẩn bị bữa ăn thế nào?

Hoài Bách nhìn về bối rối của Hà Thơ, trong lòng cũng nao nao, với ông Hà Thơ là một phụ nữ khá tuyệt vời, có lẽ vì thế nên khi gặp Hà Thơ ông đã bị hấp hồn và cố quên tất cả để hy vọng tìm chút còn lại cho cuộc sống "cuối mùa của mình. Ngay cả cô con gái của Hà Thơ cũng rất đáng yêu. Nếu được sống dưới cùng một mái gia đình ông sẽ lo cho họ thật đầy đủ bằng tình yêu thương thật sự của mình.

Hoài Bách đang mải miết suy nghĩ, ông chẳng hay có người bước vào nhà.

Bốn mắt nhìn nhau đến nghẹn lời, nghẹn vì hận, vì đau ... chứ không phải vì xúc động, ông biết sẽ có lúc gặp lại một khi ông đã sắp xếp được mọi việc, không ngờ gặp lại nhau sớm hơn sự nghĩ ngợi của ông. Giọng bà khách run run:

– Là ... anh ... à ... ông ... sao ông lại có mặt ở đây?

Ông Bách nghe máu trong người như nóng hơn.

Lời của bà khách lại lạnh lùng:

– Chẳng lẽ anh là bạn của cô ấy hay sao? Thật là đáng ghê sợ

– Cô nói cái gì đáng sợ. Không đáng sợ hơn khi người ta mê giàu sang mà bỏ cả tình xưa. Cho đến bây giờ mà anh vẫn chưa quên ... sao? Anh không tha thứ cho tôi được ...

– Tha thứ à! Tôi căm thù ... tôi hận người phụ nữ đó. Tôi không hề mong được gặp mặt kẻ bội bạc đó. Vậy mà thật là bất ngờ.

– Anh đến đây làm gì?

– Cô à! bà đâu có cái quyền hỏi tôi kiểu đó. Tôi đến đây làm gì gặp ai đó là quyền của tôi.

Giọng bà thật tàn nhẫn:

Chỉ sợ sợ anh thất vọng thê thảm đó.

– Cô không biết gì, đừng xen vào chuyện của tôi.

– Tôi không được xen vào à, tôi không muốn ... nhưng vì ít ra chúng tôi cũng là ràng buộc trong một đại gia đình ... Tôi ... thật không ngờ ông lại ra nông nổi này.

Ông Bách đập tay xuống bàn và đứng lên, giọng lớn tiếng:

– Cô không được ăn nói như thế, người ta tốt đẹp hơn “quí bà” nhiều.

Ông tưởng à! Nghe nói còn đang quen với người đàn ông khác đấy nhưng nói cho tanh rõ ... không khéo anh lại quơ nhầm.

Cô thật là độc ác, hãy để cho người khác yên thân.

– Xin lỗi anh. Tôi chỉ muốn tốt cho anh thôi. Về lí lịch của cô ấy. Là em chồng của tôi nhưng ai chứng minh điều đó. Mẹ chồng tôi xem như một cái gai.

– Ông Bách giận run, không nhin:

– Xin mời cô rời khỏi đây. Thú thật với cô là cái gai cũng được thôi tôi xem như cái gai của hoa hồng. Hoa hồng nào chẳng có gai.

– Thật là không ra làm sao cả ...chắc anh không rõ.

– Chuyện đó tôi không cần biết với tôi ...xin lỗi họ hơn cả những người cho là mình giàu có và trí thức.

– Anh Bách à! Anh coi chừng lắm rồi đó.

Anh có biết cô ấy là gì của ba chồng tôi không?

Thieu Mơ nén cơn giận khi mang mâm cơm lên và lúc này không sao chịu đựng nổi, cô bé đã xông thẳng lên phòng khách với mâm cơm trên tay. Lạy trời mẹ còn ở phòng tắm không nghe thấy gì hết hình như giữa hai người có mối quan hệ tình cảm thì phải.

– Thừa mợ, tại sao mợ cứ nói về mẹ cháu như thế. Suốt mười mấy năm nay mẹ con cháu sống trong sự ngờ vực của mọi người, mợ có bằng chứng gì mà lại vu khống mẹ cháu như vậy? Mẹ cháu là một người tốt.

Đôi mắt bà khách lướt trên mâm cơm rồi gằn giọng mỉa mai:

– Ông thật là hạnh phúc đó ông Bách.

Nhưng hãy coi chừng đó nếu ông là kẻ giàu có có lẽ vậy nên mới được tiếp đãi như thế này ... cũng như ...

Ánh mắt bà khách lại kinh ngạc khi thấy bà Hà Thơ với bộ đồ đang mặc trông thật trẻ trung, xinh đẹp. Ra về hai người thân quen chẳng?

Bà chuyển sang Hà Thơ khi bà Hà Thơ ngờ ngàng chỉ mới gật đầu chào.

Cô giỏi thật đó. Giá mà có mẹ và cha đi qua đây, cha sẽ thấy cô con gái của cha đang thay đổi nhân tình.

– Chị... Khánh à!

– Cô định nói gì chứ?

Ông Hoài Bách đứng lên nói:

Cô Thùy Lan ... đây không phải là chuyện của cô.

– Tất nhiên rồi. Tôi làm gì dính líu đến các người. Tôi mà muốn dính líu à?

– Cô Thùy Lan. Tôi cứ ngỡ ... à! Mà cũng rất may cho tôi khi tự mình chứng kiến việc này.

– Ông nói ông may hay tôi may. Nhưng thôi chuyện đó tôi không nhắc nhưng ông hãy coi chừng đó, có phải cô ấy chỉ quen với ông đâu. Cô ấy còn quen với cả ... à! Mà nói chắc ông cũng không biết đâu! Người kia có họ hàng là Việt kiều.

Thôi được rồi, xin mời mọi để cho chúng tôi được yên.

Cô Hà Thơ, cô dạy lại con gái của cô nó đồ ... chắc nó giống "chá hay sao chó dòng họ này ...

Hà Thơ nhin nhục từ nãy giờ và chưa rõ điều gì nhưng cũng không thể im lặng mãi, bà lên tiếng:

– Chị Khánh à! Có chuyện gì chị sang nhà em. Em xin giới thiệu với chị

Bà Khánh giơ tay ngăn lại:

– Xin lỗi! Tôi định nói với cô chút chuyện của Dự Nguyên ... Nhưng bây giờ tôi không nói nữa. Cô hãy nhớ là giữa Dự Nguyên với gia đình bên tôi đã có

ý định việc hôn nhân.

Hai mẹ con cô ... liệu mà tính. Đừng lợi dụng vào cái gã “bá vơ” đó nữa. Mọi người đã tìm ra chứng cứ về ông ta đó. Anh Khánh đợi Dự Nguyên về để biết cậu ấy hoặc bồi thường hoặc ...

– Hoặc cưới con gái bà chứ gì? Cô Thùy Lan ...tôi không ngờ cô vẫn như ngày xưa ...

– Ông không biết gì... đừng xen vào chuyện của gia đình chúng tôi.

– Vậy sao? Tôi cũng nói cho cô biết chuyện của Dự Nguyên có dính líu đến tôi đó.

– Sao?

Ông Hoài Bách nói với Thiều Mơ và Hà Thơ.

Xin lỗi cô Hà Thơ và cháu Thiều Mơ, hôm khác chúng ta gặp lại.

Hoài Bách gật đầu đứng dậy ra về sau khi kèm theo một câu với bà Khánh.

– Dự Nguyên ... à! Dự Nguyên là cháu tôi đó.

– Há? ... ông Bách, ông Bách.

Bà Khánh cũng bước ra khỏi nhà, chẳng biết có theo ông Bách hay không?

Chỉ còn lại hai mẹ con, Thiều Mơ ôm chầm lấy mẹ:

– Mẹ ơi! Sống như thế này mãi sao chịu nổi. Vả lại hình như hai người họ

có lẽ họ từng thân nhau phải không mẹ.

Hà Thơ lắc đầu nói:

– Mẹ cũng không biết nữa.

Hai người lặng lẽ đuổi rong theo những suy nghĩ mơ hồ, Hà Thơ không dám

lên tiếng hỏi về việc của bà Khánh, còn Hoài Bách cũng không hiểu rõ những lời của bà Khánh. Có phải Thùy Lan muốn nhắc đến Điền Văn ... Trời ạ! Chẳng lẽ họ quen nhau.

Cô Hà Thơ, đêm nay cô thể trò chuyện với tôi suốt được không? Mọi việc sao bất ngờ quá. Tôi xin lỗi đã không dùng bữa cơm với hai mẹ con cô, chắc là Thiều Mơ giận tôi lắm.

Hôm nào mời hai mẹ con đi ăn để chuộc lỗi với con bé, không khéo nó bắt mẹ của nó lại.

Hà Thơ đang nãy lòng nhưng cũng phì cười trước lời nói đùa của Hoài Bách.

– Sao cô không nói gì hết vậy?

– Chẳng biết phải nói sao với anh vì chị Khánh đã nói ... Đỉnh chính thế nào đây.

– Tôi tin tưởng ở cô và con bé ...

Anh không hiểu hết đâu ... bởi vì ... lúc nào tôi cũng bị ngờ vực và mẹ con tôi ... con bé Thiều Mơ cứ muốn rời khỏi trang trại. Bất chợt Hoài Bách đặt bàn tay lên tay bà và nói:

– Nếu ... giá như Hà Thơ bằng lông, tôi ...tôi xin lo lắng cho cả hai mẹ con.

Hai mẹ con sẽ đến chỗ của tôi, sau này Thiều Mơ muốn gì thì chúng ta sẽ lo cho nó. Hà Thơ, tôi tôi sẽ xem Thiều Mơ như con ruột. Dầu sao Dự Nguyên cũng là cháu ruột, chúng ta sẽ hợp lại thành một nhà. Sống cho quãng đời còn lại, luôn quan tâm đến nhau ... Hà Thơ Tôi rất thích em đó.

Hà Thơ muốn nghẹt thở khi nghe những lời của Hoài Bách, chỉ cần bà gật đầu thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp:

Sống ở Đà Lạt là niềm mơ ước của bà và cả Thiều Mơ. Thoát khỏi nơi đây con bé sẽ vui sướng. Nhưng hình ảnh của Điền Văn lại hiện ra:

một gương mặt mới thân quen, mới gần gũi làm sao!

Hà Thơ vẫn im lặng, im lặng trong sự suy nghĩ miên man. Bàn tay Hoài

Bách vẫn đặt trên tay Hà Thơ, giọng ông vẫn nhẹ:

Tôi chờ câu trả lời của cô ... Em có biết ...tôi thật không ngờ em lại là em chồng của bà ấy ... Ngày xưa chúng tôi quen nhau nhưng do ông anh ... ông anh của cô là con của chủ trang trại ... và tôi đã thua. Khi ấy tôi chỉ là một kĩ sư còn trắng tay. Em có biết vì sao tôi ra nông nổi này không? Mỗi hận của tôi đến bây giờ vẫn không nguôi. Tôi không sao quên được ... chắc em hiểu ... tôi thù hận đàn bà ... không ngờ gặp em tôi ... thấy mình không còn giữ vững lập trường nữa.

Hãy để tôi lo cho hai mẹ con em ở đô cũng có xưởng trà, đặc biệt là có khu vườn hoa, hoa lái để ướp trà. Hai mẹ con có thích loni hoa này hay không?

Chỉ nghĩ đến thôi hai mẹ con đã mê. Vậy tôi chờ câu trả lời của em có được – Anh Bách à!

Hoài Bách, hoàn toàn không biết gì về chuyện của Điền Văn nếu như Văn và Dự Nguyên có họ hàng sao không nghe ông Bách nhắc đến. Thật bất ngờ khi biết bà Khánh và Hoài Bách từng là một cặp tình nhân. Bà đã phản bội ông và còn gây cho ông sự tật , nguyên như thế. Thật là tàn nhẫn và độc ác. Thảo nào ông lại căm hận đàn bà đến thế.

Bên tai Hà Thơ, giọng ông Bách cứ như trần tình và tự thuật:

Đàn ông ai lại là sỏi đá, tôi đã từng thất vọng, đau khổ. Tôi đã lên rừng. Thật là vô duyên khi bắt em nghe chuyện của tôi.

– Ô, không sao. Anh Bách à, tôi hiểu, ai mà chẳng gặp một qon khú không trọn vẹn. Có lẽ vì thế nó càng trở nên thi vị hơn, và đáng nhớ hơn ...

– Tôi ... tôi không muốn trần tình với em, chỉ xin em hãy hiểu dùm. Tôi muốn được sống với khoảng thời gian còn lại của mình thật tốt, nếu như không được quen biết Hà Thơ có lẽ tôi không có ý đó.

Hà Thơ băng khuâng nhìn chung quanh. Quán thật tĩnh lặng với không gian rộng lớn và thơ mộng. Hoài Bách quả thật là một gã đàn ông có cá tính và rất sành điệu. Hoài Bách đã từng là người yêu của bà Khánh.

Thật may mắn cho ông cũng nên, một người trầm tĩnh và vô cùng trí tuệ như thế, lẽ nào lại là người yêu của một người đàn bà như bà Khánh. Vì Thuận

Khánh là con của chủ trang trại Vĩnh Thuận và ngày ấy bà đã phản bội để rồi còn gây cho ông thương tổn nữa.

Thật là tàn nhẫn, cũng như bà đã tàn nhẫn đối với mẹ con cô. Hà Thơ chột giật mình khi thấy mình nghĩ nhiều đến Hoài Bách. Đối với Hoài Bách có lẽ sự yêu kính của bà không thể nào đạt được khi mà cả một đại gia đình với những con người vừa cương:

vừa nhu. Trời ạ! Đôi lúc, Hà Thơ muốn gật đầu ngay sau khi Hoài Bách ngỏ lời, càng suy nghĩ thì càng không thể hai người đến với nhau càng không thể khi mà bà đang có ảo giác là Thiều Quang đang ở đâu đó đang hiện hữu trên cõi đời chứ không mất xác như từ bao lâu nay mọi người vẫn ngỡ là anh đã:

"Thân trong nước, tên trong trí nhớ". Lạy trời một chút hy vọng của bà không mong manh như sương khói. Hà Thơ cố tin ...tin vào cảm giác của mình ...

Người Bỗng Lại Về

Chương 9

Thiều Mơ về nhà lúc mười hai giờ trưa, chiều nay cô bé về sớm rồi cùng mẹ với ông Bách đi đón Dự Nguyên. Dự Nguyên về có lẽ bên nhà cậu Khánh không biết, hai mẹ con được cậu Bách đón và đưa đi thành phố.

Ông Bách cười vui nói:

- Chúng ta ở lại thành phố ít hôm có được không cháu Thiều Mơ?
- Sao cậu không hỏi ý mẹ cháu.

Hà Thơ cười, ánh mắt nhìn ra khung cửa xe.

Hoài Bách nhìn sang phía bà và nói:

- Cô nghĩ thế nào cô Thơ? Thật ra tôi không dám hỏi ý cô đâu.

– Chúng tôi còn phải đi làm.

– Nhưng ngày thứ bảy, còn ngày kia chủ nhật.

Đề tôi xem lại.

– Còn cháu thì sao hở Thiều Mơ?

– Dạ, tùy vào mẹ cậu ơi! Mẹ là tất cả.

– Cái con nhỏ này ... chỉ khéo ...

– Nịnh mẹ thì đâu có gì là xấu phải không cậu?

Ông Bách gật đầu. Xe chạy chậm chậm vào thành phố, ông Bách hỏi Thiều Mơ:

– Cháu có muốn ghé vào siêu thị nào không?

– Cháu muốn ghé nhiều siêu thị lắm ...nhưng mà ...

– Mà sao?

– Cháu vẫn muốn ra sân bay cho sớm.

Ông Bách trêu Thiều Mơ:

Phải rồi, là cậu chắc cũng sẽ ra sân bay trước thôi còn đi siêu thị thì ... thì hạ hồi phân giải cô Hà Thơ nhỉ?

– Trời đất! Sao lại kéo tôi vào đây chứ?

– Thì bao giờ ý kiến của cô cũng là số một mà!

"Hậu sinh khả úy" mà anh.

– Nhưng đâu phải tất cả đâu nè.

Ông Bách cảm thấy rất vui, giá như ông được sống trong một gia đình với người vợ và đứa con đáng yêu giống như Thiều Mơ, có được mái nhà như thế thật là hạnh phúc.

Chẳng biết Thùy Lan có sống hạnh phúc hay không? Cá tính như thế thật khó mong có được một cuộc sống bình yên, một phụ nữ xinh đẹp và duyên dáng ngày nào bỗng chốc trở nên xa lạ và thật là thâm độc, chỉ qua thái độ đối với Hà Thơ, ông Bách cảm thấy đáng sợ về người phụ nữ đã một thời ông yêu thương.

Thật diễm phúc cho ông khi bị phản bội". Họ gặp nhau ở sân bay trong niềm vui sướng vô biên, Dự Nguyên sau khi gật đầu chào cậu và bà Hà Thơ, Dự Nguyên ôm chầm lấy Thiều Mơ và còn hôn cô thật Tây, Thiều Mơ xấu hổ đẩy anh ra. Dự Nguyên khẽ nói vào tai nàng.

– Xin lỗi em. Dấu sao đó cũng là nỗi lòng của anh suốt gần một năm trời.

Nhớ em, nhớ em kinh khủng. Nhưng anh có làm gì bậy đâu nè. Em xem kia, ả cũng giống như mình kia.

– Khéo bào chữa ghê chưa.

Họ rời khỏi sân bay, Dự Nguyên mở cửa xe rồi nói với ông Bách:

– Mình đi nhà hàng ăn tối luôn rồi về khách sạn, cậu nhỉ?

Thiều Mơ lên tiếng:

– Không về Đà Lạt sao anh?

– Ngày mai chúng ta đi vòng quanh thành phố một buổi. Anh nhớ Sài Gòn kinh khủng.

Ông Bách xen vào:

– Cái thằng nhóc này, sao cái gì mà cũng nhớ hết vậy. Còn ông cậu mà ở đâu nhỉ?

– Cậu à! Biết đâu có người lại nhớ cậu ...

Giọng ông Bách thật vui:

– Ủ! Cậu mà chỉ mong được như vậy. Sẽ có thôi cậu ạ!

Dự Nguyễn luôn miệng nói, trong lòng anh cứ ngỡ cậu Bách và cô Hà Thơ đã có chuyển biến về tình cảm tốt đẹp.

Cậu Bách với giọng xuống hỏi:

– Cháu muốn ghé đầu ăn nè?

Dự Nguyễn quay qua Thiều Mơ hỏi:

– Em muốn ăn tối ở đâu, nơi nào?

Thiều Mơ cười:

– Em đâu biết, với lại em cô ăn nhà hàng khách sạn trên thành phố bao giờ đâu mà biết.

Thiều Mơ vừa nói vừa cười.

Dự Nguyễn hỏi cô Hà Thơ:

– Cô ơi! Cô thích dùng bữa ở đâu?

Tùy cháu thôi Dự Nguyễn. Nhưng có lẽ ...

– Phải ở nơi không gian tĩnh lặng mà nên thơ mẹ nhỉ?

– Cái con bé này ...

Ông Bách đưa mọi người đến khu du lịch Bình Quới, Thiều Mơ thích thú trước phong cảnh ở khu du lịch nơi đây, nó vừa thơ mộng vừa êm đềm, cái sự ồn ào náo nhiệt ở thành phố dường như không còn vương vãn đâu đây.

Ông Hoài Bách tìm chỗ đậu xe xong rồi quay trở lại chỗ Dự Nguyên, ông đề nghị:

– Nguyên này ...

– Chi cậu?

– Hay là ta thuê chỗ nghỉ ở khu du lịch này luôn đi. Cậu thấy không khí ở nơi đây chắc là cô Hà Thơ và Thiều Mơ sẽ dễ chịu hơn.

Bốn người cùng ăn bữa tối thật vui, Thiều Mơ thoáng ước ao giá như mẹ bằng lòng chấp nhận cậu Bách, có lẽ họ sẽ sống thật vui vẻ ở thành phố ngàn hoa. Thiều Mơ không hề tha thiết với cuộc sống ở trang trại ngay từ khi cô đặt chân về đó cùng mẹ. Mặc dù hồi ấy Thiều Mơ còn bé. Chỉ là một cô bé mười ba. Và cả mẹ cũng thế. Tại sao mẹ không chọn cậu mà lại ưng cái gã kia. Thiều Mơ muốn hỏi Dự Nguyên, suýt nữa cô bé đã "vô duyên" mà nhắc đến trong bữa ăn. Cố nén lòng để hỏi Dự Nguyên về cái gã có cái tên cũng khá hay là . Điền Văn. Dự Nguyên dìu Thiều Mơ và dạy nàng những bước nhảy nhẹ nhàng, uyển chuyển.

– Thấy chưa, dễ lắm, em không còn giẫm lên chân anh nữa.

– Bộ anh hay đi vũ trường lắm sao?

– Làm gì có nhiều thời gian, chỉ khi nào có tiệc tùng hay thỉnh thoảng họp mặt bạn bè, gia đình thì đi vũ trường khiêu vũ.

– Thật không?

– Thật 100%, với lại anh muốn đưa em đi vũ trường đấy.

Chợt Dự Nguyên ghì chặt nàng trong tay và kéo lùi vào một góc, dưới ánh đèn mờ ảo của vũ trường từng đôi nhân tình táy trong tay say mê nồng nàn trong từng nhịp chân nhẹ nhàng và cả vòng tay siết chặt với những nụ hôn ngọt ngào.

Thiều Mơ cố đẩy Dự Nguyên ra nhưng anh vẫn siết nàng chặt hơn và nụ hôn thật nồng nàn, thật say ...

– Anh ...anh thật hư.

Rời khỏi đôi môi ngọt ngào hương vị nhớ nhung nồng cháy của Dự Nguyên, Thiều Mơ khẽ khàng trong hơi thở và sự trả lời của Dự Nguyên lại bằng cả một nụ hôn tiếp nối, đầy đắm đuối:

– Em không biết là anh nhớ em như thế nào đâu. Nhớ ...nhớ đến mức muốn hòa tan cả em vào anh.

– Cái lương" quá anh ơi!

– Tưởng như sáo ... nhưng đó là sự thật em biết không à! Anh thấy cậu và mẹ cũng là lạ lắm đó. Có phải hai ông bà cũng đã đang ở giai đoạn. Nhưng thôi ...

không được nói về hết ngoài hai đứa chúng ta.

Thiều Mơ lại im lặng, im lặng mà nghe xót xa và nuối tiếc khi bất chợt nghĩ đến mẹ và cậu Bách với gã Điền Văn. Thiều Mơ chẳng buồn tìm hiểu về gã làm chi. Gã xấu đẹp, hình dạng thế nào cô bé cũng không biết. Cô chỉ mong được gặp Dự Nguyên hỏi cho rõ về con người này.

Dự Nguyên rót một cốc nhỏ rượu vang và đưa cho Thiều Mơ, anh nói:

– Em uống một ngụm đi, cho biết hương vị!

– Em không biết uống đâu.

– Rượu này không sao.

Tự dưng bắt em uống rượu.

– Không phải bắt mà muốn em cảm nhận được chút xú về hương vị của rượu.

– Để làm gì?

Vòng tay của anh ôm chặt nàng hơn:

Đó cũng là một chút men tình đó. Sao lần này anh về ...anh lạ hơn lần trước.

– Lạ à! Vì nỗi nhớ người yêu, nỗi nhớ cồn cào, nỗi nhớ có khi làm anh chao đảo.

Anh chỉ muốn tìm cách để về Việt Nam và được ở cạnh bên em. Rồi ... sau đó anh lại ra đi.

– Ừ! Cho nên lần này anh sẽ nói với em, chúng mình hãy cưới nhau hoặc anh đưa em đi Mỹ hoặc anh sẽ về đây với em.

– Anh có dám bỏ tất cả để về Việt Nam sống vì tình yêu của mình không?

– Tất nhiên là anh bằng lòng những gì anh tự chọn lựa và quyết định, nhưng ...

– Nhưng sao?

– Anh sẽ thực hiện xong những dự án của anh khi trở về Việt Nam sống với em.

– Anh sẽ không hối hận ...?

– Ai lại hối hận vì người mình yêu ...

Thú thật Thiều Mơ chưa hề nghĩ đến chuyện xa vời đó, nàng chỉ mong được gặp lại người yêu. Còn những chuyện xa xôi ...

Nghe anh nói trong lòng cô vừa hoang mang vừa không dám tin vào những gì mình nghe được.

Hai người lặng lẽ bên nhau thật lâu như không muốn rời xa nhau.

Giá như đêm nay được ở bên em.

Thiều Mơ đẩy Dự Nguyên ra và nói:

– Có mẹ em cùng đi đó. Đừng có lạng quạng chứ!

– Anh nói thật chứ lạng quạng gì. Yêu và muốn được người mình yêu là xấu à? Vậy những người yêu nhau đều xấu hết hay sao?

Dự Nguyên lại kéo Thiều Mơ ra sàn nhảy, chút hương vị rượu đã làm cho anh thêm mạnh mẽ hơn và họ lại say sưa trong những khúc tình ca trữ tình bay bổng lãng mạn du dương.

Họ đang trong vòng tay và cảm xúc ngây ngất của hương yêu bao tháng ngày xa cách.

Thật bất ngờ đến mức vui khi giọng ai đó chợt vang lên:

– Ủa! Là anh ... anh về khi nào sao không báo cho cả nhà biết:

May quá gặp anh ở đây.

Thiều Mơ và Dự Nguyên đều hết sức ngỡ ngàng và sực tỉnh khi nghe giọng nói quá quen thuộc và bàn tay cô bé đã nắm bắt tay Dự Nguyên chúc mừng.

Dự Nguyên hồ hững hỏi:

– Ủa ...em cũng đến đây chơi sao?

– Hôm nay em dự tiệc của bạn và chuẩn bị về bất chợt gặp anh. Anh về khi nào và đang ở đâu. Em đến có được không?

–Ồ! Để anh ghé về nhà em vì hôm nay có cậu của anh với ...

– Cậu nào? Anh định nói đến chú Điền Văn phải không?

Rồi chợt nổi giận khi thấy Thiều Mơ bên cạnh Dự Nguyên, Nhật Lan nói:

– Ủa ...chưa đủ sao Thiều Mơ. Mẹ thì bám theo chú Văn, còn con thì ...

Nhật Lan, tôi cấm chị nói cái giọng đó với chúng tôi.

– Trời ạ!

– Chúng tôi à! Bộ cô tưởng ở nhà không ai biết gì à? Mẹ cô đã lợi dụng sự quen biết của anh Dự Nguyên với chú Điền Văn ... Thật ghê gớm cho các người.

– Cái gì Em nói cái gì vậy Nhật Lan?

Nhật Lan được thể, cao giọng:

– Làm sao mà Thiều Mơ dám nói với anh chuyện này. Mẹ của Thiều Mơ và chú Điền Văn đang có mối quan hệ bất chính. Điều mà cả nhà em đang giận anh là vì ...vì ...Nhật Lan không dám nói ra vì sợ mất lòng với Dự Nguyên về chuyện của Điền Văn nên cô bé im lặng.

Dự Nguyên ngờ ngàng hỏi Thiều Mơ:

– Có phải mẹ em ...

Thiều Mơ ngập ngừng:

– Em không biết phải nói sao với anh ...khi mà ...

– Dám nói à! Mong rằng lần này anh giải quyết chuyện đó, bây giờ anh ở đâu cho em biết đi.

Dự Nguyên rất tỉnh táo để không cho Nhật Lan biết, mọi việc sẽ ra sao khi mà. Dự Nguyên hết sức ngờ ngàng về việc này. Cậu Bách không hay hơn gã đó hay sao?

Nhật Lan lại nói năng linh tinh:

– Thật là đáng xấu hổ. Cả nhà em ai cũng tức giận bởi vì anh về và điều tra lại mọi việc, chú Văn ... em rất muốn không tin nhưng mà ...

– Mà sao?

Dự Nguyên hỏi dồn dập khi Nhật Lan cố úp úp mở mở ...

Nhật Lan như nắm, bắt được cơ hội:

– Hay là em đến chỗ nghỉ của anh, em sẽ nói cho anh biết để anh hiểu rõ vấn đề và tìm cách gỡ cho chú ấy.

– Anh chẳng hiểu gì cả. Nhưng thôi, bây giờ em hãy về với bạn bè đi. Sáng mai anh sẽ về Bảo Lộc ngay. Anh cũng về để ông cậu trông.

– Cậu nào?

– À! Em không biết đâu.

Nhật Lan hậm hực vì tức giận Dự Nguyên, tại sao nó lại đi cùng anh như thế.

– Nay, càng phải cho anh thấy rằng chuyện của chú Văn thật nghiêm trọng nếu không anh sẽ không màng tới bao giờ.

– Em ... à! Hãy nhảy với em một bài đi, em sẽ về ngay. Thiều Mơ nghe trong lòng tiếc rẻ cho Nhật Lan. Tại sao lại dấn thân vào sự đua đòi thế này. Dự Nguyên nhìn Thiều Mơ dò xét, Thiều Mơ bỏ đi, Dự Nguyên nói:

– Hãy đợi, anh sẽ đưa em về.

Nhật Lan yên vị trong vòng tay của Dự Nguyên, giọng vẫn đầy hờn giận.

– Tại sao anh và Thiều Mơ ở bên nhau. Anh có biết là em và cả nhà ...

– Nhật Lan, hãy hiểu giùm cho anh, dẫu sao anh cũng chỉ coi em ... vì anh là bạn của Nhật Khiêm mà.

– Em không cần biết anh xem em là gì nhưng anh hãy hiểu là em ... em ... rất rất là yêu anh, em có thể vì anh tất cả đó ... cho ... cho mà không đòi hỏi.

Nhật Lan nhỏ giọng khi nói điều đó, Dự Nguyên bất mãn trước một cô bé của đợt sống mãi, điều anh quan tâm là chuyện của chú Văn.

Nhật Lan dường như hiểu lắt rở về nỗi lòng băn khoăn của Dự Nguyên nên vẫn cố giữ bí mật để được gần với Dự Nguyên.

Hay là về chỗ trọ của em đi. Em chỉ ở có một mình ...

– Không được đâu em. Cậu anh ... à ... anh và cậu có việc quan trọng lắm.

– Cậu nào nữa?

– À! Đây là cậu của anh. Còn chú Văn?

– Hôm nào anh về anh sẽ nói rõ mọi việc, hãy cho anh biết chuyện của chú Văn đi.

– Anh muốn biết chuyện của chú Văn với cô Hà Thơ phải không?

Dự Nguyên rất muốn biết điều này nhưng ...việc của chú Điền Văn mới quan trọng, anh linh cảm như có điều gì đó ...Thái độ ngập ngừng của Nhật Lan khiến cho Dự Nguyên thêm bức. Dự Nguyên nói:

Thôi được rồi, chuyện gì cần biết anh sẽ biết, ngày mai anh sẽ về trang trại.

Còn bây giờ em về đi, hình như bạn bè đang đợi em kìa.

Biết Dự Nguyên giận nhưng Nhật Lan vẫn không muốn nói vì sợ khi nói ra Dự Nguyên sẽ buồn lo mà không tỏ ra quan tâm đến cô, Nhật Lan nói:

– Vậy mai anh cho em về cùng với nhé!

– Không được đâu cô bé. Anh phải cùng cậu hoàn thành vài việc rồi mới trở về nên cũng không biết lúc nào ...

– Thì em đợi.

– Cậu anh kì cục lắm.

– Không hề gì.

– Lần trước anh ăn tết ở trang trại sau đó gặp cậu. Cậu làm anh một trận. Với lại anh có sứ mệnh của gia đình đối với cậu ấy.

– Thôi mình về đi!

– Anh không muốn biết gì ạ! Thật ra em thì em không tin lắm nhưng ba em và những người trong công ty và nhất là ông của em ...chú Văn bị tình nghi là người đã có hành vi phá hoại gây cho công ty sự tổn thất.

– Em nói gì lạ thế?

Chú ấy làm cho chất lượng trà bị giảm đi. Trà bị trả về, có những hợp đồng

bị hủy. Nghiêm trọng như vậy sao em?

– Vâng!

– Thôi được, ngày mai anh sẽ về để làm sáng tỏ vấn đề. Bây giờ anh phải gặp ông cậu và một số người:

Em cũng biết anh có nhiều việc phải làm lắm.

Dự Nguyên chỉ mong cho sớm thoát khỏi con bé. Nhật Lan quả là một cô bé dễ hư hỏng giữa cuộc đời.

– Suốt đêm bên nhau mà chỉ toàn ngổ ngàng về mọi việc. Dự Nguyên khám phá ra bí mật của cậu Hoài Bách. Lẽ nào vì mãi còn oán hận tình xưa mà cậu đã để cho Điền Văn vào làm và những gì xảy ra là có thật. Thiều Mơ cũng băn khoăn về điều này và sự băn khoăn của cô bé khi nghe Dự Nguyên nói về Điền Văn:

Chú ấy không họ hàng gì với anh cả. Cả với cậu Bách nữa, cậu Bách xem chú ấy như em vì chú Văn bị tai nạn gần như không còn mình nữa như xưa.

Chú không nhớ về quá khứ, ngay cả tên, quê hương xứ sở ... nói chung Điền Văn là tên mà cậu đã gọi cho chú.

– Nhưng chú bị tai nạn gì?

Hình như theo dòng người đổ xô đi đào vàng ở vùng núi rừng. Có thể bị sát hại lẫn nhau. Còn cậu Bách lúc đó thất tình cũng lên rừng mà sống. Từ đó đến nay cũng trên mười năm, hai người đàn ông xa lạ xem nhau như tình huynh đệ.

– Trời ơi!

Thiều Mơ kêu lên như thế, trong cõi xa xăm nào đó cô bé cũng mơ về một huyền thoại, mơ về nỗi niềm cổ tích xa xưa để mà mơ, mà hy vọng:

Hay là ...

Thiều Mơ không dám nói lên ý nghĩ của mình, thật là phi hiện thực như trong văn chương người ta vẫn nói thế.

Thiếu Mơ nói:

– Em rất khổ sở khi biết mẹ với chú Văn có mối quan hệ với nhau và có lẽ mẹ rất có tình cảm với chú Văn. Nhưng em thông cảm cho mẹ và tin mẹ. Mẹ em không dễ dàng tiếp nhận tình cảm của đàn ông một. Cách dễ dàng đâu. Có điều mẹ không nói với em về Điền Văn và em ... em cũng không biết phải nói sao với cậu. Thật ra em thích mẹ với cậu Bách ...

Dự Nguyên ôm chặt Thiếu Mơ trong vòng tay. Anh đã hiểu một phần dù chỉ nghe qua lời nói của Thiếu Mơ và Nhật Lan về việc gì cậu Bách muốn chú Điền Văn vào làm trong công ty của Thuận Khánh. Bây giờ thì Dự Nguyên hiểu rõ ý của cậu. Có thể để trả thù hoặc đo chú Văn quá căng thẳng ...không rõ được ý đồ của cậu. Còn việc của cô Hà Thơ với cậu Bách hay chú Điền Văn, đó là quyền của mỗi người. Bất ngờ nhất là mối tình của cậu Hoài Bách với bà Khánh. Dự Nguyên cũng không có nhiều thiện cảm với bà Khánh, anh thích tính cách của cô Hà Thơ hơn, không phải vì cô Hà Thơ là mẹ của Thiếu Mơ mà vì ở họ có chiều sâu trong cuộc sống, chính vì thế anh đã phải tìm đến với Thiếu Mơ một cách thật bất ngờ, anh tìm đến với Thiếu Mơ bằng một tình cảm tự nguyện, bằng một xúc cảm chân thật từ trái tim, những ngày tết ở Mũi Né thật đáng yêu làm sao! Một cô bé hết sức bộc trực nhưng cũng vô cùng duyên dáng của con gái. Ban đầu do thắc mắc về hai mẹ con Thiếu Mơ anh đã tìm hiểu và anh đã bị chinh phục. Với Nhật Lan, anh chỉ xem con bé như em gái nhưng cô em gái đầy bướng bỉnh vì sự đua đòi thái quá, một lối sống phù đầu anh đã từng và đang sống ở một đất nước văn minh nhưng vẫn cảm thấy chày bồng một tình cảm êm đềm nhẹ nhàng dù cuộc sống vẫn sôi nổi và vô cùng tiến bộ văn minh.

Dẫu sao tình yêu giữa anh và Thiếu Mơ vẫn không bị ngăn trở bởi tình cảm gia đình, có chăng vì chút vướng bận bởi một tình cảm- nồng nổi của Nhật Lan.

Dự Nguyên tin rằng, anh sẽ thuyết phục được Nhật Lan và lại giải- quyết chuyện của chú Điền Văn là anh sẽ không có ảnh hưởng gì nhiều đến họ. Có lẽ cậu muốn cho bà Khánh biết giờ đây cậu cũng không còn là một gã nghèo nữa.

Chuyện của người lớn và quá khứ hãy để họ giải quyết. Cậu Bách với cô Hà Thơ hay chú Điền Văn cũng vậy thôi. Đó là quyền của cô, biết đâu ở Điền Văn có điều gì đó khiến cho cô Hà Thơ xúc động, kể cũng lạnhưng chú

Diễn Văn trông mạnh mẽ và cũng thật năng động vì thế cậu mới dùng người thật khéo như thế. Cậu Bách thật là tài.

Dự Nguyên kéo Thiều Mơ sát vào lòng, toàn thân nàng run rẩy trong vòng tay anh. Dự Nguyên nói khẽ:

– Em ngủ một chút đi kéo mệt.

– Chắc mẹ đang lo cho em.

– Thế em có lo cho mẹ không?

– Mẹ lớn rồi. Mẹ làm gì cũng có suy nghĩ. Vậy em không suy nghĩ sao sợ mẹ lo?

– Vì ...biết đâu?

– Có sợ anh không?

– Anh có làm em sợ không?

– Không biết.

– Sao em không biết?

– Ngộ nhớ anh ...

Dự Nguyên ôm chặt Thiều Mơ tay anh âu yếm làn tóc, vành tai nàng rồi lần lần xuống chiếc gáy, đôi bờ vai. Đôi tay anh lần lần khám phá trên đôi bờ vai, khoảng lưng thon. Cảm giác của dòng điện muốn lan tỏa vào khắp người.

Giọng anh bên tai nàng:

– Em ... em không sợ anh hòa tan em ra sao?

– Em không biết nữa vì em tin ... tin ...tin rằng anh ...

– Anh ... anh là một người đàn ông thật tốt thật đáng yêu ...thật ...

– Thì anh thật chứ có giả đâu. Nhỏ mà khôn ghê.

Dự Nguyên cắn nhẹ vào chóp mũi của Thiều Mơ rồi dỗ dành:

– Thôi ngủ một chút đi cưng.

– Ngày mai mình về chứ?

– Không, chúng tao lại chơi, chủ nhật hãy về. Chuyện gì khác anh sẽ giải quyết nhưng anh phải hỏi cậu cho rõ ràng và đề nghị chú Điền Văn nghỉ ở công ty Bảo Lộc, chú ấy sẽ giúp cho cậu trong việc quản lí xưởng trà của cậu.

– Oai dữ vậy ta, nhưng còn việc của mẹ em thì sao?

Việc của mẹ, anh làm sao xen vào. Nếu mẹ thú cậu Bách, anh hoan hô hai tay, khi ấy anh sẽ xin mẹ đưa con gái mẹ đi Mỹ.

– Đừng có mà mừng.

– Có dám mừng đâu vì sự xuất hiện của chú Điền Văn ...

– Anh có ủng hộ mẹ với chú Văn không?

Biết đâu đó là duyên của mẹ, anh không xen vào chuyện này, chỉ mong sao mẹ

– Mẹ thế nào?

– Mẹ chấp nhận chàng rể này.

Thiều Mơ lặng im mặc cho những nụ hôn cứ kéo về như cơn mưa tháng sáu.

Có một thi sĩ nào đó đã ngợi ca về mưa tháng sáu:

"Tháng sáu trời mưa, trời mưa không dứt. Trời không mưa, anh cũng lạy trời mưa ..." Nhưng anh đã hứa với Nhật Lan rồi. Biết làm sao. Đối với gia đình cậu mợ Khánh, Dự Nguyên là chỗ dựa vững chắc với Nhật Khiêm, cũng khó xử cho anh, nói như lời của bà Khánh là sẽ làm lớn chuyện của Điền Văn nếu như muốn êm đẹp thì Dự Nguyên phải cưới Nhật Lan thật là ép người ta qua

đáng. Thiều Mơ không muốn nghĩ đến những người trong gia đình của cậu Khánh. Nếu mẹ chọn cậu Bách, Thiều Mơ sẵn sàng cùng mẹ rời khỏi trang trại sống ở đâu cũng được miễn không phải thấy mặt họ. Chẳng biết bây giờ mẹ có thấy điều đó là sai lầm hay không. Mong sao mẹ suy nghĩ lại vì cậu Hoài Bách theo nàng là người có thể tin cậy được?

Vậy mà mẹ không xúc động ư? Thiều Mơ cảm thấy có một cái gì đó buồn buồn, buồn cho ai? Phải chăng vì mẹ? Thiều Mơ và Dự Nguyên không biết làm thế nào vì giữa cậu Bách và chú Điền Văn họ không biết nên ủng hộ người nào.

Buổi sáng để hai người phụ nữ đi siêu thị, Dự Nguyên và ông Bách tìm một góc quán cà phê trong siêu thị.

Dự Nguyên không chịu đựng mãi những gì mình biết. Anh lên tiếng:

– Cậu à! Tối qua Nhật Lan, con gái của bà Khánh, cô bé đã nói về chuyện của chú Điền Văn ...Cậu, vậy là sao?

– Cháu còn biết gì nữa?

– Cháu muốn biết gì à? Cậu đang dự định gì đây?

– Dự định gì?

– Kêu chú Văn nghỉ việc ở đó.

– Bộ dễ như chúng ta nghĩ vậy sao. Cậu ...

– Cậu sẽ đương đầu với mọi việc, nếu cần cậu sẽ bồi thường nhưng mọi việc chỉ là vu khống, chứng cứ đâu? Nè, cháu không dính líu gì đến việc đó. Không có xen vào nghe chưa. Dù cho bà ấy có áp đặt cháu điều gì.

Đã đến lúc bà ấy phải biết ...

– Chẳng lẽ lại âm thầm như vậy sao?

– Không có gì phải âm thầm, lén lút gì cả đâu. Cháu cứ bình thường như không có chuyện gì đó chỉ là phần nhỏ để cho họ biết.

- Nhất là bà ta ...
- Cậu muốn chứng minh rằng bây giờ cậu đã thành đạt.
- Còn cậu thì sao?
- Cậu à? Cậu đang rất bình thường và tỉnh táo.
- Việc của cậu thì sao?
- Việc gì?

Cậu quá biết, đừng hỏi cháu.

Cậu Bách rụt cổ nói:

- Chẳng có gì cả. Quá khứ và hiện tại. Cả tương lai nữa chứ. Không phải là chú và cô Thơ ...
- Vẫn chỉ chờ. Cô ấy làm cho cậu cảm thấy phần chần trong công việc và cuộc sống nhưng hy vọng ư? Mờ mịt, và lại hình như Dự Nguyên chờ đợi cậu nói rõ về mọi việc nhưng rồi cậu lại im lặng ra vẻ tiếc nuối một điều gì đó khiến cho Dự Nguyên cũng e ngại không dám nói ra rằng ngay lúc này cậu sẽ thất vọng. Tất nhiên là khi trở về mọi chuyện rồi sẽ vỡ lẽ, chẳng biết như thế có tàn nhẫn hay không nhưng Thiều Mơ cũng không dám nói ra ngay lúc này.

Buổi chiều họ quay về Đà Lạt, theo dự định đến trưa chủ nhật mới về. Cậu Bách cũng vui vẻ đề nghị:

Vậy cô Thơ và cháu Thiều Mơ ở lại Đà Lạt đêm nay và đêm mai nhé. Tôi sẽ cho người đưa về.

Dự Nguyên cười:

- Để cháu tình nguyện đưa cô Thơ và Thiều Mơ về Bảo Lộc cậu nhé!
- Ô! Cái thằng phải chi cậu mà có thể làm được điều đó nhỉ?
- Thì cậu cứ ...là ...

Dự Nguyên là người vui tính nên không khí lúc nào cũng rộn vui, Thiều Mơ cũng thế. Cả hai lôi kéo hai người lớn hòa vào niềm vui và sự rộn rã của họ. Bất chợt Dự Nguyên hỏi bà Hà Thơ:

– Cô ơi! Cô có bằng lòng để con đưa con gái cô đi Mỹ hay không?

Ông Bách cầu nhàu:

– Cái thằng, sao cứ nói toàn chuyện chia tay không vậy?

Quay nhìn Hà Thơ, Hoài Bách nói tiếp:

– Ai lại để một kẻ xa lạ đưa con gái mình đi xa "hàng vạn dặm" phải không cô Thơ.

Thôi cô ra điều kiện, nếu muốn cưới con bé của cô phải hồi hương về Việt Nam mà sống. Nó mà về đây, tôi cũng đỡ buồn:

Dự Nguyên rêu rao:

– Ai biểu cậu tôn thờ chủ nghĩa cô độc như vậy, cháu thấy cô ...cô gì đó cũng hay hay.

– O ...cái thằng ... cậu mà ưng ư?

Thấy vẻ áp úng của cậu Bách, Thiều Mơ và Hà Thơ cùng mỉm cười. Bà Thơ cảm thấy cũng ray rứt trong lòng và tội tội cho Hoài Bách làm sao! Giá như không gặp một hiện thân của Thiều Quang thì bà đã chọn ông để làm bạn cho thời gian còn lại của cuộc sống một đời người.

Thật bất ngờ khi Thiều Mơ Và Hà Thơ vừa về đến trang trại là Nhật Lan đã có mặt và cào giọng nói:

– Ông bà nội mời cô và Thiều Mơ sang bên nhà gấp.

Thiều Mơ trêu tức Nhật Lan:

– Mẹ tôi và tôi không có ý định nhận sự phân chia gì đâu. Nhật Lan nói với ông bà xin miễn cho mẹ và Thiều Mơ có được không?

– Mày ... tưởng có anh Dự Nguyên là ngon lắm hay sao? Không dễ đâu, anh Nguyên có khi sẽ không được tiếp tục đây. Mà thôi nói với mày điều đó làm gì.

Ông bảo hai người sang ngay. Nếu không dừng nghĩ sao ông không nghĩ chút tình ...

Bà Hà Thơ giục Thiều Mơ tắm rửa rồi hai mẹ con sang nhà ông bà.

Vừa bước vào phòng khách cổ kính nơi ngôi nhà chính mà ông bà ở, Thiều Mơ cảm thấy có một cái gì đó nặng nề quan trọng.

– Trời ạ! Sao mà nghiêm trọng thế này. Thiều Mơ nghĩ thầm trong bụng.

Bà Khánh lên tiếng, trước khi thấy Hà Thơ:

– Xin phép cả nhà, mọi việc sẽ được tôi trình bày rõ ràng, về chuyện quan hệ của cô Thơ với ai, chúng tôi không để ý, nói chung không màng đến nhưng việc có liên quan đến sự sống còn của công ty nên chúng ta phải giải quyết cho rõ ràng.

Bà Vĩnh ngân:

– Thì con cứ nói thẳng mọi việc đi, sao cứ lòng vòng mãi vậy?

Giọng bà Khánh trang trọng:

– Thừa ba mẹ. Theo sự điều tra và theo dõi, con được cung cấp tin tức về mối quan hệ của cô Hà Thơ với Điền Văn, hẳn ta đã có những hành vi sai trái như cố tình trong quá trình sấy trà đã bỏ một loại chất ướp không đúng như hương vị trà của công ty chúng ta:

Điều đó đã khiến cho chúng ta bị trả sản phẩm, vấn đề thứ hai hẳn còn la cà với một số người để quảng cáo một loại trà ở một xưởng trà cỏn con ở Đà Lạt. Thế là ta lại mất nhiều hợp đồng. Thứ ba tất cả có sự nhúng tay gián tiếp của hai mẹ con cô Hà Thơ.

Thiều Mơ nổi giận. Tính khí cô bé vốn thẳng mạnh. Thiều Mơ lên tiếng:

– Xin mọi nói rõ mọi chuyện. Công ty của ta là một công ty lớn, chỉ vì những lời lẽ của một nhân viên sẩy trà mà bị mất hợp đồng hay trà sản phẩm. Đó là vấn đề của công ty sao lại đổ cho mẹ con của cháu vào đây. Mẹ cháu cũng chỉ là nhân viên ...

Bà Vĩnh cau mặt quát lên:

– Con bệ này, người lớn đang nói sao lại ngang nhiên như thế. Không được dạy dỗ à?

Những gì mọi Khánh nói cũng có cơ sở, ông chủ trang trại này là ông Vĩnh cũng có theo dõi việc này. Người gián tiếp xen vào là Hà Thơ Tại sao như thế.

Ba cô đã đối xử với cô ra sao? Đưa cô về đây, cho chỗ ở, công việc để hai mẹ con sống từ bao lâu nay, cô lại trả công như vậy à? Đã vậy còn có việc cạnh tranh nữa chẳng lẽ vì cái cậu Việt kiều nên các người muốn trả ơn cho chúng tôi như vậy hay sao? Có phải bây giờ có Việt kiều lo cho nên không cần ở đây.

Suốt mấy ngày nay hai mẹ con còn đi chơi ở thành phố, đi khách sạn, vũ trường.

Giọng bà Hà Thơ thật tội:

– Thừa ba mẹ và anh chị, thật ra những gì cả nhà nói đối với con thật là bất ngờ. Thật ra con có biết Điền Văn nhưng chuyện gián tiếp gây ra những thất thoát như thế làm sao con có thể nhúng tay vào chứ. Ba à! Chuyện này con không biết gì cả. Ông Vĩnh bây giờ mới lên tiếng:

– Về chuyện gã Điền Văn, chúng ta sẽ cho hắn nghỉ việc, còn việc quen hệ của con với gã đó hay với ai thì hãy thận trọng vì ở đây, gia đình này chưa hề xảy ra tai tiếng về chuyện tình cảm lăng nhăng và lại ở từng tuổi này rồi ... con có đi bước nữa hãy thận trọng và báo cho mọi người biết, ta chỉ sợ ảnh hưởng đến công việc của chúng ta. Thừa cả nhà, cháu nghĩ chuyện mẹ cháu chỉ là chuyện bình thường vì mẹ cháu đang sống một mình.

– Cái con bé này, sao cứ xen vào chuyện của người lớn, ta bảo cháu không nên nói, bây giờ hãy nghe theo sự sắp xếp của cả nhà, không thì đừng trách tại sao ta thẳng tay với hai mẹ con, thứ nhất Điền Văn sẽ buộc thôi việc. Thứ

hai chuyện của Diên Văn sẽ được bồi thường, nếu không Dự Nguyên sẽ là người chịu trách nhiệm vì cậu ấy giới thiệu Diên Văn vào công ty.

Chúng tôi còn được biết cô Hà Thơ còn có quan hệ với một người nữa:

Bà Khánh xen vào.

Ông Vĩnh gia giáo:

– À! Trước đây có nghe nói Hà Thơ quen một người, người này có khiếm khuyết gì đó.

Sao bây giờ lại là Diên Văn. Trời ơi! Chuyện này đối với gia đình này là nhục nhã đó. Vẫn giọng chanh chua, bà Khánh lớn tiếng:

– Đúng rồi, có phải người mà cô rước về nhà rồi còn ở lại dùng bữa tối nữa chứ, nếu tôi không sang chơi làm sao biết được cô cô chứa người ta ở trong nhà hay không?

Thiều Mơ không nhìn được, bênh vực mẹ:

Cháu xin lỗi, mẹ quên nói một điều là ông ấy chính là ...

Bà Khánh cướp lời:

– Đúng rồi:

Đó là chủ xưởng trà mà Diên Văn nhắc tới. Có nghĩa là Diên Văn là người của ông ta gài vào để phá hoại. Ông ta định cho chúng ta phá sản:

Có lẽ vì cô đã quen ông ta lại còn quan hệ với người của ông ta nên ông ta mới trả thù chúng tôi vì cô cũng là người nhà mà.

Bà Hà Thơ cảm thấy bủn rủn và vô cùng hoang mang. Thì ra giữa Diên Văn và Hoài Bách có mối quan hệ ư? Thế thì thật là khó xử, bà biết phải làm sao đây. Trời ơi! Hoài Bách sẽ nghĩ sao và cả Diên Văn nữa. Còn việc Diên Văn có thật sự muốn phá công ty Bảo Lộc vì Hoài Bách hay không? Điều này làm sao biết được.

Thiều Mơ lại còn bồi thêm và bà không kịp ngăn con bé, bà chỉ biết xin phép

kéo con bé ra về khi nó thất lên điều tai hại khiến ai cũng sửng sốt:

– Có lẽ chỉ tại vì tại vì ông Bách. ông.

Bách muốn trả thù ông ta là cậu của anh Dự Nguyên và ông ấy đã từng là ...

là bạn của bà Thùy Lan đó. Bạn thân tình ... bạn ...

– Bốp!

– A! Con này hỗn ...

Thiếu Mơ ra về kèm theo cái tát mà mợ Khánh đã bạt.

Mọi người sửng sốt. Tiếng khóc, chói ời đi.

Người Bỗng Lại Về

Chương Kết

Sao con không cho mẹ biết sớm hơn về điều này?

– Con sợsợ mẹ và cậu Bách bị sốc.

– Thà rằng biết rõ điều này, mẹ sẽ đủ niềm tin để tin vào sự thật. Chỉ có Hoài Bách có thể xác định rõ về Điền Văn.

– Mẹ muốn nói ...

Giọng bà Hà Thơ xúc động:

– Mẹ mong sớm tìm ra tông tích của ba con để mẹ không bị oan ức và lại ...

mẹ

– Mẹ muốn nói ...

Điền Văn và ba con, hiện tại chỉ khác ở Điền Văn không biết gì về quá khứ cả. Điều mà Dự Nguyên nói cô thể mẹ tin chắc Điền Văn là ba con nhưng khi Hoài Bách gặp thì ba con đã không còn trí nhớ như xưa vì bị chấn thương đầu trong tai nạn đi rừng. Nhưng ngày ấy con nghe mẹ và bà thường hay nhắc là ba đi biển kia mà!

– Làm sao mẹ biết được. Vì Điền Văn nên mẹ không thể đến với Hoài Bách.

Mẹ tin rằng Điền Văn chính là ba con. Con có nhớ chút gì về ba không?

– Thật ra con cũng chưa hề gặp và tiếp xúc với chú ấy nhưng sao mẹ cũng không nói với con về việc này.

– Mẹ à! Mẹ chỉ sợ mọi việc chưa rõ ràng. Nhưng bây giờ nghe những thông tin từ Dự Nguyên, mẹ đã tin chắc, điều quan trọng là con có biết không ...

– Biết sao hở mẹ?

– Mẹmẹ cố nhin nhục, chịu đựng để chờ đợi vì vì ba mới chính là con trai của ông ...con hiểu không ... ba mới là em ruột của cậu Khánh, con hiểu không?

– Con không hiểu gì hết.

Rồi con sẽ hiểu. Hồi đó mẹ cũng không như con, mẹ không muốn mang tiếng là con gái rơi để được đưa về đây. Nhưng chẳng lẽ mẹ về đây danh nghĩa là con dâu của ông Vĩnh. Chính ông đã đưa ra ý đó. Thế là mẹ về đây cùng con và ông là ba của mẹ.

Thiều Mơ chợt hiểu, cô bé nói:

– Nếu như không gặp lại ba. Mãi mãi mẹ cũng sẽ là con gái và chẳng ai biết gì về ba hết. Bây giờ phải làm sao hở mẹ?

Bà Hà Thơ suy nghĩ rồi nói với Thiều Mơ:

– Chúng ta lên Đà Lạt ghé nhà cậu Bách xem có gặp Điền Văn ở đó không?

– Những lần trước sao chúng ta không gặp chú ấy hở mẹ?

– Mẹ đâu có biết?

– Biết đâu lần này chúng ta cũng sẽ không gặp.

– Mẹ nghĩ mình đi đột xuất, có thể gặp họ.

– Vậy chiều nay mẹ nhé!

– Ừ? Nhưng mà con nhớ không được nói năng linh tinh đấy nhé!

Con xin lỗi mẹ nhưng vì lúc đó con giận, giận mợ ấy kinh khủng.

– Nếu thật là ba con ... thì cậu mợ sẽ được gọi lại Bác, bác con có hiểu không.

Thiều Mợ buồn buồn:

– Thà rằng ba còn hoặc đã mất ... thật sự. Giờ đây thật là khó, con không tin chắc đâu.

– Mẹ đã tìm thấy cả những đặc điểm của ba con và chú Điền Văn. Thú thật khi ấy mẹ ngỡ họ là anh em song sinh nhưng không thể. Có điều là ba chưa hề biết gì cả. Hoàn toàn không biết gì về chính mình.

– Mình nói cho cậu Bách biết xem cậu ấy có giúp gì được không?

– Con quên là cậu Bách ...

– Có thể đó là cú sốc nhưng con tin cậu là người tốt, cậu quen biết nhiều.

Nếu quả thật chú Điền Văn là ba ... chúng ta có thể đưa chú ấy đi điều trị hoặc bằng cách gọi nhớ mẹ nhỉ. Vậy con sẽ nhờ anh Nguyên có được không mẹ?

Bà Hà Thơ dặn dò Thiều Mợ:

– Việc này rất phức tạp. Nhất định không để ai biết bên ấy sẽ không tin đâu.

Đề từ từ mẹ sẽ trình với ông. Ngay cả Điền Văn ...đề mẹ hỏi cậu Bách cho

rõ ràng thời gian nào cậu Bách gặp chú Điền Văn.

Thiều Mơ bỗng ôm chầm lấy mẹ, cô bé nói:

– Con mong sao đó là sự thật để mẹ sống quãng thời gian còn lại thật ý nghĩa. Con biết vì sao mẹ không thể đón nhận tình cảm của cậu Hoài Bách.

Hai mẹ con tưởng đã yên bình khi nghĩ đến những dự định sắp tới. Nào ngờ bà Khánh lại xuất hiện cùng với Nhật Lan. Thiều Mơ vốn rất ghét Nhật Lan, vừa thấy mặt hai người, Thiều Mơ đã khiếm nhã:

– Mẹ định hạch sách mẹ cháu điều gì nữa đây?

Bà Khánh ra vẻ thoáng e ngại, bà hỏi:

– Tại sao cháu lại ăn nói lung tung như vậy?

– Lung tung à! Đó là sự thật đó. Mẹ hãy nghĩ:

Đó là sự trả thù nhưng cậu Bách không phải là người xấu.

Nhật Lan vẫn đồng đánh:

– Ông ấy là người thế nào, có phải cái ông bị thọt chân đó không?

Thiều Mơ cười nhạt rồi giận dỗi nói:

– Cậu ấy vốn đâu có bị như thế phải không mẹ. Mẹ biết rõ điều đó mà.

Nhật Lan sân si định lên tiếng, bà Khánh kéo tay con bé rồi nói với Hà Thơ và Thiều Mơ:

– Tại sao cháu cứ nói với tôi cái giọng đó chứ, cô Thơ ... cô cũng nên dạy dỗ con cái, ba rất giận đó.

Bà Hà Thơ nhẹ giọng nói:

– Thật ra con bé biết còn nhiều hơn cả tôi. Ba cái chuyện vợ vắn, ai mà để ý làm gì chỉ có bọn trẻ chúng quan tâm chẳng qua vì tình cờ. Chị cũng biết ... Hoài Bách là cậu của Dự Nguyên, giữa chúng tôi cũng có những tình cảm

bạn bè.

Thieu Mơ không vừa:

– Thật ra cậu Hoài Bách có rất nhiều tình cảm với mẹ cháu, cậu ấy là người thật đặc biệt. Đàn ông mà suốt mấy mươi năm ôm mối hận thù hận. Có lẽ giờ đây cậu chỉ oán hận nên tình cảm nên tình cảm cậu dành cho mẹ cháu. Điều đó có gì xấu không? Mơ thử đặt trường hợp ngược lại để xem mình rơi vào tình cảnh như thế thì sao? Lớn rồi là gỗ đá sao? Nhưng mẹ cháu không phải là hạng người như thế. Cậu Bách giờ đây là một người giàu có, tại sao mẹ cháu vẫn chưa gật đầu:.. cậu Bách ...

– Cậu Bách ...cậu Bách, làm như ông ta là cậu của Thieu Mơ không bằng.

Thieu Mơ cười:

Cậu của Dự Nguyên cũng là cậu của mình.

Nhật Lan nổi đóa nhưng chùn tìm ra lời gì để trả miếng với Thieu Mơ.

Bà Khánh nắm tay của Nhật Lan và nói:

– Tôi sang đây để nói với hai mẹ con cô. Nếu như không để to chuyện của Diên Văn thì hãy để Dự Nguyên sang thỏa thuận với Nhật Khiêm và ông nhà tôi ông sẽ thừa Dự Nguyên đó. Khi ấy Dự Nguyên không có cửa nào trở qua Mĩ nữa đâu. Thieu Mơ khích bác:

– Anh ấy đang muốn hồi hương.

– Cái gì?

Nhật Lan ku lên rồi bình phẩm:

– Hồi hương để sống ở Việt Nam:

Thật là ngốc, ngốc ơi là ngốc. Nếu vậy còn tệ hơn những người chưa hề đi nước ngoài. Chưa ai lại tệ hại như vậy.

Giọng bà Khánh mai mỉa:

Biết đâu ở bên ấy làm sai điều gì bị trục xuất về Việt Nam.

Thieu Mơ đẩy lời bà:

– Cháu cũng mong được như vậy. Cậu Bách bảo anh ấy về Đà Lạt khai thác ngành du lịch ...ủa mà sao cháu lại nói điều này nhi. Anh ấy bảo đó là bí mật.

Bà Hà Thơ biết thái độ của con gái nên cũng không muốn xen vào. Mặc kệ hãy để cho hai mẹ con bà Khánh muốn nghĩ sao cứ nghĩ.

Không ngờ Nhật Lan ngỡ thật, bữu môi khinh thường:

– Việt kiêu kiêu đó ...thật là Việt kiêu dỏm, chắc con cũng không thêm mẹ ạ!

Thà rằng ung lấy một giám đốc công ty. Mẹ à!

Lần sau con sẽ đưa về chơi mẹ nhé!

Giọng bà Khánh đầy kiêu hãnh:

– Một cô ghê! Cứ giám đốc này rồi trưởng phòng nọ rồi chủ tịch quận ...A!

Hôm nọ con nổi chủ tịch ủy ban quận mấy nhi. Cậu đó còn trẻ mà cũng tài ghê:

Hai mẹ con bà Khánh vừa diễn vừa dường thật là phô, Thieu Mơ không ngờ mình chia một mũi tên đã trúng ngay. Thieu Mơ còn suy nghĩ đến thái độ đối phó về việc của chú Điền Văn. Cuối cùng, bà Khánh và Nhật Lan bỏ ra về và hăm dọa bà Thơ:

Ba mẹ đã tính rồi đó. Cái nhà này ...nói chung dòng họ này không thể nhận thêm người khác họ.

– Thế mợ là người cùng họ hay sao?

– A! Con bé này. Sao lúc nào cũng hỗn với tôi vậy? Cô Thơ, dạy dỗ lại con bé không khéo người ta mất vốn đó. Đại gia đình này ít khi bị người khác bình phẩm lắm. Từ khi hai mẹ con cô về đây thật là xui xẻo nhiều lắm. Nói cho cô biết đừng có mà tưởng hay khi biết về đời tư của người khác:

– Vậy sao mọi người quan tâm đến chuyện của chúng tôi?

– Vì mẹ con cô ở đây có biết không, thật là xấu xược khi nói chuyện với hai người. Mẹ bảo tôi nói với cô nếu có lấy cái gã gì đó thì hãy rời khỏi nơi này.

Công ty đã đuổi hẳn ta, thiết nghĩ cô cũng không nên đưa cái của nợ đó về đây.

Mẹ và tôi sẽ giúp cho cô một số vốn. Nhưng cô hãy nhớ đừng để mọi chuyện trở nên thậm tệ. Nói xin lỗi ...cô cũng còn cô thể sinh sản được mà.

– Chị

Bà Hà Thơ kêu lên rồi chao đảo trước những lời sỉ nhục thật xấu xa của bà Khánh. Thấy bà Hà Thơ có vẻ bối rối, bà Khánh còn bồi thêm:

– Cô biết vì sao mẹ lại giúp cô không. Vì mẹ không còn lo lắng về chuyện của cô với ba nữa. Xin lỗi vì giữa hai người ... tình cảm cha con cũng thật là đặc biệt.

– Trời ơi!

Bà Hà Thơ kêu lên rồi ngất đi.

Thiều Mơ lo lắng cho mẹ nhưng trong lòng nổi tức giận vẫn canh cánh.

Được rồi, để mọi người sáng mắt ra, xem Điền Văn là ai. Nghe mẹ nói, Thiều Mơ cũng tin chắc Điền Văn chính là ba mình. Do một tai nạn mà ra nông nổi như thế.

Dự Nguyên nghe rõ và thấy rõ thái độ của bà Khánh đối với cô Hà Thơ, anh muốn ra mặt để mọi người biết sự cô mặt của anh sẽ giúp cho gia đình Hà Thơ đôi khác nhất là được thoát khỏi nơi không khí hắc ám này tuy Thiều Mơ không nói ra nhưng anh biết. Nhất định tìm xem giúp bằng cách nào.

Thiều Mơ vừa đưa mẹ về phòng nghỉ ngơi trở ra đã thấy có Dự Nguyên ở phòng khách.

Anh lên tiếng:

– Mẹ có sao không? Hay đưa mẹ đi bệnh viện nhé!

Thiều Mơ lên tiếng:

– Mẹ bị choáng sẽ khỏi ngay thôi nhưng mà sao anh lại biết?

– Bí mật ...

Dự Nguyên vừa trò chuyện dăm ba câu với Thiều Mơ thì bà Khánh và Nhật Lan lại xuất hiện. Giọng bà Khánh đầy uy quyền:

– À! Sẵn gặp cậu, may quá ở công ty ông nhà tôi muốn gặp cậu cả thằng Nhật Khiêm nữa. Chúng tôi bàn về cái gã Điền Văn. Cậu phải có mặt, chính cậu là người giới thiệu. Vì nể cậu nên chúng tôi phải nhận ...à! Hay là giờ này cậu sang bên nhà chúng tôi ...

Dự Nguyên gật đầu:

– Vâng? Cháu sẽ sang giải quyết ngay. Vậy cậu nhớ đó nhé!

Dự Nguyên cũng đoán được mọi việc và anh cùng bà Khánh sang khu nhà lớn của gia đình.

Cả nhà em ai cũng không tin:

– Tin gì? Dự Nguyên hỏi?

– Em nghĩ anh rõ mọi chuyện.

– Anh rất nhiều chuyện phải làm nên đôi khi không rỗi.

Nhật Lan đề nghị:

– Em có thể đi cùng anh về nhà cậu của anh có được không?

– Để làm gì?

Đó là việc của em em muốn đi ngay bây giờ.

– Thật ra cậu anh rất khó để lúc khác vậy?

– Không, em muốn đêm nay.

– Sao lại gây khó cho anh?

– Vì anh thật đáng ghét.

– Nhưng anh ...

Anh đừng mong trốn em. Em sẽ đi cùng anh bây giờ đây!

– Em thật trẻ con.

– Sao cũng được:

Em còn muốn gặp cả cậu anh.

– Để làm gì?

– Tự khắc anh sẽ biết.

Biết không thể nào từ chối con bé bướng bỉnh này, Dự Nguyên đành hiểu.

– Mục đích của Nhật lan là gì? Có trời mà biết cái con bé chỉ toàn gây rắc rối cho mọi người.

Dự Nguyên không muốn giới thiệu cho cậu biết về Nhật Lan.

Ông Hoài Bách vô cùng bất ngờ khi con bé lên tiếng hỏi về Điền Văn.

Ông Bách hỏi:

– Sao cô bé biết Điền Văn?

Bác quên là chú Điền Văn ...bà cháu muốn biết những việc làm của chú Điền Văn là vì ai? Có thể là vì cô Hà Thơ.

– Sao lại là cô Hà Thơ, nhưng mà đó là chuyện gì?

Anh Dự Nguyên không nói cho bác biết à? ở công ty Bảo Lộc, cô Hà Thơ bị nghi ngờ có dính líu với Điền Văn về việc mà chú ấy đã phá hoại công ty.

– Tại sao cô lại cam đoan như thế?

Vì hai người ...dạ! cháu muốn nói cô Hà Thơ và chú Điền Văn có quan hệ

Ai cũng thấy hai người có quan hệ bất chính.

Có người nói chú Điền Văn cầu kết với một người đàn ông. Nhưng cháu không tin người đó là bác vì có thể bác sẽ không thể làm khi bác cũng phải khó khăn trong giao tiếp, đi lại với lại cô Hà Thơ vì có lí do để "chơi" công ty của ba cháu.

Ông Hoài Bách ngạc nhiên rồi nhìn cô gái như chột hiểu.

– Nếu tôi không lầm ... cô bé là con của ông bà Khánh?

Nhật Lan vui vẻ:

– Sao chuyện này cô cũng biết?

Vì cá nhả cháu đã xử mẹ con cô Hà Thơ phải rời khỏi trang trại còn chú Văn thì phải nghỉ việc. Cháu đã cố năn nỉ anh Nguyên để đến đây tìm hiểu, mẹ cháu nói ...bác hay anh Nguyên bảo lãnh mẹ sẽ đề nghị cho chú Văn ở lại ông bà cháu không bằng lòng để cô Thơ đôi bước nữa với chú Văn đâu.

Bà cháu giận lắm ...định tổng họ ra khỏi ...bà cháu ngay từ đầu không nhìn cô Thơ là con của ông cháu.

Bỗng dưng ông Bách muốn bạt tay Nhật Lan khi thấy thái độ vô lễ của Nhật Lan đối với Hà Thơ mặc dù khi nghe Nhật Lan nhắc đến mối quan hệ của Hà Thơ và Điền Văn trung lòng ông cũng nổi giận nhưng rồi chột lặng im bởi ... hay là ông bị khập khiễng chân trái cho nên không lợi thế hơn Điền Văn. Không ngờ chính ông gọi Điền Văn vào làm trong công ty Bảo Lộc lại là điều ai lầm.

Ông thành công vì đã trả được thù và ít ra trong thời điểm này trà của Bảo Lộc có vấn đề đã làm xôn xao một số phía đã từng hợp đồng Thành công

hao giờ cũng kèm theo sự thất bại và ông đã thất bại vì hụt mất Hà Thơ, nếu không để Điền Văn ô đó, Hà Thơ làm sao quen được Điền Văn trong khi ông và Hà Thơ lại quen biết nhau từ khi tiền Dợ Nguyên về Mỹ.

Về mối quan hệ giữa Hà Thơ và Điền Văn, ông Bách không để tâm nhiều, ông nén nỗi lòng xót xa trong lòng vì đối với Hà Thơ ông vẫn luôn có sự cảm thông, hai mẹ con Hà Thơ sống thật tội trong một đại gia đình thật phức tạp. Giá như Hà Thơ chọn ông, ông sẽ đưa hai mẹ con về đây. Quả thật vô cùng khó khăn khi hai mẹ con luôn bị sự khắc nghiệt từ phía gia đình của họ.

Ông Bách không mấy hài lòng về Nhật Lan so với Thiều Mơ nên dù trong lòng buồn nhưng ông Bách, cũng thấy Hà Thơ và Thiều Mơ đáng thương hơn.

Nhật Lan hỏi thăm Điền Văn ý chừng muốn gặp nhưng Điền Văn vắng nhà mấy ngày nay. Biết đâu hai người đang có dự định để Sóng cho thăng ngày sắp tới. Hoài Bách bỏ về phòng riêng, Nhật Lan đập cửa phòng Dợ Nguyên và nói lớn:

– Anh Nguyên ơi! Anh có biết mấy ngày nay chú Văn ở đâu không?

Dợ Nguyên đẩy cửa rồi nói:

– Hỏi thăm chú Văn làm chi?

– Em nghĩ chú Văn không muốn nghỉ làm, em sẽ tìm cách giúp chú ấy.

– Tại sao em , lại có ý nghĩa đó?

– Không biết tại sao có lẽ vì thế cô Hà Thơ cũng chẳng biết được gì.

Cũng như mẹ, Nhật Lan không muốn Thiều Mơ và cô Hà Thơ gặp điều tốt đẹp như thế bởi họ chưa hề muốn thừa nhận Hà Thơ vào đại gia đình danh tiếng này.

Nhật Lan bỗng bá cổ Dợ Nguyên và nói:

– Em ngủ ở phòng anh nghe.

Dợ Nguyên gỡ tay Nhật Lan rồi nói:

– Được rồi, anh sẽ ra ngoài.

– Không! Không như thế cơ. Hãy cho em được ở đây với anh một đêm thôi.

Nhật Lan, đừng như thế em. Em còn nhỏ phải lo học cho xong đã.

– Học à! Thì em sắp tốt nghiệp rồi nhưng anh hãy giúp em đi. Em không tin rằng anh sẽ về Việt Nam để định cư đâu. Có phải Thiều Mơ nói dối để được một mình yêu anh? Em không thể để nó cướp anh. Anh phải là của em chứ!

Anh là bạn của anh trai em, em đến với anh trước Thiều Mơ mà!

– Em đừng như thế! Anh xem em là cô em ... như một cô em gái.

– Không đời nào. Sao lúc anh mới về trang trại với anh Khiêm, anh không nói điều ấy. Em không ngốc nghếch để anh biến khỏi đời em đâu.

Dự Nguyên không ngờ con bé Nhật Lan ngày càng sống theo lối sống đua đòi của các cô cậu thời nay. Luôn cao ngạo và thích chạy theo vật chất cả đuc vọng.

Không ngờ Nhật Lan tuổi còn nhỏ mà sớm già cỗi như thế. Rót nhỏ vào tai anh, Nhật Lan nói:

– Mẹ em nói ...chỉ cần anh cho em đi Mỹ, sau đó em và anh chia tay cũng được. Em muốn đi Mỹ.. Thì anh đang hỏi để em đi du học. Không! Em không đi du học, em chỉ muốn đi với anh ... danh nghĩa là vợ. Sau đó anh và em li dị. Em sẽ dành cho anh tất cả sự trong trắng để được đi Mỹ. Qua bên ấy em và anh sẽ thôi nhau.

Trời đất, sao em và bác lại muốn điều đó. Anh không làm như vậy đâu. Anh sẽ cười Thiều Mơ, anh xin lỗi vì đã không đáp lại tình em. Hãy thông cảm cho anh.

– Anh có chắc là Thiều Mơ yêu anh thật lòng không?

– Việc đó của anh và Thiều Mơ, em đừng xen vào.

– Tại sao em không thể chứ, trong tình yêu có thể đấu tranh đến cùng. Người

chiến thắng là người mạnh mẽ và có cự li ngắn như em và anh bây giờ nè.
Em báo cho anh biết có khi ngay lúc này Thiều Mơ đang trên đường đến đây đó.

– Em nói thế nghĩa là ...

– Em đã nói với Thiều Mơ ... đêm nay em ở bên anh!

– Nhật Lan ơi! Sao em độc địa với Thiều Mơ đến thế!

– Em muốn trả thù, chính Thiều Mơ đã làm cho mẹ em thời gian qua dần vất vả khổ như thế nào anh biết không? Tại nó tàn nhẫn trước với em đó.

– Em là một cô bé mà tâm hồn còn hơn cả mụ phù thủy già.

Dự Nguyên hất mạnh Nhật Lan ra rồi bước ra khỏi phòng.

Nhật Lan thay đổi đồ ngủ và ra phòng ra ngoài tìm Dự Nguyên.

Buổi sáng thật bất ngờ cho Hoài Bách và Dự Nguyên nhất là Nhật Lan. Trời ạ! Bà ta còn dám cùng với Điền Văn và ông Bách. Điền Văn ở đây thế nào hai người cũng sẽ ở lại Nhật Lan liền gọi điện cho mẹ bảo mẹ với bà và ông đến đây. Thì ra họ là đồng bọn, a tòng với nhau để phá hoại công ty Bảo Lộc.

– Có lẽ Thiều Mơ mãi mê ghen nên không thèm đến đây. Được rồi một trận chiến sẽ diễn ra thật tung bừng.

Thấy có Nhật Lan ở đây, bà Hà Thơ thoáng buồn và trong lòng giận run ...lẽ nào Dự Nguyên lại đưa con bé này về đây.

Nhật Lan hồ hởi khi gặp Điền Văn, cô bé phản hồi ngay:

– Chú Văn, mẹ cháu nói sẽ xin ba cho chú ở lại công ty nhưng có thể chú sẽ được ở lại trang trại còn Thơ và Thiều Mơ ...Nhìn gương mặt Nhật Lan, bà Hà Thơ biết con bé sẽ vẽ ra chuyện gì nên bà ngăn lời Nhật Lan.

– Tôi biết cháu muốn nói gì nhưng có lẽ cháu làm rồi.

– Làm chuyện gì, cậu à!

Nhật Lan đã đổi cách gọi ông Bách, cô bé thật hồn hào:

– Cô có thấy cô thật là ... cháu kang biết dùng từ nào để diễn đạt điều này.

Cô nghĩ sao mà lại quen với cậu Bách rồi lại quen với chú Văn. Cô tưởng cô còn son trẻ để lựa chọn đối tượng hay sao?

Cháu Nhật Lan không nên hồn.

– Cậu à!

Điền Văn thoáng ngỡ ngàng về việc ông Bách với Hà Thơ ,ngay từ lúc đầu, bây giờ anh cũng còn cảm giác e ngại. Chợt Điền Văn nói với Hoài Bách. Anh Bách à! Em cô được ngày này là nhờ anh. Em thật không biết về việc cô Thơ đây.

Hoài Bách trầm ngâm nói:

– Thôi!Chúng ta chuẩn bị dùng bữa đi tôi dự tính chuyện này xem có ưng ý mọi người không?

Ngược nhìn Nhật Lan, ông Bách nói:

– Mời cháu dùng bữa với chúng tôi rồi tôi sẽ cho người đưa cháu về, chuyện của gia đình này, cháu đừng xen vào.

Thật trơ trẽn, Nhật Lan nói:

– Chuyện của cô Hà Thơ cũng là chuyện của gia đình cháu. Tại sao cháu không được biết chứ?

– Bởi vì cháu bảo gia đình cháu đâu muốn thừa nhận cô Thơ, cháu còn nhỏ đừng nên như thế, không tốt đâu cháu.

Nếu cậu đã nói vậy thì xin cậu hãy đợi một, hai giờ nữa mọi người trong gia đình cháu sẽ đến.

Dự Nguyên nhìn Nhật Lan bằng ánh mắt giận dữ:

– Nhật Lan ơi? Con gái gì mà độc ác quá, không tốt đâu.

– Em biết, em chỉ làm điều gì cho thật "quang minh chính đại" thôi.

Mọi người nhìn Nhật Lan lắc đầu, bà Hà Thơ trong lòng cứ thắc mắc về sự xuất hiện của Nhật Lan mà không sao thốt được nên lời.

Bà xin phép ra sau nhà, Dự Nguyên cũng nôn nao ra ngoài cổng như chờ đợi, anh đang chờ đợi sự có mặt của Thiều Mơ. Anh chỉ sợ Thiều Mơ giận sẽ không đến với anh.

Mọi người bỗng tản ra khắp nhà. Nhật Lan rảo quanh vườn nhà của cậu Bách khi hậu ở đây, thật tuyệt vời.

Một ngày thật căng thẳng cũng đi qua, sự cô mặt của ông bà Vĩnh, mẹ Khánh và Nhật Lan thật là tốt khi mọi việc về Điền Văn được cậu Hoài Bách làm sáng tỏ.

Cậu Bách và Dự Nguyên thật vui khi mọi việc đều hé sáng thật đẹp. Cậu Bách nói mãi:

– Con bé Lan con Thùy Lan thật ra cùng “hệ” với Thiều Mơ, có điều Thiều Mơ có bộ não “nặng” hơn.

Dự Nguyên cười nói:

– Quả thật "kẻ cắp bà già gặp nhau" cậu Thiều Mơ nói:

Thật ra cũng- nhờ chị Bằng Chi nên cháu biết được ý định của mẹ Khánh.

Mẹ kêu Nhật Lan là để dò xét về cậu, về chú Văn ... Sao lại chú Văn?

Dự Nguyên hỏi:

– Em phải thay đổi cách gọi rồi. Em thấy mẹ rú ập ủ mãi nên đã kể lể cho cậu biết.

Hà Thơ nhìn Hoài Bách ngổ ỷ cảm ơn, một sự mang ơn vô cùng to lớn:

Trước sự chỉ trích của gia đình về việc Hà Thơ quen với Điền Văn và nhất là

việc Điền Văn gây cho công ty tai tiếng trong thời gian qua. Tất cả đều đổ dồn tội lỗi cho Hà Thơ. Mẹ Khánh cứ luôn miệng chỉ trích.

Cuối cùng cậu Bách cũng đã làm sáng tỏ, cả hai việc. Có lẽ bà Hà Thơ là người vô cùng bất ngờ, bất ngờ về những dữ kiện mà Hoài Bách nói ra về Điền Văn. Giọng ông Bách thật lạ khi kể về mọi việc và đưa ra một tấm hình. Tấm hình này bà Thơ cũng đang giữ. Ông Vĩnh vô cùng hoang mang, ông hỏi Hà Thơ:

– Mọi việc là thế nào Hà Thơ?

Giọng ông Bách đầy tự tin:

– Mọi người hãy hiểu mà thông cảm và thương quý cô Hà Thơ thật nhiều, cô ấy là một phụ nữ quá tốt và thủy chung.

Cách đây hơn mười năm tôi gặp Điền Văn ở rừng khi ấy Điền Văn đã được đưa đến bệnh viện, nghe đâu do tai nạn. Điền Văn đã mất trí nhớ. Hình như sau một thời gian bất tỉnh, hôn mê, khi tỉnh lại anh không biết mình là ai? ở đâu?

Tên gì? Nói chung chúng tôi về đây lập nghiệp sau một thời gian lăn lóc ở chốn núi rừng. Điền Văn là tên tôi đặt cho anh khi ấy đến nay. Tôi định gọi Lâm Văn nhưng chữ Điền cho có vẻ hiền lành, chăm chỉ hơn. Lâm nghe núi rừng dơ dôi.

Những lời của Hoài Bách nói ra khiến cho Hà Thơ tin chắc, bà nhói đau trong lòng. Có lẽ sau khi đi biển, anh nghĩ hay nghe theo ai đó đi lên rừng đào vàng, anh sợ gia đình ngăn cản nên đã âm thầm ra đi.

Giọng ông Bách thật trầm:

– Tôi có một bức hình duy nhất để biết về Điền Văn nhưng đã mờ. Và lâu rồi tôi quên mất vì thấy anh cũng chẳng còn ai nên không ai nhắn tin gì cả. Sau khi xem bức hình của Thiều Mơ đưa, tôi mới sững sốt và đi tìm lại và quả thật ... hai bức hình là một.

Bà Hà Thơ càng xúc động hơn, Thiều Mơ quá lo lắng và uất ức vì mẹ bị mẹ sỉ nhục rồi dọa sẽ đuổi, rồi ... bao nhiêu là chuyện, không ngờ Hoài Bách lại hết lòng vì mẹ con bà.

Bà Vĩnh và bà Khánh chưa rõ còn ông:

Vĩnh lò mò hiểu, ông nhìn Điền Văn rồi nhìn Hoài Bách chân thành nói:

Thật ra công việc của chúng tôi không bì với công ty Bảo Lộc nhưng chúng tôi lợi thế vì đã lên mạng rồi. Điền Văn cũng đã cho vị trà khác một chút. Tôi sẽ bồi thường tổn thất cho các người. Còn chuyện của Điền Văn với Hà Thơ, nếu các người không chấp nhận vì hoài nghi thì cho phép tôi nhận họ là em. Cháu Thiếu Mơ cũng có nơi nương tựa.

Gia đình họ sẽ về đây sống với tôi. Bà Khánh lại trố mắt to lên, bà Vĩnh thì lằm bằm.

– Như vậy là sao? là sao?

Bà Hà Thơ ngập ngừng một lúc rồi lên.

– Con xin phép ba. Thật ra con biết anh Hoài Bách sau này khi Điền Văn làm ở công ty. Con đã thấy hết hồn vì sự giống nhau.

Con nghĩ họ là một cặp song sinh nên cố truy tìm.

– Sao con không nói cho ba biết?

– Làm sao con dám ...cho nên con phải âm thầm tìm hiểu. Con rất lo sợ nên chưa dám nói cho ba biết:

Bà Vĩnh thốt lên:

– Tôi không biết gì cả.

Ông Vĩnh bình tĩnh nói:

– Cái hình đâu rồi?

Ông Hoài Bách đặt hai tấm hình ông Vĩnh xúc động kêu to:

Đây là ba của Thiều Mơ. Thật là không ngờ. Thì ra Điền Văn. Vâng Điền Văn chính là Thiều Quang đó ba. Ba cũng biết là con không dễ dàng gì quen

với một người nào, nếu muốn đi bước nữa, con đã xây dựng từ lâu rồi chứ đâu phải đến hôm này.

Lúc này gương mặt của bà Vĩnh và bà Khánh thật lạ, hai người như vừa trút nhẹ một nỗi niềm riêng tư.

Bà Hà Thơ kéo Thiều Mơ đứng trước mặt ông Vĩnh và nói:

Thiều Quang là ba con. Lúc ấy con còn nhỏ nên không nhớ gì nhiều về ba và chính ba ... ba mới là con trai của ông, ba mới là con của ông chứ không phải là mẹ. Ông là ông nội của con đó.

Điều bí mật này chỉ có Hà Thơ và ông Vĩnh biết đến hôm nay mới được bật mí. Hà Thơ đau khổ nói:

– Con đã cố chịu đựng, nhịn nhục vì ngày ấy có thể sai lầm khi nghe ba, ngộ nhờ khi con không gặp lại ba của Thiều Mơ thì sao?

Có lẽ suốt đời con phải chịu đựng biết bao là áp lực Ba ơi! Bây giờ thì mọi chuyện đã rõ ràng. Tùy vào sự sắp xếp của ba. Chúng con cũng có thể ở lại đây.

– Trời ơi! Thật là kì lạ, Vậy mà hai người lại giữ bí mật cho đến lúc này.

Diễn Văn ngơ ngẩn nhìn mọi người, cả con bé Nhật Lan.

Trong lòng Hà Thơ tràn ngập niềm vui sướng và tự hào về Thiều Mơ. Cũng may con bé đã dự tính mọi việc, nếu không hôm nay mọi người lại đánh giá bà, quả thật bà Khánh hiểm độc không chịu buông ta cho bà. Còn bây giờ họ sẽ nghĩ sao khi Diễn Văn, Diễn Văn mới chính là con trai của Vĩnh Thuận.

Dự Nguyên thấy không khí căng thẳng nên đề nghị:

– Con xin mời mọi người đi ăn và nhân thể có mặt ông bà. Con sẽ trình bày một việc quan trọng:

Ông Hoài Bách cười:

– Ê! Cái thằng này chuyện nào ra chuyện đó chứ không có lung tung như vậy. Hôm nay là niềm vui sum họp, niềm vui thật lớn. Mọi người nhìn nhau

cười dù trong lòng vẫn chưa khỏi bàng hoàng.

Một nỗi bàng hoàng thật êm đềm, Thiều Mơ vẫn chưa hết ngỡ ngàng về những gì đã xảy ra như huyền thoại, nhìn về mặt của mọi người lúc ấy Thiều Mơ không sao giải thích nổi, cả ông, cả bà rồi mẹ Khánh, Nhật lan và ba nàng.

Ba vẫn mờ mờ như một người xa lạ nhưng cũng may là giữa ba "Điền Văn" và mẹ cũng đã chớm nở ... bởi lẽ với mẹ ba là tất cả. Còn ba Điền Văn, có phải trong sâu lắng tâm hồn vẫn còn một chút gì đó thân quen, trong lòng mẹ từ thuở giờ vẫn luôn mong mỗi có ngày gặp nhau dù chỉ trong sương khói xa vời ...

"Người ngỡ đã đi xa nhưng vẫn quanh đây ...Người ngỡ đã xa xưa nhưng người bỗng lại về ..." càng thương mẹ, Thiều Mơ càng thấy yêu bình hơn và bên nàng còn có Dự Nguyên.

Tay trong tay sóng bước bên nhau trong rừng thông buồn muôn thuở của lứa đôi yêu nhau. Giọng Dự Nguyên làm cho lòng nàng ấm dịu hơn.

Anh sẽ cùng mẹ, cậu và em sẽ tìm bác sĩ để chữa bệnh cho dù chỉ một phần nào của quá khứ hiện về trong lòng ba là hạnh phúc vô ngần rồi phải không em?

– Nhưng ...em chỉ sợ

– Sợ gì, sợ ba không thể khôi phục lại tổ nhớ như xưa.

– Vâng! Thời gian đã qua thật lâu rồi nhưng ba vẫn như vậy:

– Bởi vì lúc đó ba ...cũng như chẳng ai biết về ba còn bây giờ nếu không phải là ba ...thì sao hai bức ảnh lại là một, cho dù ba không trở lại như xưa thì tình cảm của ba Điền Văn" và mẹ vẫn là một tình cảm tốt, anh tin đó là tình cảm chân thật xuất phát từ trong tâm hồn ba.

Dự Nguyên kéo Thiều Mơ ngồi xuống thăm cỏ rồi tựa lưng vào gốc thông, Dự Nguyên choàng tay qua vai Thiều Mơ anh nói:

– Anh nghĩ chúng ta sẽ xây một căn nhà thật đẹp ở thành phố ngàn hoa này để ba mẹ có thể sống lại chuỗi ngày đã đánh mất, còn chúng mình ... anh sẽ

đưa em đi Mỹ sau khi mình cưới nhau, thỉnh thoảng mình sẽ về thăm ba mẹ, cậu và ông bà à trang trại.

Thiều Mơ đẩy Dự Nguyên ra:

– Ngộ nhớ em không ...không bằng lòng Dự Nguyên hôn vội lên đôi mắt, môi người tình. Thiều Mơ không tránh kịp. Giọng nàng đổi hờn:

– Anh ... xấu lắm đó!

– Ủ! Anh thích là người xấu, làm người xấu trong một lúc nào đó cũng không sao. Người xấu này nhé!

Và anh lại ôm nàng, nụ hôn ngọt ngào như bắt gặp buổi ban đầu. Nụ hôn hạnh phúc tột cùng của tình yêu đôi lứa và ở đó nàng còn bắt gặp được điều hạnh phúc lớn lao, vô vàn thiêng liêng là Dự Nguyên rất quan tâm lo lắng cho ba mẹ nàng. Được một người yêu như thế làm sao không ngập tràn hạnh phúc.

Lời anh ấm mãi lòng nàng:

– Mình còn trẻ, em hãy cứ vẫy vùng đi nước ngoài để học hỏi và làm việc, thỉnh thoảng trở về, mình sẽ về quê vào dịp Tết để vui cùng gia đình. Và sau này bao giờ em bảo:

"Em chán ở bên Mĩ", anh đưa em về Việt Nam sống, anh sẽ tuân lệnh của em ngay. Thiều Mơ cười, nói khẽ:

– Nói y như thật vậy.

– Thật mà. Giờ đây em có thể yên tâm về mẹ rồi, mẹ có ba và ông bà em nhất là ông em. Nhất định ông em sẽ vui sướng vì có một người con như ba em. Anh tin như thế thôi đó là một niềm vui, đừng ử rũ. Chợt nhớ ra điều gì, Dự Nguyên nói:

– Anh nghĩ ra điều này hay lắm.

– Điều gì hở anh?

Chúng ta cùng ba mẹ em về quê biển, cho ba em nhìn lại khung cảnh thân

quen đó xem có gọi nhớ điều gì không và nhất là gặp lại những người quen ở đây.

Thiều Mơ reo vui:

– Anh thật là đáng yêu, chuyện đó mà anh, cũng nghĩ ra, lẽ ra phải là em chứ.

Mình bàn với mẹ nghe anh. Em chợt nhớ nhỏ ý.

– Ủ! Có lẽ hy vọng bãi biển, làng chài sẽ gọi tiềm thức của ba em.

– Đúng rồi. Đó cũng là phương pháp điều trị bệnh bằng tâm lí đó.

Thiều Mơ vui mừng và ôm choàng Dự Nguyên. Trong lòng nàng những hình ảnh tuyệt vời về tuổi thơ ở làng chài rồi bãi cát vàng nơi Mũi Né.

Và những buổi rong chơi nơi bãi biển với Dự Nguyên ..."Giây phút êm đềm ngày ta gặp nhau, mắt yêu thầm trao những câu tâm tình biết bao là âu yếm".

Tiếng thông leo bên tai hòa trong tiếng gió mà nàng cứ ngỡ tiếng sóng vỗ về đôi bờ cát yêu thương.

HẾT

Nguồn: Mây4phuong

Người đăng: Thanh Vân

Thời gian: 25/01/2010 3:45:36 CH

